Panj. Ms. 8 P1		
H 668 482-Ms.		ਹੀਰ ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ; ਅਪੂਰਨ ੫-੨੩੩ ਪਤਰੇ ॥ ਲ੦ ਤ੦ ੧੧ ਪੰ੦ ਪ੍ਰ੦ਪ੍ਰ੦
		ਹ੦ ਲਿ੦ 

ਦਾ ਹੁਸਨ ਜੁਵਾਨੀ ਨਾਰੈਸੀਆ ਨੀ ਕੋਈ ਭੀ ਕਸੂਰ ਹੋ ਗਏ ਵਾਸਤਾ ਏ॥ ੬

ਕੇ ਛਾਈ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਭੁਗਤਾ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕ ਦੀ ਏਥੇ ਅਸਰ ਏ ਵਾਸਤਾ ਏ॥ ੫

ਗਤੂ ਹੁਸਨ ਪਸਾਰੇ ਨਾਲਿ ਵਹਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੀਆਂ ਲਾਵੇ ਨੈਣ ਜੋ ਵਿਆਕੀਆਂ ਵੀ॥

ਗਈ ਵੰਜਲੀ ਪਰੇਮ ਦੀ ਪਾਤਰਾਲੀ ਰੋਏ ਆਂ ਆਤਦੀ ਨੈਣ ਜੋ ਛੁਲੀਆਂ ਵੀ॥ ੭

ਕੇ ਵੰਜਲੇ ਤਰੀਅਤਾਂ ਵਸ ਹੋ ਕੇ ਦਰਗਾਹੀ ਕੁਰਲਾਸੇ ਨ ਤੋਲਾਈ ਲੀਆਂ ਵੀ॥

ਹੋਨੇ ਬੁਰਾਈਉ ਰੰਗ ਵਤੀ ਨਾਂ ਸੋ ਮਤ ਦਿਵਦ ਪਛ ਵਾਜਉ ਛੁਡਾਈ ਲੀਆਂ ਵੀ॥

ਕੇ ਛੁਹੀ ਨੂੰ ਨਾਲਸ ਜਾਈ ਕੇ ਹੋ ਜੋ ਵਿਦਾਈ ਲੰਗੋਤਿ ਵੇਸਰਾਈ ਲੀਆਂ ਵੀ॥

ਮੈਂ ਸੀਆਂ ਲਾਂਦੀ ਨੈਣ ਜੀ ਵਿਆਈਲਿ ਆਵਾਕਰੇ ਬੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਛੋਲੀਆਂ ਵੀ

ਜਾਪਤ ਥਰੇ ਵਾਗ ਸੋ ਰਸੀਆਂ ਏ ਹੁਵਾ ਤੂਸਾ ਜੋ ਈਆਂ ਅਰੇ ਗਲੀਆਂ ਵੀ॥

ਜੂ ਵਾਈ ਵਿਚ ਬੁੜੀ ਏ ਭਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜੀਆਂ ਸੀਆਂ ਹੋਣ ਥਕ ਬੁਲੀਆਂ ਵੀ

ਆ ਕੇ ਨੂੰਮ ਚਾਈਉ ਈਕੰਚ ਆਵੇਸ ਥਾਲਾਈਉ ਈਸੰਦ ਦੁਵਾਗਦੀਆਂ ਵੀ॥

ਏਆਂ ਸੋਈਂ ਨਾ ਹੋ ਜੂ ਉਗਾਜੂ ਬਨ ਛੋਲੀ ॥

ਨਾ ਸੀਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨੇ॥

ਗੋਕਾਈ ਗੁਸਾਈ ਸਿਰਖਿ ਲਿਆਸੀ ਕੋਹ ਚੰ ਬੜੀ ਉਨ ਨੂੰ ਦੂਗਾਲੀ ਹਾ।
ਤੂੰਸੀ ਦੇਸ ਰੈ ਕੋ ਆਸੀ ਛੁੱਡ ਕੇ ਲੇ ਲਾਈ ਸੈਂਗੜ ਭਭੀ ਉਗਲ ਈ ਹਾ।
ਮਾਲਣੇ ਲਤਾ ਲੈਂ ਮਤਾ ਛੱਡ ਦੇ ਗਸਾ ਅਸਾ ਛੱਡੇ ਆਏ ਸਜਾਗ ਨਸੀ ਹਾ।
ਆ
ਤੇ ਕਪਕਨੇ ਕੇ ਜੁਤੀ ਆਆਗ ਭਰਕ ਨ ਗਸ੍ਹਾ ਹੋਈ ਤੂੰ ਸਿਆ ਦੋਰੇ ਛੁਹਈ ਜੇ ਹਾ।
ਲੋਕਾਂ ਆਦੂ ਕੇ ਭਾਈਆ ਨੂੰ ਕ ਬਗਦੀ ਤੀ ਪਾਦੇ ਉਠ ਗਜਾ ਸਿ ਉ ਚਲਿਆ ਜੇ।
ਗਲ ਦਾ ਦੂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਆਦੇ ਭਾਵੀਆ ਆਗੇ ਬੁਲੀਆ ਪਲਿਆ ਜੇ।
ਪਕੜੂ ਗਾਈ ਤੇ ਤੇ ਨੂੰ ਆਨੇ ਦੂਰੇ ਦੂਨ ਜੈਦੇ ਨਟਿ ਦਾ ਨਾ ਉਛੰ ਲਿਆ ਜੇ।
ਭਾਈਆ ਦਾ ਗਦੇ ਦਾਸ ਤੇ ਆਈ ਅੰਗੇ ਗਦੇ ਦਾਈ ਉਗਾਈ ਕੁ ਉਮੰ ਲਿਆ ਜੇ
ਜੋ ਕੂਰੂ ਕਲ ਵੂ ਤ ਬੁੰ ਦਿ ਦਿ ਆ ਹੋਇਆ ਤੇ ਦੇ ਏਦ ਗ ਕੇ ਸਸ ਦਾ ਸਿਆ ਈ।
ਸਿਜ ਕ ਪਾ ਦੂ ਲਿਆ ਦੂ ਛੁ ਦਾਸ ਕੀਤਾ ਕੈ ਛ ਟ ਦੇ ਗਸਿ ਆਲ ਵੇ ਪਾਸਿਆ ਈ।
ਦਾ ਦੂ ਪਾ ਦੂ ਗ ਜਾ ਰੇ ਦ ਕਸਮ ਕਗ ਕੇ ਚਲੇ ਚਲੇ ਤਾ ਜੀ ਪਕਾ ਸਿਆ ਈ।
ਕੈਹੈ [illegible] ਕੇ ਦੈ ਜਨ [illegible] ਦਾ ਹੋਇਆ ਦਾ ਰਸਮੁ ਲਖ ਤੇ [illegible]

ਦੁਆ ਆਖਿਆ ਵੀਰ ਜਾਈ ਨਹੀ ਭਾਈ ਕੇ ਨੇ ਦੇਸ ਸਪਾਰੈ ਉਤੇ ਤਾ।
ਸ਼ਾਮ ਖੜੀ ਜਾਈਆ ਜਾਇ ਨਹੀ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਤੈਂ ਰਖਦੇ ਆਰ ਨਾਹੀ।
ਸੌਂਭਾਵੀ ਆਤੇ ਅਸੀ ਵੀ ਰਤੇ ਰੋਕ ਦਾਈ ਹੋਰ ਵਰਤਾਰ ਵਰਤਾਰ ਨਾਹੀ।
ਗੁਨਾਹਾਂ ਉਤੇ ਬਖਸ਼ਨੇ ਭਾਬੀਆ ਨੂੰ ਕੇਉ ਜੀਆ ਆਹੇ ਗੁਨਹਗਾਰ ਨਾਹੀ।
ਭਾਈਆ ਬਾਜ ਨਾ ਮਰਜਲ ਸਾਸੋਂ ਦੀਆਂ ਨੀ ਭਾਈਆ ਜੇ ਤੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਬਾਗਾਰ ਨਾਹੀ।
ਮਰਨ ਭਾਈ ਤੇ ਭੈਂਜਲ ਜਾਂ ਦੂ ਬਾਹਾਂ ਵੈਰ ਮਜਲਸ ਸੇ ਹੋਰ ਛਿਗਾਰ ਨਾਹੀ।
ਕੂਲ ਦੇਸਾਂ ਦਿਆਂ ਦੀ ਲਖ ਉਤੇ ਦੀ ਵੂਰ ਖੀਆ ਜੇ ਤੇ ਕਿਦਾਈ ਹਾਰ ਨਾਹੀ।
ਭਾਹਾ ਬਾਜ ਤਾ ਲੋਕ ਮਾਰ ਵੇਲੀ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕਾਈ ਸਾਰ ਨਾਹੀ।
ਭਾਈ ਰੂਾਇ ਵੇ ਭਾਈ ਉਸਾਰ ਦੇਨੀ ਭਾਈਆ ਬਾਜ ਬੇਲੀ ਬਾਹਾ ਜਾਰ ਨਾਹੀ।
ਭਾਈ ਦੂਖ ਤੇ ਦਰਦਿ ਵੰਡਾ ਵਦੇ ਨੀ ਭਾਈਆ ਬਾਜ ਤੇ ਹੋਗ ਖਿਆਰ ਨਾਹੀ।
ਭਾਈਆ ਬਾਜ ਅਕੇਲਿਆ ਆਜ ਦਾਲੂੰਕੂੰ ਈ ਵਿਚ ਸਾਰਿ ਕਾਰ ਦਰਬਾਰ ਨਾਹੀ।
ਨੋਇਆ ਜਿਨ ਉਦਾਸ ਸੈਂ ਲੀਆ ਸਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸੀ ਦਾਸ ਸੈ ਕੋਸ ਮਗਰ ਦੇਹੋ।
ਫੇਰ ਵਰਤਿਆ ਹੋ।
ਜੋ ਲੀਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨੇ।

ਮੈਨੂੰ ਤੈਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਅਨਸੂਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੁ ਦੂਰ ਚਾਈ ਸੂਲੀ ਉਤੇ ਟੰਗਦੇ ਹੋ।
ਫੈਰ ਲਿਆਦੇ ਬਾਪਦਾਂ ਮਿਲ ਕਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲੈਂਨੂੰ ਸੂਲ ਨਾਸ ਗਦੇ ਹੋ।
ਕੈਈਆਂ ਰੰਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਾਂਨ੍ਹ ਉਂ ਲੈਲੂ ਭਾਈ ਸਦਨ ਮੈਨਾਸ ਗਦੇ ਹੋ।
ਜਿਹੜੇ ਚੋਖ ਛੱਡੀਂ ਉ ਸਾਡੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇ ਤੇ ਸਾਹੁਆਂ ਖਦੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਉ ਮੰਗਦੇ ਹੋ।
ਫੜੇ ਛਾਈ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਉ ਮਕਾਰ ਪਏ ਤੀਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਰ ਖਰੰਗਦੇ ਹੋ।
ਭਾਬੀਆਂ ਖਆਰਾ ਸ੍ਰਮ ਜਾਈ ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਾਦੀ ਅਤੇ ਮੀਆਂ ਹੂਨਿ ਆਂਦੇ।
ਜੈਸਾਂ ਦੇਲੋ ਤੁਸਾਂ ਨਾਉ ਲਿਆਸੀ ਜਾਂਦੇ ਦੇ ਦਾ ਅਸੀਂ ਮੈਂਸ੍ਰੂ ਅਭੁਰਕੇ ਤੁਨਾ ਆਂਦੇ।
ਹੋਈਆਂ ਜਿਨਕ ਉਦਾ ਸਮੇ ਚੰਲਿਆ ਸਾ ਭਾ ਬੀ ਤੁਸਾਂ ਕੈ ਮੈਖੋ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਉ
ਪੋਰਸੁਆਂ ਡੇਆਂ ਦੀ ਨਿਆਂ ਦੂਆ ਦਾ ਖਿਛੋਫੂ ਲੀਆਂ ਲਾਂਦੇ ਦੇ ਲਗਦੀਆਂ ਹਉ
ਅਸੀਂ ਕੋਜਣੇ ਵੱਪਣ ਦੂਪਦਾਲੇ ਤੁਸਾਂ ਜੂ ਬਠਾਂਦੀ ਆਨ ਈਦਗਦੀਆਂ ਹਉ।
ਭਾਈਆਂ ਕਸੋਤੂੰ ਤੇਸਾਂ ਦੇਖਕੀ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਰਕੀਮਾਤ ਨੂੰ ਲਗਦੀਆਂ ਹਉ।
ਫੜੇ ਛਾਈ ਅਕੇ ਲਨੂੰ ਵੱਆਂ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਸਤਆਂ। ਆਂਦੇ ਗਦੀਆਂ ਹਉ।

ਫ ੧੩

॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ [illegible] ਨਾਮੈ ॥

ਦੁਇਲਾਈ ਰੋਜੋ ਤ੍ਰਾਈ ਤ੍ਰਾਖੀ ਆਨੀ ਪੀਰ ਦੋਊ ਨਜਾਗਿਉ ਪਾਈਆਈ।

ਭ੍ਰਕਨੀ ਗਨੂ ਸ੍ਰਗਰੋਪ ਰਾਪਿਆ ਗਾਤਾਹਿ ਰਾਮਸੀਤ ਦੇ ਆਈਆਈ।

ਰੋਖਪਕਨੈ ਹਿ ਜਲੀ ਗਿਤਅਵੀ ਗਏਮ ਜਾਤਾ ਪੂਬਕਦ੍ਰਾਈ ਆਈ।

ਰੋਨਮਗਰਿ ਨੈਪਿਡਾ ਹਿ ਰਾਗਿਅਕ ਏਈ ਸਭੋ ਗਿਮਰਾਮਸੀਤ ਦੇ ਆਈਆਈ।

ਰੋਸ਼ੀਮਸਾਤੇਅ ਦਜਉਸ ਹਿ ਜਲੀ ਟੀਲੋ ਛਕਏ ਛਕਦੇ ਜੋਸਊ ਨਾਈਆਈ।

ਦੁਰਗੇ ਛਾਇਆ ਆਪਡ ਤੈ ਗਾਨੈ ਅਦੀ ਪਿ ਛੋਮਲਾਮਸੀਤ ਦ ਆਈਆਈ।

ਮਸਜਦਿ ਵੈਤੇ ਲਅਤਾਤ ਮਸਾਲ ਆਪੀ ਪਨੇਕਬੇ ਉਰੋ ਏਉਤਾਗੀਆਨੇ।

ਸ਼ਾਇਆਅ ਗੀਸਾਦੀ ਤੈ ਦ੍ਰਹੂਜੀ ਕਡੇ ਨੂਗਖੀ ਨੂਗਸਦਾਗਾਉਨੇ।

ਪੜਨੇ ਫੁਜਲ ਦਗਿਬੇਸ ਤੇ ਦਗਸਮੂਖ ਤੀਪੂਬਕਡੇ ਗਲਕਨ ਬਕਗੀਆਨੇ।

ਕਲੀ ਨਲਨਮੂ ਨਾਸੂਲਤਾਨੀ ਅਦੇ ਰੈਗਾਤੂਲਰੈ ਕਾਖਿ ਨੇਗਦਿ ਰਾਗੀਆਨੇ।

ਕਜੀਭ੍ਰਤ ਬਤੇ ਕੈਤ ਅਨਿਦਾਈ ਬਾਰਾ ਅਪਸੂਦ ਆਜੀ ਲੋਤਸਜਾਨੀਅਨੇ।

ਓਤਾਂਵਾਬੈਠਨਾਸੂਨਛਾਈਨਾਲਾਧਿਗਾਦੇਆਇਬਹਾਉਤਾਗੀਆਹੇ॥
ਜੈਲਾਦੀਆਨਾਲਜੇਛਗਾਸੂਲਾਂਮਿਲਜਾਨੀਆਂਹੈਬਾਸਿਦਾਗੀਆਹੇ॥
ਮਾਰਾਂਜਿਨਤਾਸੂਲੈਂਮਤਕਲਾਸਾਂਆਨੇਰੌਰੇਨਾਲਾਂਧਿਲਾਸਪਸਾਰੀਆਹੇ॥
ਏਦਪਿੰਨਕੁਗਾਨਤੇਂਹੀਬਹਾਦੇਉਗਾਂਰੋਗਛਗਨੂਦੂਰਿਆਂਸਾਰੀਆਹੇ॥
ਏਕਨਬਹਾਤੇਦਾਰਿਸਾਹਾਂਰਿਕਾਰਿਨਪਿੰਡੇਨਾਂਹਿਬਦੇਦਾਹੀਦਬਾਰੀਆਹੇ॥
ਗਾਲਸਤਾਂਬ੍ਰਸਤਾਨਾਲਬਾਹਾਦਾਨਸਤੂਤੀਨਾਦਿਆਂਰਜਕਾਬਾਰੀਆਹੇ॥
ਸੂਦ੍ਰਿਛਤੇਨਿਜਾਤਤੇਅਬਲਟਛਜੇਲਛਨਾਂਮਿਆਦਾਂਹਿਦਬਗੀਆਹੇ॥
ਕਾਲਿਅਦ੍ਰਿਸਜਾਦਿਦਿਨਾਬਹਾਛੀਰਲੋਕਿਸਿਰਦਾਪਲਿਖਤਾਸਦ੍ਰਗੀਆਹੇ॥
ਕਲਅਦਾਨਦ੍ਰਿਦਾਤਦਾਂਸਿਤੀਨਪਿਰਿਨਾਦਿਆਬਲਿਦੇਪਦੇਸੰਟਦਿਆਹੇ॥
ਲੀਖਿਨਨਲਮਪਲੌਟੇਨਪਛੀਨਿਪਛਗੀਛਾਈਦਗਜੌਲਿਪਦੇਦਗਦਿਆਹੇ॥
ਸੀਕਨੂਸਨੌਨੌਨਦਾਰੀਨਦਫਰਨਸੂਲਾਜਾਨਕਡਿਡੇਨਾਲਕਿਨੂਕਿਆਹੇ॥

ਦ੍ਰਾ

ਏਤੇ ਆਉਣੇ ਉਂ ਚੁੰਨ ਦਨ ਨਾਲ ਸੈਂਕੇ ਸ਼ੀ ਚਾਆਸਾ ਜਿਦਾਂ ਦਨਾਲ ਸਤ ਦ੍ਰਿਕ ਆਦੇ॥
ਆਖਿਆ ਨਾਆਕੂ ਲਜਿੰਦਾ ਗੈਰ ਛਗਾਤੂ ਕੈ ਉਦ੍ਰੋ ਕੈ ਦੂਰ ਹੋ ਈਉਦੇ॥ +
ਐਨਲ ਜੈ ਕਕ ਗਾਦਦਾਂ ਕੰਬਗ ਰਕੇਉ ਨੂਕਮ ਰੇਤੂ ਦਗਾਮ ਨਸੂਰ ਹੋਈ ਦਏ॥
ਦਾਗੇ ਛਾਇਨਾ ਜਿ ਡਦੀ ਬਾਛ ਛਪੇਭਾਂ ਦੇਗਸਾ ਮਖਾਂ ਦਿਛਕ ਪੂਰ ਹੋ ਦੇ॥
ਦਾਨੂੰ ਫੇ ਪਾਦੀ ਅੰਬਲਛ ਤਾਨ ਦੇ ਲੋ ਕੈ ਆਗਾ ਦੇ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ॥
ਅਗੇ ਕੰਤੁ ਰੂਗਲ ਤੇ ਵਹੋ ਬੀ ਬਗਹੁ ਦੇ ਕੈ ਉ ਉਤੇ ਉਅਕੇ ਗਦੀਆਂ ਫਈਆਂ॥
ਏ ਸਪਾਦ ਪਲਿਤਦਾ ਕੇ ਗੇ ਦਕਬ ਗੈਰ ਛਗਰੀ ਜਾਂਦ ਗੁਦਈਆਂ॥
ਜੇਨੂੰ ਖਾਂ ਦਉ ਨਪਾਕ ਦੇ ਦਿਕ ਦੈ ਸੇਫੂ ਕਗਗ ਬਦੀਆਂ ਬੇਪਰ ਵਾਈਆਂ॥
ਪੁਤੀ ਭੇਡ ਬਾਦੀ ਸਭ ਜਗ ਬਕੇ ਤੇ ਛੇ ਡੇ ਨ ਈਕੁ ਦਾਗੀਆਂ ਦੇ ਦਾਈਆਂ॥
ਦਿਚ ਹੂੰ ਗੈਸੀਆਂ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਛੈਲ ਕਾਂਸਿ ਦੇ ਮੁਲਾਂ ਲਾਂ ਦਦੇ ਜੁ ਤਿ ਰੇ ਦਾਈਆਂ॥
ਜੇ ਖਾਂਬ ਮੁਲਾਂ ਖਰਗ ਬਦੇ ਮੁਂ ਜੇ ਦਾਂ ਹੁਦੀਆਂ ਨੀ ਗੈਰ ਛਗਨਾ ਜੀ ਏਖੇ ਦਨੂੰ ਇਉ ਦੇ॥
ਮੋਤ ਸਕੁਤਾ ਤੇ ਫਕਗ ਪਲਿਤ ਹੋ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ੀ ਲਿਆਂ ਵੇਭੇਂ ਨਾਮਗੋ ਉਦੇ॥

ਤਾਂਫਿਰਹੋਇਸੁਲਤਾਨਦੇਪਟੇਰੰਖੇਸੰਬਾਹੋਵੇਤੇਗਾਸਤਾਸਾੜ੍ਹੀਏਵੁਠੇਹੈ।।
ਜੀਵਾਰੀਪੜ੍ਹਾਹੋਵੇਤਪਾੜ੍ਹਸਟਾਂਏਸੰਬਾਵਲੇਨੂੰਸਾਰਪ੍ਰਸਾੜ੍ਹੀਏਉਠੇ।।
ਜੇੜ੍ਹਾਂਫਿਰਾਦੇਇਸਾਦਾਵਕਬਨਗੀਉਸਰਾਇਸੁਸੀਉਤੇਚੜ੍ਹੀਏਓਏ।।
ਵੇਰਫਾਇਅਰਾਇਦੇਆਵਛਾਦਨੂੰਵੂਰੰਕੂਤਿਆਵਾਗਦੂਰਕਾਰੀਏਓਏ।।
ਜਥਾਬਚਨੂੰਨਾਪਵਰਨੀਸਾਨੂੰਦਸਾਨਿਅਜਾਰੈਕਸਾਵਾਉਏਕਾਸਨਾਸਬਦੂਾਏ
ਵੇਸਾਰੀਆਨੇ।ਨੰਬਰੰਨਿਅਜਾਵੇਹੈਨਕਿਤਨੋਸੰਖੋਦੀਨਦੇਪ੍ਰਰਉਤਾਰਿਆਨੇ।।
ਸੰਮਿਕੰਦਰੌਨੂੰਕਿਸੇਗਾਵੂਹੂਦੀ ਕ੍ਰਿਸੇਰੀਜਾਦੇਨਸਾਸਵਰੀਆਨੇ।।
ਵਾਗਸਾਕਿਸੀਆਏਸਦੀਆਕਿਤਨੀਉਏਜੀਨਨਾਲਏਰਬੰਨਉਤਰਿਆਨੇ।
ਜਥਾ ਬਚਨਾਆਸਾਂਫਿਰਾਅਸੂਲਨੂੰਸਾਹਿਕਿਤਾਗੋਰਫਾਮਰਦੂਦਨੂੰਮਾਰੀਏਵਓਏ।
ਅਸਦਾਸਿਰੇਰੰਮਅਵਦਤਾਦੇਪ੍ਰਗਸਲਾਤਖੋਪਾਰਉਤਰੀਏਵਓਏ।।
ਫਿਰਜਾਵਜਬਾਸੁਨਤਾਨਲਨਫਸਾਨਾਸਜਾਣਿਜਾਣੰਰਉਤੇਤਾਰਿਓਏ।।
ਵਾਰਫਾਏਜੁਮਾਤ੍ਰੇਆਤਾਂਇਕਾਨੂੰਤ੍ਰਸਾਜਾਣਿਆਦਾਇਲਿਆਰਾਏਓਏ।

ਤੁਸਾਂਹਿ ਚਖੁਦਾਈਂ ਦੇਖਨਿਆ ਦੇ ਗਾਊ ਜਵਾਉਕੇ ਦਾਜਿਤ ਕੀਉਆਰ ਦੇਅਉ।
ਨੂੰ ਠਗੀ ਬਤਆ ਦਸੀ ਹਠਾਅਕਰਨ ਆਸਤ ਜਨੀਤੇ ਗੈਪਾਕੇ ਉਆਰ ਦੇਅਉ।
ਦੂਬਗਈ ਬਗਦਾ ਦੀ ਵਿਚ ਦੇ ਹੋ ਹੁਛ ਬੇਛ ਗੈਮਗਾਹੁਅੌ ਰਤੀ ਦੀਆਰ ਦੇਅਉ।
ਵੈਡੀ ਰਤ ਜੋ ਬੂਧ ਦਾ ਵਿਖਤ ਤੋ ਵੇਗਾਲ ਗਲਈ ਖੜੂ ਪੁਕਾਰ ਦੇਅਉ।
ਬੈਠੇ ਅੰਨਿਆ ਕਵੜਿਆ ਵਾਗਲੂ ਲੈਆ ਕਾਹਿਲੇ ਮਾਰ ਜ਼ਾਹਾਨ ਨੂੰ ਆਰ ਦੇਅਉ।
ਛਾਬਾਈ ਛੂੰਪੰਚ ਧਦੁਆਈਅ ਜੋਰ ਵਦਾਰ ਵੈਡੇ ਗੁਨਾਗਾਰ ਦੇਅਉ।
ਵਾਰੇਛਾਈ ਮੁਛਾਫਰਾਆਈ ਆਨੂੰ ਠੈਲੋ ਠੈ ਲੋਈਧ ਪਏ ਪੁਕਾਰ ਦੇਅਉ।
ਮੁਲਾ ਅਖਿਆ ਨਿਆ ਕੂਸ ਜੀਟਾ ਫਰੈ ਜਾਂਦੇ ਜਾਕੇ ਗਤਗੁਜਾਰ ਜਾਈ।
ਵੈਡੀ ਫਜੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਉਠ ਏਥੇ ਅਕੈਂ ਜਾਸਾਂ ਤਬੋ ਪਾਰ ਜਾਈ।
ਪਾਰੈ ਬਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਥੈਲ ਪੇ ਵੜਿਆ ਜਗੈ ਬਰੀਆ ਪੁਲੀਤਾ ਨਾਉ ਠਾਈ।
ਵਾਰੇਛਾਈ ਖੁਦਾਈ ਦੇ ਖਾਲਿਆ ਨੂੰ ਏਹਾ ਮੁਲਾਂ ਕਰੀ ਹੈ ਕੜੇ ਹੈਨ ਬੁਲਾਈ।
ਚੋੜੀ ਹੁਰ ਦੀ ਨਾਲ ਤਰਪਏ ਪਾਦੀ ਪਈਆ ਦੂਰ ਦੇ ਵਿਚ ਮਪਾਦੁਆਨੀ।

ਤੂੰ ਡੀਠ ਨਿਗਾਹੇ ਨਾਲ ਨੇਹੁੰ ਨਹੀਂ ਢੋਲਾ ਗਾਤਾਂ ਦੀਆ ਗਾਲੀਂ ਲੀਆ ਅਸਾਡੀਆ ਨੀ

ਇਕ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਕੇਤਿ ਕਿਤੇ ਹੀ ਦੇ ਪਾਇਓ ਚਿਤੋਂ ਇਕ ਨ ਪਾਏ ਤੇਰੀਆ ਦੂਰ ਦੂਰ ਪਰੇ ਹੀਆਂ ਨੀ।

ਮੈਂ ਤਾਂ ਚੇਰੀ ਦੇ ਦਾਸੀ ਤੇਰੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨ ਦੇਖਿ ਕੈ ਤੇਰੀਆਂ ਰਸੁ ਦੇਹੀਆਂ ਨੀ।

ਆਪੇ ਆਪ ਦੀਵਾਨੀ ਕਿਸਦੀ ਹੋ ਲੋਕ ਆਪੇ ਨਾਲੁ ਆਪ ਕੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਦੀਆ ਨੀ।

ਗਏ ਤੂ ਛਡਿ ਤਾ ਆਣਿ ਆਨ ਦੀ ਉ ਤੇ ਪਰਗਟ ਦੀ ਆਸਾਥ ਰਾਗਦੀਆਂ ਨੀ।

ਡੂੰਗੇ ਫਾਈਆ ਆਲੂਤਦੇ ਵੰਡੀ ਗੁਬਦੇ ਕੁ ਪਛੋਤੇ ਤਰਵਸਿ ਦੀਆ ਵਾਦੀਆਂ ਨੀ।

ਗਏ ਮਾਣਿਕ ਆਪਣੇ ਲਿਗਣੇ ਅੰਬਾਨੇ ਕੇ ਉਹ ਗਿੜ੍ਹੇ ਲੈ ਰੰਬਦੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ॥

ਅਸੀਂ ਰੰਬਕੀ ਜਾਦੇ ਵੇਖੈ ਦੂਪਾੜ ਬੇੜੀ ਨੇ ਲਾਇ ਕੈ ਬਦੇ ਦਾਸਿ ਤੇਰੇ॥

ਅਸਾ ਰਿਜਕ ਨੈ ਆਵਦੇ ਨਾਲ ਜੀਲੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚਿ ਗੈ ਰੰਬਦੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ॥

ਰੂਸਿਆ ਆਇਆ ਸਾਨਾਲ ਸੈਤਾਣੀਆ ਦੇ ਕਾਸਦ ਗਾਮੇ ਲੂ ਬਦੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ॥ +

ਪੈਸਾ ਪੁਲ ਕੈ ਪਰੇ ਰੂਹੀ ਬਸੇ ਗੈ ਗਿੜ੍ਹੀ ਗੁਰਦੇ ਉਪਾਰ ਲੰਘਾਣ ਦਾ ਸਾਡੇ ਓ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਦੀਪ ਨੂੰ ਤੇਨਗ ਵਦੈ ਮੈ ਨੂ ਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨੈ ਮਸਹੁ ਰਗਨਾ ਆਂ ਏ॥

ਜੁਸਾਗ ਦੁਲਸਾ ਨੂੰ ਗਦਿਆ ਸੁਪਤ ਕੁਪਰਾਗ ਦੂ ਰੋਕੁ ਤਿਆ ਦਾ ਗਾਦੂ ਰਕਾਰਤਾਂ ਏ ਉ॥
ਔਏ ਵੇ ਕੁੰਗੀਆ ਜੇਸੁ ਅਤ ਕੰਨ ਕਾਏ ਚਾਈ ਬੇਤ੍ਰੀ ਉਤ੍ਰੀ ਜੈਸਾ ਉਤੇ ਆਗਦਾ ਏ ਏ॥ ੧੦
ਜੁਗਾ ਵੈਗੀ ਜੋਆਈ ਕੇ ਚੰ ਕੈ ਧੇਤ੍ਰੀ ਗਦੂ ਵਾਏ ਉਕੈ ਵਕੇ ਸਾਏ ਏ ਏ॥
ਦੁਰੇ ਛਾਈ ਜੇਆ ਪਭਜਾਦਿਆ ਨੂੰ ਸੁਤੇ ਬੇਤ੍ਰੀ ਵਾ ਵੈਰਨਾ ਵਾ ਤ੍ਰਦਾ ਏ ਏ॥
ਗਾਨ੍ਹੀਅਨ ਤੀ ਕਰਿਦਾ ਖੰਰਿਆ ਉ ਤੁਰ ਛੰਡ ਕੰਤੇ ਧਿਠਾ ਜਾਈ ਬੇ ਨਾ॥
ਅਗਛੰਡ ਬੀਗਾਨ ਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਗੁਛੇ ਪਰੇਸ ਛਡ ਤ੍ਰੈ ਵੈਧ ਜੇਗਾਈ ਬੇ ਨਾ॥
ਗਾਵੇ ਸਾਏ ਛਿਗਦ ਏਨ ਲੋ ਏ ਉਦਾ ਉਥੇ ਵੈ ਜਲੀ ਸਥਏ ਵੈ ਜਾਈ ਬੇ ਨਾ॥
ਜੋਕੇ ਈਆ ਦੁਸਾ ਤੇ ਸਿਆ ਤਾਸ ਬਦੇ ਹੋਸੀ ਪੰਤੇ ਦੂ ਛੰਡ ਸਤ੍ਰੋ ਉ ਸਕੁਲ ਆਈ ਬੇ ਨਾ॥
ਭੈਲਾ ਸੁਤ ਦੁ ਵੈ ਬੇਲਦੀ ਆ ਭ੍ਰਿਨਸੁ ਠੀ ਪੈਰ ਵੂਗਾ ਦੀ ਪੀ ਕਾਵਕ ਗਾਈ ਬੇ ਠਾ॥
ਗੁਸਾ ਪਾਈ ਸ੍ਰੀ ਬੇਲ ਫੋ ਕਪੁਏ ਸ੍ਰੀ ਈਆ ਅਤੇ ਦੂਗਨੂੰ ਹੰਰ ਬੁਲਾਈ ਬੇ ਠਾ॥
ਖਿੜਾ ਬਾਉਤ੍ਰੀ ਜੰਟ ਲੋਗੀਆ ਗੈਨਾ ਕ੍ਰੰਸ੍ਰੀ ਕੇ ਛੁਰਲ ਜਗਾਈ ਬੇ ਠਾ॥
ਦੁਰੇ ਛਾਈ ਈਸਾ ਸੁਗਈ ਆਸਾਗ ਦੇਗੇ ਨਾਨ ਜੀਸ ਜਾਦੂ ਟਾ ਕੋ ਈ ਉਸਿਆ ਏ ਬੇ ਠਾ॥
ਸਾਈ ਵੈਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਆਏ ਨੂੰ ਗਧਨ ਟੀ ਭੂ ਕਜਾਈ ਗਾਧੁ ਸਨਾ ਜਦਾ ਏ ਏ॥

ਸਾਡੀਆ ਅਖੀਆ ਨੇ ਵਿਚਿ ਦਾਗ ਪਾਇ ਦਿਤੇ ਰੋਪਾਂ ਤਬੰਦੀਆ ਲਸੰਜਦੂਆਂ ਹੋ।

ਸਾਡਾ ਅਕਲ ਫਹੂਰ ਦੂਖਿ ਸਭੀ ਤਾ ਸਾਡੇ ਕਾਲ ਜਾਸੀ ਲਨਾ ਸੰਜਦੂਆਂ ਹੋ।

ਗਲ ਬੈਠ ਦੇ ਜੇ ਤੂ ਬਾਹਰ ਗਲਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਬਹੀ ਗਲ ਸੰਜਦੂਆਂ ਹੋ।

ਦੂਰੇ ਫਾਈ ਥੋਅਸੀ ਕੀ ਚੋਅ ਦੇ ਹਾ ਸਾਡਾ ਕਾਲ ਜਾਸੀ ਲਨਾ ਸੰਜਦੂਆਂ ਹੋ।

ਦੂਗਾ ਬਾਹਾ ਥੇ ਪਕੜੀ ਜੋਟ ਡੇਨੂ ਮੂਆ ਦੂਖੇ ਡੀ ਦੁਰਬਾਣਿ ਡੇਆ ਹੋ।

ਜਟੋਆਣੀਆਂ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸੀ ਗਅਨੂ ਹੋਈ ਮੂੜਿਆ ਦੂਬਾਹੀ ਸਤਦਿ [illegible] ਦੂੜਿਆ ਹੋ।

ਬੂਈਆ ਧਾਬਦੇ ਵਿਚਿ ਅਜਜੀਲ ਤੂੰ ਠਾਮੂੜਿਆ ਦੂਢਿਗ ਅਗਸਤੇ ਹਾੜਿਆ ਹੋ।

ਦੂਰੇ ਫਾਈ ਨੂ ਤੂ ਗਤੁਲ ਦਾਈ ਕੇਓ ਓਪਿ ਸਗਾ ਹੀ ਗੀਆ ਸੂਖ ਪੜਿਆ ਹੋ।

ਜਾਗੋ ਪੀਲ ਗਾਹਿ ਹਾਸ ਦੇ ਫੇ ਜਾਇ ਥੇਲੇ ਕਾਆ ਖਿਆਹਾ ਗਜਾ ਟੇਟੜੀ ਦਾ।

ਪਾਤਨੂੰ ਣੀਸਿਆ ਲਾਦੇ ਤੇ ਦੂ ਦੂਦੀਆ ਚੂਜ਼ਕੇ ਪਾਨਦੀ ਬੇਟੜੀ ਦਾ।

ਫਾਪ ਗੀਪ ਨਾਲਿ ਤਲਫੇ ਨੇਤੋ ਏਗਬਾਣੀ ਹੈ ਮੂਫਕਲ ਪੇਟੜੀ ਦਾ।

ਅਸੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖੇਲ ਤੇ ਪਾਰ ਪੰਤ ਦੂਏ ਥੇ ਹੁਕਾਮੇ ਓਸ ਫਲੇਟੜੀ ਦਾ।

ਬੇੜੀ ਨਾਲ ਸ਼ੇਰ ਜੇ ਭੁਨੀ ਭੀੜ ਦੀ ਬੈਠ ਦਰਜੋਂ ਨੈਈਆਂ ਉਦਾਸੋਂ ਬੋਰ ਜਾਵਦਾ ਈ।
ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅਬਖਿਰ ਫਕੀਰ ਆਵੇ ਕੈ ਉਦੇ ਪੁਛਦਾ ਨੇ ਰਤੇ ਖਾਣ ਦਾ ਈ।
ਵਾਰ ਛਾ ਆਪ ਤੰਗ ਦੇ ਗਪੌ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੁਣ ਦੇ ਸ਼ੈ ਖੇਲ ਫੰਧ ਮਾਰ ਦੇ ਤੇ ਆਵਦਾ ਈ।
ਪੰਜਾਬ ਜਮਰਦਾ ਬਾਲਕਦਾ ਆਦੇ ਸੀਖ ਫੰਨਾ ਫੰਨ ਭਰ ਛਾ ਨੀ ਲੈ ਆਵਦਾ ਈ।
ਲੇਡ ਦੇ ਨਗੀ ਲੁਗਾਈ ਦਾ ਮਾਰ ਸ਼ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਲੇ ਰੇ ਨੂੰ ਪਛੋਤਾ ਵਦਾ ਈ।
ਜਾਂ ਸੈ ਭੂਨ ਲਵਰੋਖ ਦਾ ਈ ਸੈ ਕੇ ਨਾਮੇ ਸ਼ਆ ਏ ਰਪਾਸ ਕਾਵਦਾ ਈ।
ਈਰਸੀ ਵਰੇ ਨਾਲ ਏ ਗਜੀਵ ਲੈ ਦਾ ਪੌ ਛੀਡੇ ਗਦਾ ਸਿ ਕਸ਼ੀ ਛਾਵਦਾ ਈ।
ਠਗਿਸੁ ਦੇ ਪਨੇ ਸਿਰਿਆਵ ਰੇਨੀ ਏ ਤਾ ਜਾਰਾਨ ਗੀ ਸ਼ੈ ਨਾਈ ਦਾ ਈ।
ਵਾਰੇ ਛਾ ਏ ਮੀਆਂ ਵੇ ਸ਼ੀ ਜਾਈ ਗੈ ਦੇ ਖਰੁ ਦੇ ਸ਼ੈ ਬੋਲ ਕੁਰਾਵਦਾ ਈ।
ਪੜ ਆਵੇ ਰੇ ਮਾਈਆਂ ਗਲ ਤੋਂ ਗੀ ਏ ਕਸੁਗ ਰੂ ਬੇੜੀ ਵੇਸ਼ਗਾਵਦਾ ਈ।
ਉਤੇ ਬੂਸੀਆ ਮੁਗ ਤੋਂ ਲਾਂਡੂ ਗਰੇ ਲਾਪਲਾਪ ਟੇ ਸੈ ਟਉਗ ਸੁਾਵਦਾ ਈ।
ਮੀਖਵੀ ਸ਼ੁਲੀ ਤੇ ਲੀਮੇ ਵਾਸਉਰੇ ਗਾਗ ਬਣ ਤਅਨੂੰ ਪਵ ਜਾਵਦਾ ਈ।

ਸਦੈਫੁਰਦੁਸ਼ੈ ਚੋਲਣੀਆ ਦੂਨੇ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਜਾਮਿ ਗਦੀ ਤੇ ਮੈਸਾਲ ਦੁਦਾਇਆ।
ਵਾਰੰਗੇ ਕਾਈ ਕੁਦੂ ਲੀਆ ਆਫ਼ਤਾਨੀ ਦੋਖ ਗੁਦੂੰ ਪਫਨ ਕੋਈ ਲਿਆ ਦੂਰਾਈ।
ਸੂਕਾਪੁਕਿ ਆਮਾ ਆਤੂ ਕਉ ਹੁਣਾਿਫ ਜਕੀਸੇ ਨੇ ਆਦੂ ਸੁਦਾਲ ਆਈ।
ਤੇ ਮੀਤ ਗਾਮਲੂ ਕੇ ਨੇਗੀ ਨਜਆ ਦੇ ਐਤਾ ਜੋਫ ਤੂ ਕੁਸ ਨੂ ਜਾਲ ਆਏ।
ਅੰਗਾਸਾਕਨੂ ਛੈ ਤਕੋਨ ਸਆਈ ਉਬੁਤੇ ਆਏ ਤੇ ਬਾਪਨੂ ਗਲਿਆਏ।
ਉਲੋਅਖੀਆਟੇ ਤੈਨੂ ਕਿਦੈ ਕੀਤਾ ਰੋਸ ਦੂਤੀਆ ਟਾਕੋ ਈ ਪਲੀਆਏ।
ਮੈਸਖੇਤ ਕੇਗਾਤਗੁ ਨਜਾਨ ਕੀਤੀ ਹੁ ਬਾਹੁਈ ਤੇ ਜਾਉਉਦਾਸ ਕੀਤਾ।
ਗਾਜਾਟ ਲੇਨੂ ਨਟਾਨ ਜੀਰਆਈ ਤੇ ਗਾਤਾਈ ਮਸਾਈ ਦੇਪਾਸ ਕੀਤਾ।
ਚੇਲੀ ਵਿਚ ਜੋ ਕੋਜ ਹੈ ਵਿਚਿ ਹੋਈ ਉਤੇ ਵੁਬ ਦੁਕਾ ਦੁ ਗਾਸ ਕੀਤਾ।
ਚੇਲੀ ਵਿਚ ਰਦਜਾਈ ਕੇ ਦੇ ਏਸ ਨੂ ਸਦਪ ਲਗਾਉ ਤੇ ਆਮ ਖਾਫ ਕੀਤਾ।
ਫ਼ਾਰਕਾਈ ਹੁਦੂਪ ਬਾਗੈ ਹਿਨੂ ਔਹੇ ਤੇ ਮੀਕੇ ਜਦਾਜੈਟ ਨੇ ਨਾਸ ਕੀਤਾ।

ਜਿਤ ਆਵੇ ਦੇਸਾ ਹੀਆ ਗਾਲ ਤੇ ਮੀਂਹ ਇਕ ਸੂਰਜ ਘੇਰੀ ਵਿਚ ਗਾਂਵਦਾਈ॥
ਉਦੇ ਸੂਪੇ ਬੁਲਿੰਦੀਆ ਫੁਲ ਕਿਰਦੇ ਲਾਕ ਲਾਕਦਾ ਸਰ ਉਲਾਂਵਦਾਈ॥
ਕਛ ਦੇ ਜਲੀ ਉ ਸਦੇ ਵਾਲ ਕੀਮੇ ਰਾਗ ਬਣ ਤ ਅਨੂਪ ਵਜਾਂਵਦਾਈ॥
ਭੁਗਾਪਾ ਵਦਾ ਸਿਗਲੇ ਤੇ ਸੋਗ ਬਾਦਾ ਵਿਚ ਕੈਲੀ ਸੰਜੁਟੀ ਦੀ ਲਿਆਂਵਦਾਈ॥
ਕੈਂਈ ਸੰਸੀ ਤੇ ਪਨੂਰ ਨਾਉ ਲੈਂਦਾ ਵਿਚ ਸ਼ੁਬਨ ਦੀ ਕਲੀ ਸਾਂਵਦਾਈ॥
ਕੈਈ ਸਦੂੰ ਤੇ ਸੋਗੀ ਵਾਲ ਵਾਲਾ ਨਾਲ ਛੋਕਰ ਦੇਸ ਦਾਸੂਵਦਾਈ॥
ਸੂਤ ਫੁਸੇ ਇਕ ਬੋਲਦੀਆ ਕੈਰਨ ਸਿਨਾ ਤੇ ਸੰਛੇ ਜਤੇ ਰੰਬਾਉਲਾਂਵਦਾਈ॥
ਲੈਕੇ ਸੰਠ ਸੋ ਲੀਆ ਨਾਲ ਆਈ ਹੀਗਸੰਤ ਤੜੀ ਹੂਸਨ ਗੁਮਾਨ
ਈਨਾ ਬ੍ਰਿਕਸੂਤੀਆ ਦਾਕੈਨੀ ਭੂਟਕ ਦਾਈ ਤੁਈ ਹੂਗ ਤੇ ਪਰੀਦੇ
ਛਨ ਦੀ ਜਗਾ ਨੈ ਸਾ ਵਿਚ ਘੁਲਾਕ ਜੈਉ ਕੁਤ ਬਤਾਗ ਰਾਮ ਕਲਿ ਕਲੋ ਕੇ
ਰਪੁਛਨ ਦੀ ਜੈਗਾ ਕੁਨੂਤੀ ਸੂਹੇ ਵੇਠਿ ਕਦੇ ਨਾਲ ਛੰ ਬੀਹੋ ਛਗੀਨਾ
ਸੋਅਿਆਸਮਾਨ ਦੀ ਜਗਾ ਆ ਵੀ ਬੁਹਿਆ ਵਾਲੀਓ ਟਲੀ ਸਾਥੋ ਏ

ਘੇਰਲੀਗਏ ਤਬੂਤ ਦ੍ਰੇਨੀਆ ਵਰਫਫਾਮੀਆ ਜੈਟੀਲੜ੍ਹ ਲੂਟੀ ਭਿੰਗੀ
ਹੁਸਨ ਤੇ ਗਬਰ ਦੋਮਾਨ ਦੀ ਜੀਆ ਕਹੀ ਹੀਰਦੀ ਕੋਰੇ ਤਗੀਠਕੈਇਰ
ਸੈਖੇ ਚੌਸਕਦਾ ਹੁਸਨਮਤਾਬਦਾ ਜੀਆ ਖੂਨੀ ਚੂੜੀਆ ਰਤ ਜੋ ਉਚੰਦ
ਉਦਾਲੇ ਸੁਰਖ ਰੰਗ ਉਰੰਗ ਸੂਹਾ ਬਦਾ ਜੀਆ ਲੈਦ੍ਰ ਨਰਗਸੀ ਅਰਗ
ਸਮੋਲਆਵੇ ਗੀਲਾ ਟੈਕੀਆ ਫੁਲਗੁਲਾਬਦਾ ਜੀਆ ਭਰ੍ਹਾਂਦ੍ਰਗਕਸੀਨ
ਲਹੌਰਦੀਜੀ ਕੋਈ ਹੁਸਨਨਾ ਅੰਤ ਹਸਬਦਾ ਜੀਆ ਸੁਰਮਾ ਨੈਦ੍ਰਾਦੀ
ਪਾਰਵ੍ਹਿਥ ਠੰ ਧਾਰੀਆ ਚਾੜ੍ਹੀਆ ਹੀਦਤੇ ਕੰਟਕਪੰ ਜਾ ਬਦਾ ਜੀਆ ਢਿਰੇਤੇ
ਝਦ੍ਰਦੋਵ੍ਹਿਥ ਸੰਟਕਰੀਉ ਫੀਲਾਮਾਸਤਜੋਉਢਿਰੇਨ ਬਾਬਦਾ ਜੀਆ ਸੁਰਦ੍ਰੇਥ
ਹਰੇਤੇਧਾਲਖਤਪੈਦੋਖੁਫਪੰਤਾ ਰਗਠਕਤਾ ਬਦਾ ਜੀਆ ਜੇਕ੍ਹੇਦ੍ਰੇਖਦ੍ਰੇ
ਦੋਰੀਜ ਵ੍ਹਾਨਆਏ ਵੰਞਾਂ ਵੈਦਾ ਤਿ ਨਦੋ ਬਾਪਦਾ ਜੀਆ ਚ ਲੋਲੈ ਲੈਂ ਕੰਦਰ
ਦੀਕੋਰੇ ਜੋ ਆਰਤ ਵ੍ਹਾਰੇ ਫਾਇਕੰਸ ਬਾਬਦਾ ਜੀਆ ਹੁਠ ਸੁਰਖ ਜੁਕੂ
ਤਦੇਲਾਲਖੰਸਕਨਠੋਰੀ ਸੋ ਵੰਲੈਤੀ ਸਾਰਵਿਚੋਲਾਨੈਕਅਲਫਾ

ਨੀਵਾਂਪਿਪਲਸਾਈ ਜੁਲਫਨਾਗਖਰਨੇਦੀ ਬਾਗਵਿਚੋਂਦੰਦਰਤੇਬੇਦੀ
ਕੰਲੀਜੇਉ ਹੋਸਅਤੇ ਵਧੇਨਿਕਲੇਹੁਸਨਅਨਾਰਵਿਚੋਂਸੁਰਖੀਹੋਠਾਂ
ਦੀਲੂਣਵਿਚਾਸੜੇਨੂਖੋਜੇਖਤਰੀਕੰਤਲਾਬਿਜਾਰਵਿਚੋਂਗਰਦਨਕੂ
ਜਦੀਮੁਗਲੀਆਹਰਿਦਾਂਲੀਆਹਿਥਕੂਈਲੇਦੇਬਾਗਾਮਿਨਾਰਵਿਚੋਂ
ਲੈਪੀਚੀਲਕਛਮੀਰਤਸਬੀਰਜੈਟੀਕੰਦਸਰੂਥਾਛੈਤਗੁਲਜਾਰਵਿਚੋਂ
ਬਾਹਾਂਵੇਲਦੇਵੇਲੀਆਗੁਣੀਆਂਖਰੂਛਾਤੀਸੰ[illegible]ਮਰਦਾਂਗੀਗਾਪਾ
ਵਿਚੋਂਛਾਤੀਠਠਤੇਉਬਰੋਪਟਖੇਨੂਸੇਬਲਖਰੇਬੂਦੇਅਬਾਰਵਿਚੋਂ
ਪੁਨੀਤੂਗਛਰਾਬਦੀਮੁਛਕਕਲਬਾਪੇਡੂਮਖੁੰਬਲੀਖਾਸਸਰਕਾਰ
ਵਿਚੋਂਸੁਰਨਾਗਫੂਨਛੋਲਬਕੇਚੁਦੇਸਾਰਦੇਉਅਨਾਰਵਿਚੋਂਛਾਰਪ
ਰੀਦੀਲੀਟਕਪੰਜਨੂਲਾਦੀਗੁਜੀਰਹੇਨਾਹੀਂਰਹਜਾਗਵਿਚੋਂ।
ਛਿਰੇਸੂਟਕੂੰਚਾਉਚੇਨਾਲਜੈਟੀਚੈੜਿਆਰੀਬਜਦਾਕੰਟਕਪੀਦਾਰਵਿਚੋਂ
ਲੈਕੇਧੂਸੰਦੀਪਗੀਵੀਉਇਦਰਾਦੀਜੀਕੂਹੂਰਨਿਕਲੇਤਾਰਵਿਚੋਂ।

ਤੇਰ

ਮੰਘੇਆਇਲੰਗਰਜੋਤ੍ਰੈਭਉਰਆਛਕਿਨਿਕਲਜਾਦੂਤਲਵਰਦੀਪਾਸਹਿਲੈ
ਅਛਕਿਘੋਲਦਾਨਿਨੈਦੇਪਾਇਖਾਦੇਰਸਾਨਿਕਲੇਜੀਸਤ੍ਰੂਗਵਿਚਤੋਸੈਦੇਛ
ਰਕਦੀਆਵਦੀਤਵਦ੍ਰਾਖੋਜੀਕ੍ਰਿਰੂਜਤਰਨਿਕਲੇਤਾਂਗਵਿਚਤੋਪ੍ਰਤਲੀਪੇਖ
ਨੇਰੀਸਖਛਰੂਮਦਾਹੋਲੈਦਾਪਰੀਨੇਰੰਦਉਜਾਂਤ੍ਰਵਿਚਤੋਕੂਲਤਾਬਾਸਜ
ਸਾਸੂਸ੍ਰਾਵਰੂਨੀਨਿਕਲਪੋਤ੍ਰੈਆਉਤ੍ਰਾਭੂਬੈਜਾਗਵਿਚਤੋ ਦਾਰੇਛਾਜੋਤੈ
ਦੁਵਾਵਾਉਲੰਗਰਕੌਈਥੈਚੇਨਾਨੂੰਏਦੀਹਾਰਵਿਚਤੋਫਤ੍ਰਮਾਏਉਥੋਲਤੇ
ਥੀਨਸੂਛਕਿਆਰਛੈਅਕਾਲਉਲੂਰਨਕੀਤੋਸਿਰੇਪਲਗਤੇਕੋਦੂਸਾਦਾਲਿਆਂ
ਸਉਜੋਸੇਰੈਦੈਰਦੇਤੁਸਾਸਾਅਆਨਕੀਤੋ।ਚੰਬਲਹਾਰੀਏਰਬਤੇਤਾਂਗਨਾਰੀ
ਅਗੋਸੋਤਨਾਕਿਨੇਤਛਨਕੀਤੋਂਏਸਾਇਛਕਦੇਨਛੇਨੇਨਤ੍ਰੀਏਨੀਵਾਗੇ
ਛਾਹੂਰੀਪਰੇਛਨਕੀਤੋ।ਜੁਆਨੀਕਬਲੀਗਜਾਹੈਰੂਨਵੈਦਾਆਦੇਥੀਸੇਦ
ਕੀਪਰਦਾਹਿਜੋਨ੍ਰਾਸੈਤਾਪਲਗਤੇਛੁਇਕੈਸੂਟਪੰਤਾਆਣਿਆਸੀਰ
ਰੋਏਹੁਬਤਛਾਇਸੋਨ੍ਰਾਨਨੂਛਾਏਦਾਪੁਤਨਛੇਗਾਖੀਨੇਜੈਛੁਕੀਆ

ਸੈਤਾਪਰੂਵੇਪਸੂ ਗਉੜਤੇਂ ਰਇਸੁਣਲੈਂਖਿਓਣੁ ਗੇਹੋਤਦੇਂ ਦਾਮੈਣ੍ਹਾ॥+

ਲਏ ਗਾਖਾਣਈ ਸੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਆਏਆ ਬੁਚ ਲਾਪਗਿ ਬਗਾਦਾਰਕੈ ਗਾਮੇਲੇਆ
ਉਲੈਂਘਾਦ ਹੋਛਾਈ ਸੈਨ੍ਹਾ॥ ਉ ਨੀਸਾਤੇਆ ਫੇ ਜਹੈਸਾਤੁ ਨੂੰ ਜੀ ਛਿਆ
ਸੂਤ੍ਰਜੀ ਦਾ ਗਾਂਵੇ ਉਰਿਆ ਹੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਸੈ ਤੇ ਰਾਤਉ ਨੀਦਰ੍ਹਾਂਵੈ ਟਉ ਈ ਅੈਤੇ ਨਿ
ਵਦੇ ਨਾਲ ਭੂਨੂੰਗੀਆ ਹੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਸੂਝੀ ਦੇਖਨਾ ਖਸਮ ਦੀ ਫੇਜਮੇ ਗੀਵੇਈ
ਆਲਵੀ ਅਦੂ ਵੈਉਂਆ ਹੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਅਖੇ ਤਾਪਕੀ ਤੂਰਤਕੀ ਜੇਨ ਲੈਗਿਆਕੇ
ਹੈਵੂਲੇ ਕੈਸੇ ਲੇਲਿਆ ਹੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਦਰੇ ਛੂਹਤੂ ਜੀਦ ਦਾਪੂਕਸੂਤੇ ਏਸਨੋ
ਵੇਨਾਲ ਅਰਿਗਿਆ ਹੈ ਨ੍ਹਾ॥ ਕੂਕੇਸਾਰ ਜੋ ਆਰਉ ਪਕਤੂ ਛ ਸਕੁਪਗੀਆ
ਵਸੀ ਉਤੇ ਕੇਗਰ ਦਾ ਨਾਹੋ ਈਆ॥ ਗਜੇ ਆਖਿਆ ਉਨਕੇ ਦੁਆਈ ਸੰਜਤੂ
ਗੀਰ ਹੈਸ੍ਹਾਪੀ ਤਸੇਰ ਦਾ ਨਾਹੋ ਈਆ॥ ਕੈਛ ਦੰਜਲੀ ਰਜੇਟੇ ਕੈਨਦਾਲ
ਜੇਸਟੈ ਸੁਖ ਦੇਤੈ ਪਰੇਛਾ ਨਾਹੋ ਈਆ॥ ਸੁਛ ਕਗਜੇਵੇ ਦਾਲਦਾ ਚੈਦਦਾ੍ਹ
ਨੈਦੀ ਕੈਂ ਜਸੇ ਦੀਪਾ ਅਸਾਦ ਹੋਈਆ॥ ਜੀਕੂ ਜੂਛ ਬਨੂ ਦੇਖ ਤਾਸੂਬੇ
ਟੀ ਨਾਲ ਆਲਸੀ ਬਹੁਤੈ ਗਨਾਹੋ ਈਆ॥ ਅਖੇ ਕੇਲਾ ਹੋਈਆ ਨਾਹੀ

ਸਾਮਰ ਬੈਠੀ ਕਹੀ ਸੀ ਗਲ ਤੈ ਕੌਣ ਬਛਨਾ ਹੋਇਆ ਵਾਰੇ ਛਾਈ
ਨੈ ਥਾਈ ਨਾਹੀ ਸੀ ਦੇਆਰ ਨੇ ਦਾ ਚਰਬੀ ਫਾਸ ਦੀ ਤਦੋਂ ਪ
ਅਸਾਦੂ ਹੋਈਆ ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਏ ਹਜਰਾਨ ਸਰਾਫੈ ਤਜਾ ਵਡੂ ਹੈ ਮਤ
ਵਾਲੀਏ ਨਾ ਤੂ ਸਾਨੈ ਆਖਿਆ ਸੀ ਆਏ ਹਲ ਜਾਮਆਏ ਗਏ ਸੂ
ਛਾਫ ਰਖਾਲੀਏ ਨਾ ਓ ਤੂ ਹੁਸਨ ਦਾ ਨਾਏ ਰੂਮਾਨ ਕਰੀਏ ਆਨੈ ਪ
ਲਗ ਤੇ ਸਦੇ ਨਿਗਾਲੀਏ ਨਾ ਅਸਾ ਆਸਰਾਰ ਬਦਾਰੀਂ ਖੇਆ ਹੈ ਉਠ
ਜਾਂ ਵਦੂ ਹੈ ਨੈ ਦੂ ਵਾਲੀਏ ਨੀਆਂ ਲੈ ਹੀਰ ਤੇ ਪਲਗਾਸ ਬਖਾਏ ਤੇ
ਰਾਨਾ ਲੋਜਾਂ ਵਡੂ ਉਪਰੋ ਵਾਆਇਆ ਹੈ ਥਕੇ ਨੂ ਰੇਆ ਦੂਸਲਾਮ ਕੀਤਾ
ਤੈ ਥਕੇ ਨੂੰ ਮਾਪੋਲਿਆ ਆਸਾਰਿ ਆਈਆ ਪੈਰ ਟੂ ਬਕੇਆ ਦੂਜ ਰਾਣਾ ਏਸੀ
ਤੂ ਸਾਮਕਰ ਕਉ ਓਤੇ ਪਸਾਰ ਆਈਆ ਸੂਵਾ ਪਰੇ ਤੇ ਤੈ ਦੂ ਵਡੂੰ ਹੈ ਨਾਲ
ਹੀਅਲੇਦਾ ਵਾਲੀਆ ਤੂ ਸਾਨੂ ਤਾਰ ਆਇਆ ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਫੂ ਰੀ ਕੌਹੇ ਕਉ ਦੂਉਦ
ਲੀਦਾ ਰਬਨੇ ਕੈਂ ਅਸ ਵਾਰ ਆਈ ਮਾਫੂ ਸੰਤਾਏ ਰੂ ਪਰੂ ਸਾਨ ਭਰੀਏ

ਅਣਖੀਲੀਏ ਰੰਗਰੰਗੀਲੀਏ ਨੀਆਂ ਛਕਤੋਰ ਢਕੀ ਰਿਨੀ ਨਗਕਾਲੇ
ਬਾਂਕਿਆਂ ਤੇ ਗਮੂਲਨ ਕੀਲੀਏ ਨੀ ਆਏ ਤਾਂ ਜੁਬਨ ਠੰਗ ਬਜਾਰ ਦਾਨੀ ਵੂਹੇ ਰਾਂ
ਗਏ ਹੈ ਲਛਬੀਲੀਏ ਨੀ ਤੇਰੇ ਪਲ ਗਦਾਂ ਰੰਗ ਸਰੂਪ ਪਾਈਆ ਨ ਕਰਿਆ
ਛਕਾਂ ਨਲ ਬਖੀਲੀਏ ਨੀ ਦਰਛਛਾਂ ਏ ਬੀਨ ਕਰਦੋ ਸੀ ਬਕਰੀਏ ਬੂਲ
ਨਾਲ ਜਬਨ ਗਸੀਲੀਏ ਨੀ ਘੋਲ ਘੋਲ ਸੁਟੀ ਤੇ ਸਿਦਾਟ ਉਤੇ ਬੇਲੀ ਦਸ
ਦੇ ਦੇਕੇ ਕੈ ਆਦਨ ਹੋ ਕਿਸੇ ਸਦੂ ਸਤੇ ਪਰੇਆ ਲਿਉ ਤੂੰ ਜੋ ਸਦਾਸ ਤੇ ਹੁਣ ਰੇ
ਆਪਾ ਦਨ ਹੋ ਪਿਛੇ ਛੰਡੇ ਆਈਉ ਕੇਉ ਰਦਾ ਲੀ ਜੋ ਸਦਾਸ ਤੇ ਤੂੰ ਪਛੋ
ਤਾਂ ਦਨ ਹੋ ਦਸਦੇ ਤਨ ਤੇ ਆਪ ਦਾਨਉ ਸੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਤ ਦਾ ਕੇਉ ਦਸਾ
ਫਨ ਹੋ ਲਖ ਫੇਰ ਨੇਰੋ ਖਦੇ ਜਾਂ ਦਨ ਆਅੰਡੂ ਬਾਬਲੇ ਦਰਰ ਗਏ ਆ
ਦਨ ਹੋ ਅੰਡੂ ਬਾਬਲੇ ਦੇ ਤੇ ਤੂੰ ਜਕਸੋਰ ਏ ਬੀ ਰੰਦੂ ਸੰਗ ਸੀ ਜੋ ਦੇ ਲਾ ਦਨ ਹੋ
ਡਾਰ ਛਾਈ ਸੂਹ ਕਜੋ ਨਦੀ ਭੂਦੇ ਸਕੇਰੂਸ ਜਾਂਨੀ ਲੋੜ ਆਗਾ ਦਨ ਹੋ।

ਤੁਸਾਡੇ ਹੋਮ ਕੁੰਡ ਜੋ ਹੋਨ ਗਜਾਂ ਅਗਨੀ ਨੈ ਦੂੰ ਦੀਪਕ ਦੂੰ ਭਕ ਗਏ ਨੀ।
ਨੈਂਦੂ ਤੇ ਕੰਢੇ ਆਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਚਰਕ ਹੋਏ ਜੀਵੂੰ ਜੀਉ ਅੰਝੋਂ ਤੇ ਦੇ ਸਾਗਏ ਨੀ।
ਜਿਤ ਗਲ ਤੁਸਾਡੇ ਨੈ ਨਾਲ ਕੀਚੇ ਕੋਈ ਕਰਿ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰਾਏ ਨੀ।
ਗਲ ਪਤ ਜੈਂਜਾਲ ਕੰਗਾਲ ਮਰੇ ਦੇਰੇ ਤੇ ਦੂਰ ਦੂੰ ਆਪ ਕੂੰ ਆਗਏ ਨੀ।
ਹੰਸ ਬੰਦੇ ਰਾਗ ਗਾਲ ਅਤੇ ਰੀਸ ਦੇ ਤੇ ਦੂਦਾਂ ਨਾਲ ਸਹੇਸਾਂ ਆਂਦੇ।
ਹੋਦੂ ਨੈ ਤਾਂ ਵਿਅ ਤੇ ਰੰਗਾਪ ਦੇ ਵਿਚ ਬੇਲੜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਲੀਆਂ ਦੇ।
ਵਿਨੇ ਕਰੇਂ ਮੈਂਜਾਂ ਵਿਚ ਬੇਲੜੇ ਦੇ ਰਾਤੀ ਪੇਡ ਸਾਂ ਵਿਚ ਰਗ ਵੇਲੀਆਂ ਦੇ।
ਸਾਨੂੰ ਰਬ ਨੇ ਜਾਗ ਮਿਲਾਏ ਦਿਤ ਭੂਲ ਗਏ ਧਿਆਰ ਸਹੇਲੀਆਂ ਦੇ।
ਨਾਲ ਨੈਂਡੇ ਆਂ ਆਖਿਆ ਨ ਚਰਖੜੇ ਨੀ ਦੂ ਸੀ ਵੜੇ ਗੀ ਅਜਾਏ ... ਹੀਰੇ।
ਸੂਣ ਆਏ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੇੜੇ ਆਏ ਮੇਗੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੂੰ ਗਾਸਾਂ ਹੀਰੇ।
ਟਿਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਦੇ ਨੇ ਉਕੰਡ ਕੰਡੇ ਮੈਨੂੰ ਠੰਗ ਕੇ ਮੂਲ ਨਾ ਆਗ ਹੀਰੇ।

ਮੇਰੇਨਾਲਜੋਦੂ ਸਤੀਪਾਲਦੀਹੀਸੰਭਾਦੇਖਾਂਕੋਲਕਰਾਰਹੀਰੇਸਾਂਸੋਹੁਬਾਬ
ਲੇਦੀਐਨੂਰਾਣੀਆਂਦੇਆਰੇਮਾਂਜੋਤੂਦਖੋਸੁਖਾਸੁਡਾਂਤੇਰੇਬਾਜਜੋਤਾਮ
ਹਰਿਆਮੈਨੂੰਤੇਰੇਬਾਜਜੋਨੈਦੂਦੀਐਗਾਜੁਡਾਖੁਆਜੋਪਾਰਦੇਰੂਬਰੋ
ਕਸਾਬਕੀਤੀਖਾਂਦੇਦਾਸੂਰਜੋਪਰੀਤਦੀਰੀਤਤੋਂਤੂਣਾਹੋਂਦਕੇਤੀਨੈਦੂਪਰੈਤੂਜਾਂ
ਦੂਤੇਰੇਬਾਜਜੇਹੋਰਮੈਕੌਤਲੋਡਾਪਉਆਂਬਲਾਂਛਡਕੇਨੰਸਜਾਵੇਂਇਕਵਜਾ
ਲਦੂਖਾਂਦੂਹੋਲੜਾਈਆਂਐਖੇਆਖਜੋਜੋਕੁਛਆਖੂੰਇਏਹੁਸੂਠਤੋਸੀ
ਚੰਦਵੇਲੜਾਈਆਂਤਾਂਬਾਇਕਵਦੀਸੁਲਦੀਖਗਾਂ[illegible]ਬਾਗੀਇਕਕਰੁਗਾਰੁ
ਤੋਸਭਜਗਚੇਲੜਾਈਆਂਐਖੇਛੰਤੋਇਆਨਜੋਨੰਸਜਾਏਉਦੂਕਰੋਜ
ਹੈਆਸਤਾਸੋਲੜਾਈਆਂਤੇਰੇਨਾਦੂਉਤੇਨਾਨਕਰਬਾਲਕੀਤੀਨਾਲੇਜਾਦੂਡਾ
ਉਪਰੋਦੂਖੀਆਈਆਂਪਾਸਾਦਾਨਦਾਸੀਸਦੀਆਏਬਧੀਤੁਸਾਂਨੋਤਆਂਤੇਮ
ਸਾਹਰਆਜਾਂਮੇਜੋਨਾਉਦੇਦੂਚੜਕਾਨਕਰਕੇਮੈਰਚੂਰਕੇਪਾਸਸੰਦਾਰਆਂਜੀਆ

ਹੀਰਪੈਰਚੜ੍ਹੀਹੋਈਕੇਗਈਅਗੇਆਇਕਦੋਨੂੰਪਾਸਖਲਾਰਆਇਕਾ।
ਹੀਰਜਾਈਕੇਆਖਿਆਬਾਬਲਾਜੀਤੇਰੇਨਾਉਤੋਂਘੋਲਘੁਮਾਈਆਂਮੈਂ।।
ਜੈਨਆਪਦ੍ਰੇਹੁਕਮਦੇਰਾਜਅੰਦਰਮਹੀਂਚਰਸੀਟਲੋਬਾਰਖਡਾਈਆਂਮੈਂ।।
ਮੇਰੀਜਾਨਬਾਬਲਜੀਦੇਦੂਲਗਰਜਾਆਹੀਮਝੀਂਚਾਕ੍ਰੂੜਲੈਆਈਆਂਮੈਂ।।
ਬਾਪਆਖਆਹੀਸਦੇਕੇਤੂੰਹੁਣਚਾਇਤਾਸੁਰਤੂੰਕੇਸੇਸਕਰਾਰਦਾਨੀ।
ਹੀਖਲਾਈਆਂਧਿਰੇਤੇਦਾਗਪੈਚਾਇਤਾਂਮਝੀਂਦੇਨਾਹੀਦਰਕਾਰਦਾਨੀ।
ਸੁਗੜ੍ਹਚੰਤਰਤੇਅਕਲਦਾਕੋਟਨੈਤਾਂਮਹੀਂਬਹੁਤਸਬਾਲਦੇਰਾਰਦਾਨੀ।
ਹੀਰੇਨਾਲਧਿਆਰਦੇਹੂਕਦੇਦਾਸੁਦਾਮੰਗਤੇਮੂਲਨਾਅਰਦਾਜੀ।
ਬਾਰਿਸੋਲ੍ਹਾਰਅਲਾਈਦਾਸੁਧੜ੍ਹੇਤੇਮੁਹਰਬਈਰਬਾਰੇਤਾਰਦਾਜਾ।
ਕੰਨ੍ਹੇਰੋਦਾਰਾਦਾਪੁਤਕੇਦੁਹੁਦਾਏਤਾਨੈਰਤਾਂਅਕਲਦਾਕੋਟਹੈਨੀ।
ਸਿਜਕਕੇਨੂੰਬਾਉਤੋਂਤੁਰਆਂਦਾਇਨੂੰਕੇਨੈਪਾਰਦੀਉਟਹੈਨੀ।

ਫੇ ਜਦ ਗਿਆਸ ਨੂੰ ਨਜਰ ਆਵੇ ਰਹੇ ਮਾਰਗ ਨਿਗਾਰੇ ਦਾ ਚੋਟ ਹੈ ਜੀ॥
ਮੈਂ ਜੂਤ ਪਤ ਨਾਰੇ ਦੇ ਰੌਦਰੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜੰਤ ਤੇ ਜੰ ਟ ਆਸਾਂ ਲਹੈ ਜੀ॥ ੧੭
ਏ ਦਾ ਬੂ ਪੜਾ ਸੁ ਪਤੇ ਨੈ ਦੂ ਨਿਪਟੇ ਵੰਡੀ ਹੈ ਲਜੋਇਆ ਏ ਦੀ ਤੂੰ ਲਹੈ ਜੀ॥
ਮੈ ਖਾ ਰੰਮਕ ਦਾ ਰਾ ਸੋਦਾ ਨੂੰ ਗਭਾਰੇ ਆਸਕੀ ਜੀ ਦਾਨ ਹੀ ਬਖੀਲ ਹੈ ਜੀ॥
ਗਲ ਸੁਣਿ ਦੂਜਿ ਪਿਰੇ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਰਗ ਦਾ ਖੁਜੀ ਲਾਈ ਨਿਆਣੀ ਦਕਸ ਹੈ ਜੀ॥
ਸਾਈਂ ਹੋਇ ਕੈ ਆ ਖਲੋਏ ਦਸ ਵੇ ਦਾ ਸੈ ਖੰਕੇ ਤੇ ਦਾ ਖੁਜ ਸਛੇ ਤੂੰ ਆਵੇ॥
ਦੂ ਗਾਖਿ ਤੇ ਕੇ ਕਈ ਦੀ ਪਾਲ ਸਾਵੇਸੁ ਦੂ ਸ ਬਣੀ ਏ ਵੰਡੇ ਫਾਂ ਏ ਛੇ ਤੂੰ ਆਵੇ॥
ਪਾਰ ਪਾਰ ਦੀ ਸੁਰ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਦਾ ਵੰਡੇ ਹੂੰ ਆ ਇਸ਼ਕ ਬਖੇੜੇ ਆਵੇ॥
ਸੈਂ ਏ ਜਦੂ ਲਾ ਦਾ ਫੇਂ ਸੜੂ ਰਕਗ ਦਾ ਣੰ ਜੇ ਬੇਲ ਕ ਪੈ ਦੋਲ ਤਪੋ ਤੂੰ ਆਵੇ॥
ਸੰਭ ਰਾਗ ਵੰਨੀ ਨੂੰ ਸਤ ਲੈ ਆਵੇ ਮਕੀ ਦਰਗਰ ਵੇ ਇਸ਼ਕ ਹੋ ਤੂੰ ਆਵੇ॥
ਤੇ ਰਆਖ ਦੂ ਅਸਾਮ ਨਜੂ ਰਕੀ ਤਮ ਸ਼ੀ ਦੇਸ ਭਾਲਦੇ ਸਾਰੀ ਆਣੀ॥
ਪ ਬਾਰਦਾ ਰਹੇ ਪੜਾਂ ਇਸ਼ਕ ਸ਼ੀ ਬੋਲੇ ਇਸ਼ਕ ਸੁਸਾਈ ਬਤ ਭਾਗਿਆ ਨੀ॥

ਗਲਕਰੇਨਾਹੀ ਨਾਲਖੰਵੇਂਆ ਦੇਰ ਦੇਏ ਸਨਾਂ ਸ੍ਰੀਆ ਚਾਰਗੀਆ ਨੋ।
ਮਤਾਕੇ ਤੁਪਵੇਂ ਪੜ੍ਹਜਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਥਿਤਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਣੀ ਆਨੋ।
ਪਾਸਾਆਉ ਦੇਨੈਤੀ ਨੇਗੀ ਸੁਕਾਂਤੀਆਂ ਹਾਂ ਸੀ ਦਾਨ ਵਾਸੀ ਠੋਕਰੀਆਸੋ
ਸੈਤਾਪਤਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚ ਗਪੈਦੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੜ੍ਹ ਚੁਰਨ ਬੇੜ੍ਹੀਆਸੋ।
ਫੁਗੈ ਕਿਤਾਂ ਅੜ੍ਹ ਥੇਲੇ ਵਿਚ ਸੁਵਾਂ ਅਹੀਸੁਗੜ੍ਹ ਤੇ ਚਤਿਗੀਰੇ ਤੁਆਸੋ।
ਸਾਏਕਥਿਮ ਨਾਗੋਸਾਤੁਆਂ ਅੰਡੂ ਆਏ ਸਾਊਆਸ ਜਾਂਰੇਦਤ੍ਰਾਖੇਆਸੋ।
ਸੰਖਦੂਵਦੇਖਿਗਾਊ ਠੇਪਾਣਸੀ ਆਸਾਗੀ ਛੇ ਰੂਤੂ ਗਥਟੇ ਆਸਰੇ ਤੋ।
ਹੈਸਾਵ੍ਰਿ ਗੈ ਬ੍ਰੂ ਰਾਸ਼ੁਆ ਨਾਲਮੀ ਆਗੂੰ ਰੇਆਵ੍ਹੀਗੀ ਵੂ ਦੇ ਵੇਕਾਸ ਤ੍ਰੇ ਤੋ।
ਹੈਗੇਆਪਦੀ ਰਿ ਬਗਜਾਕਤੇ ਗਾਸੀ ਆਜਾਏ ਨਾਲੁਨ ਦੇਗਸੀ ਤ੍ਰੇ ਤੋ।
ਸੰਸੀ ਛੇ ਤੁਰੇਪਾਏ ਤੂੰ ਵਿਚ ਥੇਲੇ ਆਪ ਹੁਈ ਬਗੀਇਕਪਾਸ ਤ੍ਰੇ ਤੋ।
ਲੈਗਥਟਾਲਾਉ ਵੜ੍ਹੀਆ ਬੇਲੇ ਹੁਇਆ ਭੁਖਦੇ ਨਾਲ ਜਾਗੀਆਂ ਸੀਆ।
ਉਦਾਨੇਕ੍ਰਸੇ ਤਰੁ ਜੂਆ ਏਹੁ ਏਗਾ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਸੇਪਜਪ ਗਿਆ ਸੀਆ।

ਬੀਰਖਾ ਇਤੂ ਗੀ ਤੂਟੀਅੰ ਸੁਬੂ ਗੀਅੰ ਦੇ ਲਛਿਰਨ ਹੋਇਦ ਸਲ ਗੀਆਂ ਆ। ੧੨
ਕਾਈਸੂ ਇਦ੍ਰੀ ਨਡੜ੍ਹੀ ਵਿਰੋਬ ਬਖਸੀਸ ਪੂਰੇ ਗਬਦੇ ਗਉ ਤੂ ਸਧਿਆਂ ਆ।
ਦ੍ਰਿਗਈ ਛ ਰ ਤਬਰ ਇੰਗਦੇ ਆਦ੍ਰਿਠ ਖਾਆ ਢ ਕੇਇਸ ਦੇਉ ਸ੍ਰਿਤ ਤਬਾਂ ਗਿਆ ਆ।
ਦ੍ਰਿਗੇ ਛਾਈ ਗੰਸ੍ਰੇ ਟੇਨੂ ਗੀਗਬਖਸੀ ਜਾਣਕਗੀ ਤੇਖ ਦ੍ਰੀਗੀਭੀ ਤ੍ਰਸਆ।
ਛੰਕ ਗੀ ਜਾਅਸੀਆਸ ਤੇਖ ਜਾਧੰਜ ਗਮੂਲ ਤਨੀਆਸ ਨਗੰਪਗਨੂਗਾ।
ਹੋਗਸੰਜਣ ਜਲਾਲ ਬੁਕਗੀਆਸੀ ਅਤੇ ਲਾਲ ਛਬਸ ਬਹੀਂਤੂਨੂਗਾ।
ਤ੍ਰਗਾਧਿਜਾਗਿਗਆਲ ਛੰਕਾਈਗੀ ਜਬਖਸੇ ਪੂਡੀ ਜੰਕਗੀਆਂਪਗਿਜੋਗਿਕਬੂਸੰਦਾ
ਪੰਨਗਸੀ ਜਾਣੰਜ ਲਾਲਬੁ ਪਾਗੀ ਏਨੋਆਂਦਿ ਗੀਲਾਲ ਛਬਸਬੀਗੰਤੂਨੂਗਾ।
ਅਲਾਪਾਕਜਦੋਂ ਮੇਰਬਾਨਹੋਇਆ ਹੋਇ ਦਿਸਾਵਕੀ ਤ੍ਰਗਤਮੂਗਾਦਪੂਗੀ।
ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਤ੍ਰਪਦ੍ਰੇ ਕਗੀ ਗਾਦਸਾਨੂੰ ਨਹੀਸਾਦਦੂਅਸਨੇਪਲਕਦੂਗਾ।
ਪੰਡਿਤਦ੍ਰਲਖਾਲਤ੍ਰਾਕੂਕਕੇ ਹੀਗਗ੍ਰੇਦੇਪਾਸਲੀਆਂਦਈ ਈ।
ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰ੍ਹੂ ਤੈਆਸ੍ਰੀ ਲਬੇਸਾਰੇ ਕੇਆਪਤ੍ਰਾ ਹਾਲਸ੍ਰਦ ਦੀਈ।

ਨਾਗਿਤ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਅਗਮ ਆਵੈ ਤੂ ਜੀਧਿ ਤੁ ਕਲੋ ਜੋ ਨੂ ਖਾਵਦੀ ਏਸਾ।
ਕੈ ਦੇ ਭਾਲਦਾ ਪੇ ਜਨੂੰ ਭਵੈ ਲੈਂ ਗਾ ਬਾਸ ਬੋਲਿਉ ਨੂੰ ਮੀਦੀ ਆਵਦੀ ਏਸਾ।
ਵਾਰੇ ਛਾਇ ਤੂੰ ਵੇ ਪਲੇ ਏ ਗਲੜੀ ਹੈ ਤਾਨ ਦੀ ਕੈ ਲਜ ਗਾਵਦੀ ਏਸਾ।
ਹੀਰ ਨਦੀ ਵਲ ਗਏ ਸੀ ਸੈਦ ਪਾਦੀ ਕੈ ਦੇ ਅਵਕੇ ਸੁ ਪਵਖਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਸੈ ਨੂੰ ਭੂਖ ਨੇ ਮਾਰਜ ਹੀਰ ਕੀਤਾ ਸੁ ਵਲ ਫੈ ਬਦੇਨਾ ਵਦਾ ਪਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਰਸ਼ੀ ਰੁਗ ਭੀ ਕੇ ਚਾਇ ਦੇ ਦੂਮ ਕੈ ਦੋ ਲੈ ਦਿ ਝਾਧਿ ਤ ਨੂੰ ਪਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਰਸ਼ਾ ਪੁਛ ਦਾ ਹੀਰ ਨੂੰ ਏ ਗਲੜੀ ਆਖ ਕੈ ਵਛ ਕੀਰ ਕੇ ਝੇਖਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਹੀਰ ਆਖਦੀ ਸੋਗ ਚੋਂ ਡੂਲਹ ਹਾਚਾ ਹੈ ਖੀ ਲਾਇ ਕੇ ਪੈਰ ਬੁਝਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਵਾਰੇ ਛਾਇ ਏ ਗਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛ ਕੈ ਔ ਏ ਚਾਇ ਉਪਰੇ ਸੂ ਵਦੀ ਉ ਪਾਵਦਾ ਏਸਾ।
ਹੀਰ ਆਖਦੀ ਤੁਸਾਨੇ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਏ ਨੂੰ ਪਛ ਵਸੀ ਨੂੰ ਗਾਇ ਕੇ ਤੇ।
ਨਾਸਿਤਾ ਵਦਾ ਕੇ ਈ ਏ ਸੂਰਾ ਪੈ ਗਈ ਆ ਸੁ ਸੈ ਕੌ ਆਇ ਕੇ ਤੇ।
ਪੈਰ ਲੈ ਦਿ ਝਾਧਿ ਤਨੂੰ ਉਠ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਸਜਾ ਦਸੀ ਕੈ ਤ ਵਲਾਇ ਕੇ ਤੇ।

ਮਾ

ਜੈਂਦੇ ਲਏ ਬੇਲੀ ਬੈਠਾ ਕੁਕੜੀ ਦਾ ਨ ਸਜਾਦੜੀ ਸੀਦਾ ਉਲਾਈ ਵੇ ਤੋ।
ਨੇ ਤ੍ਰੇ ਜਾਂਏਂ ਨੰਡੀ ਏ ਜਾਇ ਮਿਲੀ ਉ ਨੂੰ ਪੁਛੈ ਗਲ ਸਮਜਾਈ ਵੇ ਤੋ।
ਦੂੰ ਰੋਕਿ ਜਾਈਆਂ ਆਉ ਨੂੰ ਗੱਲ ਪੁਛੀ ਦੂੰ ਤੇ ਨਅ ਤੇਂ ਆਂਦੇ ਕ ਦ੍ਵੇਂ ਚਲਾਏ ਵੇ ਤੋ।
ਹੀਆ ਪਈ ਤੂੰ ਸਾਨੇ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਸਾਂ ਨਾਲ ਦੁਹਿ ਗਏ ਆ ਵੇ ਤੋ।
ਸਾਡੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਭਾਲ ਦੇ ਕਰੇ ਚੁਗਲੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸੀ ਦਿਹ ਬਰਆਏ ਆ ਵੇ ਤੋ।
ਮਿਲੀ ਆਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਅਜੋੜੂ ਕਠਿਦਾ ਭੰਗ ਪਾਤੇ ਦਾਂ ਦ੍ਵਿ ਕੜ੍ਹ ਆਏ ਆ ਵੇ ਤੋ।
ਬਾ ਕਲਅ ਬੜੀਂ ਥੇ ਜਾਇ ਠਠਿ ਕ ਰਿਸੀ ਕੂਲ ਆਪ ਦਾ ਇਭਰ ਜਾਈਂ ਆ ਵੇ ਤੋ।
ਮਿਲੀ ਦਉੜ ਕੇ ਰਾਦ੍ਰਿਹ ਆਈ ਨੰਡੀ ਪੈਲਾ ਨਾਲ ਛਰ ਬੇਜ ਦੇ ਚੰਰ ਉਸ ਨੋ।
ਨੇ ਤ੍ਰੇ ਆਏ ਕਛੀ ਰਜ੍ਰੀ ਦੂਗ ਰੀਜਾ ਅੰਖੀ ਰੂਹੀ ਦਾ ਨੀ ਰਪਲੇਂ ਦਿ ਉਸ ਨੋ।
ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਪਕੜ੍ਹੇ ਜੇ ਦੂੰ ਦ੍ਵਿਹ ਅਗੇ ਧੂੰ ਬਾਪੰਦਿ ਕ੍ਰੇ ਤੇ ਪੇਸ ਛੰਦਿ ਉਸ ਨੋ।
ਸਿਰੇ ਲਾਏ ਦੂ ਪਾ ਕਲੇ ਤੋ ਜ੍ਰਸੋਲੀ ਲੈਂ ਕੈ ਪਕੜ੍ਹ ਜਿਸ ਨਿ ਉਤੇ ਸੀ ਦਿ ਉਸ ਨੋ।
ਭੀ ਲੋ ਆਦਮੀ ਦਾ ਜੇ ਤ੍ਰਾ ਬੁਰਾ ਸੋਹਿ ਬੂਟਾ ਆਪ ਹੀ ਲਜ ਦਾ ਪਦਿ ਉਸ ਨੋ।

ਦੋਹੋਂਛਾਈਫਰੇਸਤਿਆਂਆਖਿਸਉਤੋਂਫਤਾਨਨੂੰਦੀਆਂਤੇਸੀਟੀਉਸੋ।
ਬੈਠੀਢਾਈਕੇਆਖਦੀਆਂਆਚਰਾਜੂਮੀਦੇਜੋਰਾਂਵਿਆਪਣੂੰਦਾਹੈ।
ਦੂਹੇਪੌਰਤਾਂਹਿਕਟਿਕਾਏਬੈਠੀਸਨੇਲਝੂਕੀਆਂਨਾਲਾਂਕਿਉਂਜੂਝਦਾਹੈ।
ਚੂਮੀਦੇਰਖਾਂਨਾਲਾਜਾਏਮੈਨੂੰਕਿਉਂਅਸਾਂਦੇਨਾਲਅਜੋੜਦਾਹੈ।
ਅੰਦੀਨੂੰਲਪਈਅਦੀਖੁਈਲਈਚੂਦੂਮੇਲਕੇਪਰੇਦਿਹਾਲੀਅਹਿਦਾਈ।
ਜਾਰੋਆਖਿਆਨਾਮਨੌਮੂਲਾਸੋਗਾਵੂਰਮਪਲਿਉਪੁਲਾਵਿਖਾਦਦਾਈ।
ਨਾਰੀਮੌਰਨੂੰਸੀਵੌਈਅਤੇਰੇਦਾਨੇਰੀਆਂਰੇਨਾਰੀਸਮਝਾਂਦਦਾਈ।
ਬੇਲੇਜਾਈਅੰਦੇਲਕੂਰੀਚਰਨਾਲੋਅਜਰੇਲਕੋਈਲੀਕਸਾਦੂਦਾਈ।
ਭੈਲੇਅਦਮਾਨੂੰਕੋਈਅਤੇਦਾਂਦੇਜਾਦੂਮੂਲਨਾਂਦੇਲੌਭੂਲਾਦੂਦਾਈ।
ਜੀਸਦ੍ਰੋਲੀਕੇਮੈਰਾਮੇਨੇਚਕਗੀਖਿਆਉਸਦੇਲਕੇਨੂੰਪਹੁੰਤਾਦਦਾਈ।
ਭੂਚਕਆਖਿਆਲੌੜੀਆਜਾਈਪਗਾਹਿਰਖੇਤਦੀਹਿਰਸਹੇਲਾਂਆਦੇ।
ਪਗਾਪਾਈਕੇਰਾਂਲੀਕੇਬਾਗਾਅਦਿਰਾਤੇਦਦੂਜਾਨੂੰਦੀਵਿਚਹੇਲਾਂਆਦੇ।

ਏਹ ਚੁਗਲ ਜਗਨ ਦਾ ਮਗਰ ਲੈਕਾ ਫਿਰੇ ਜੋ ਦੂਰੇ ਉਨਾ ਸਮੇ ਲੀਆ ਵੋ।
ਕਦੇ ਨਾਸ ਮੰਦਰ ਕੀ ਆਉ ਗਾ ਪਾਰੇ ਕਦੇ ਜੋ ਗਪਾਰੇ ਨਾਲ ਰਲੇ ਲੀਆ ਵੋ।
ਪੁਤ ਰਹੂ ਜੇ ਦਨਾ ਹੋਵੇ ਸੰਜ ਦਾ ਖੋ ਜੇ ਹੋਵਨ ਨਾਹੀ ਪੁਤ ਰਸੇ ਲੀਆ ਵੋ।
ਦੂਰ ਹੋਣਾ ਇਰ ਫ ਕਾਰ ਹੋਵਨ ਹੀ ਹੁਦੇ ਪੁਤ ਰਜੈਦਾ ਤੇ ਸੁਣੀਆ ਤੇ ਲੀਆ ਵੋ।
ਪਾਸਾਹ ਰਦੀ ਆਇ ਦੇਸੂ ਕਰਨ ਚੁਗਲ ਜੋ ਰਹੀ ਮਸਲਕ ਪੀਖ ਰਾਬ ਹੈਨੀ।
ਅਸਾ ਮਸਾ ਆ ਫੁਟੀਆ ਲੈ ਜਸੂ ਇਆ ਸਾਤਾ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜੋ ਕੰਬਾਬ ਹੋਨੀ।
ਛਮਹਿ ਦਾਨ ਕਰਨੀ ਨਿਤ ਕਰੇ ਮਸਲੇ ਛੁਪਾ ਦਾਨ ਆਸ ਬਾਬ ਹੈਨੀ।
ਖੇਲੇ ਜਾਈ ਅਰੇ ਸੜੀ ਚ ਦਰਕਾਲੇ ਹੋਇਆ ਸਾਥਿ ਆਪੁ ਰੋਗ ਬਾਬ ਹੈਨੀ।
ਪਜੇ ਉਗਲ ਲੀਆ ਸੂਕ ਤਾਸੂ ਇ ਪਾਵਨ ਮੰਸਕਰੀ ਮੋਹ ਰਦੀ ਪੀਖ ਰਾਬ ਹੈਨੀ।
ਵੈਰ ਆਪਦਾ ਪੀਵਿਆ ਇਮੰਸਕਰੀ ਪਰੋ ਸੀ ਰਬ ਦੀਆ ਨਾਲੇ ਤੇ ਵੇਨੀ।
ਹੋ ਪਾਪੀ ਦੇਸ ਤੇ ਤੇ ਵੰਦ ਰਤੇ ਸੀ ਫਿ ਹੂ ਕਸੇ ਰਿ ਨ ਕਸੈ ਇ ਦੇਨੀ।
ਏ ਦੋ ਵੈਰ ਤੇ ਦੂ ਕਰ ਰੋਗ ਬੇ ਰੇ ਸਿਰ ਕੀਨੇ ਉਸੇ ਦਾ ਗਾਸੂ ਹੈ ਦੇਨੀ।

ਇਸਨੂੰਬੰਨਕੇਤੂੰਹੇਚਾਇਪਾਉਸ਼ਿਕਾਰਦਾਗਾਤੜੇਸੇਦੇਖੈਂਦੂਨੀ॥
ਮਲਕੀਤਪਗੋਸੇਨਾਲਲਾਏਹੋਈਸ਼ੀਬਦੌਲਤੂਰਤੂਮਿਚਏਨੈਈਦੇਨੀ॥
ਜਾਈਹੀਰਨੂੰਸੌਂਦੇਕੇਲਿਆਈਕੇਤੈਨੂੰਆਈਸਿਦਾਹੈਤੈਈਦੂਨੀ॥
ਪਰੀਂਦੂਬੀਏਮੀਦੂਏਪਾਈੜੀਏਨੀਮਸਟੰਤੀਏਜਾਂਦੀਏਦੈਹਦੇਨੀ॥
ਵਾਰੇਠਾਈਦੂਰਗਾਂਕੇਤੇਭੂਬਗਾਈਏਪਾਰੇਆਈਸਿਆਪੇਦੀਏਨੈਦੇਨੀ॥
ਹੀਰਹੈਸਕੇਆਈਕੇਆਪਦੀਅਤੇਸ਼ੁਤਨੀਅਬਤੂੰਮੇਗਾਏਨੀ॥
ਤੈਨੂੰਭੂਗੀਨੇਖੂੰਦਿਰਚਾਏਖੁਰਾਂਗੀਸਦੇਤਾਂਉਏਬੰਗਾਏਮੇਗਾਏਨੀ॥
ਫਾਗਸਨੀਵਿਦੇਹੂਭੂਜੇਤੈਦੁਭਾਈਚਬਚੋਬਾਗਨਾਈਸਹੇੜੀਏਨੀ॥
ਜੂਹਨਪਾਨੇਪਾਰੀਨਕਸੇਬਾਗੀਗਸੰਗਾਲਿਦਸਤਤੇਖੂੰਨੈਸੇਗਾਏਨੀ॥
ਤੈਨੂੰਫੰਗਾਂਵਿਗਾਦਾਚਾਈਹੈਨੀਤੇਰੇਵਾਸਤੇਮੁਝੂਸਸਹੇੜੀਏਨੀ॥
ਤੇਰੇਦੀਗਸੂਲਤਾਨਨੂੰਪਕਾਗਹੋਵੇਂਠਕਰਕਰੇਜੋੜੇਰੇਸੂਕਾਂਦਦੇਦਾ॥
ਬਾਪਲਭੂੰਪਕਦੀਸ਼ਜਨੂੰਲੰਗਸਾਈਉਕੀਆਂਫੈਟਆਪਿਆਤੂੰਦਦੋਦਾ॥

ਰਤੀ ਚਰਕਨੂੰਹੁਰ ਜਬਾਬ ਦੇਈ ਜੇ ਨਾਹੀ ਛੋਰ ਏਹ ਮਾਹੀ ਤਰਗਾਦ ਹੋਣੇ ਦਾ। ੩੨
ਉਠਾਮ ਨਹੀ ਏ ਸਭ ਤੂ ਸਾਈ ਗੈਰ ਹੋਣੇ ਕੇ ਆਫੈਈ ਦਾ ਗੈਰ ਹਿ ਦੁਖਿਆ ਪਾਦ ਹੋਣੇ ਦਾ।
ਨਿਰਵੈਰ ਕੋਣੇ ਮਾਗਾਲਿ ਉਈ ਹੋਈਆ ਫੈਈ ਦਾ ਲਾਡ ਲਿਡਾਂ ਦ ਹੋਣੇ ਦਾ।
ਹੁਰੇਨੂਆਈਮੀਆ ਏਸ ਹੂਈ ਗੀਦਾ ਜੋ ਹੋਈਆ ਸੀ ਲਿੜ ਕੁਟਾ ਦ ਹੋਣੇ ਦਾ।
ਮਾਏਰ ਬਨੇ ਚਾਰ ਪਾਰਿਪਾਲਿ ਆਸੀ ਤੇਗੇ ਰੌਨਕਿ ਸਾਬ ਜੇ ਪੁਰੇ ਰੰਗੇ।
੩ ਏਹੁ ਜੇ ਹੋਨ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬ ਮਾਦ ਨ ਸਾਰਾਮੂ ਲਖ ਵੁਦਾਏ ਬੋਦੂ ਵਾਈਮ ਗੇ।
ਜੇ ਜੋਰ ਹੁਣੇ ਸੇ ਕੀਮ ਹੋਈ ਗੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਈ ਦੇ ਉਦੋਈਆ ਜੇ ਗੈਬਰ ਪੰਗੇ।
ਰਲਿ ਮੋਰਗਨੂੰ ਜਿਆ ਵਿਆ ਮੰਤ ਦੈਤੀ ਤੇਗ ਨੇ ਮੀਆ ਅੰਛੇ ਕੀਨ ਕਰੋਨੀ ਗੇ।
ਕੈਦੂ ਪੁਛਦਾਰੇ ਬਦੇਈਆ ਆਛਿ ਕਨੂੰ ਜੇ ਨਾਰੈ ਪੜੇ ਪਕਦੇ ਹੁਰੈ ਗੇ।
ਜੈਨਾ ਆਛਿ ਕਦੇ ਮਾ ਬਲੋਸੀ ਰਾਏ ਵਾਰੇ ਛਾਏ ਨਾਕੇ ਸੇਖ ਰੋਹਿ ਨ ਸੀਗੇ।
ਮੰਨਕ ਕੀਆ ਕਦੀ ਭੂਰ ਕਾਬੈ ਦੁਹੀਓ ਖੀ ਸਾਨੂੰ ਗਿਰੇਆ ਛਿ ਕਪੁ ਵਾਰ ਕੀਤਾ।
ਦੇਦੇਓ ਹੋਣੇ ਸੂਰ ਛਗੀ ਕਸਾ ਰੇਛਾਰੇ ਤਾਂ ਰੁਮੀ ਸਾਰਖੁਦਾਰ ਕੀਤਾ।

ਦੇਖਲੈ ਨਿਸੀਅ ਲਦੀ ਲਾਇ ਸੁਟੀ ਨੰਦੀ ਹੈ ਗਨੇ ਰਕਨੂ ਜਾਰਕੀਤਾ।
ਸੌਦੇ ਤਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਵੇ ਤੀਸ ਰਕੌਲ ਜੜ੍ਹ ਨੇ ਸੰਗੀ ਲੰਦ ਲਾਇਕੇ ਚੰਡ ਸਨੂ ਰਾਰਕੀਤਾ।
ਸੌਗੀ ਖੁਸਇ ਕੇ ਚੂਕ ਜ ਬਾਬਦੇ ਈ ਹੇ ਅਸਾ ਚਕ ਖੋਜੀ ਬਜਾਰਕੀਤਾ।
ਅਖੇ ਖੀਨ੍ਹੇ ਆਖਰੇ ਕੰਡੇ ਵੇ ਸੌਸਾਨੂ ਠਠੈ ਏ ਸਮੁ ਦਾਰਕੀਤਾ।
ਨਗੀਧਿਨੂ ਸੀਖੜੇ ਨੂ ਬਕਸੀ ਏ ਜਵੈ ਰੇ ਖਨੇ ਸੀ ਗੁਦ੍ਰਾਗਾਰਕੀਤਾ।
ਫੁਰੇ ਛਾਈ ਨੂ ਏ ਸਖੁਵਾਰਕੀਤਾ ਨਗੀਰ ਬਸਾ ਬਸਾਰ ਦਾਰਕੀਤਾ।
ਚੂਰਕ ਆਖਦਾ ਸੀ ਸਕੀਏ ਜੈਸਦੀ ਨੂ ਸੰਧਿ ਧੁਟਦੇ ਸੂਸਨਾ ਸਾਂ ਉੜਿਆ।
ਗੁੜ੍ਹ ਤੀ ਅੰਕਦੀ ਖੁਸਨਾਈ ਤੀ ਉਈ ਏਹ ਆ ਜੰਸ ਬਾਬਨੇ ਤਾਰ ਉਇਆ।
ਖੂਨੂ ਗੀ ਜ੍ਹੇਖ ਤਨਾ ਬੁਲੰਆ ਈ ਦੇ ਨੂੰ ਖਿਤਨਾ ਸੂਲਤੂ ਵਡ੍ਹਆ ਏਆ।
ਉਸਦੇ ਨੇ ਖੁਦਾ ਈ ਦਾ ਖੰ ਫਕੀਤੇ ਕਾਨੂ ਦਾਗਨਾ ਕੇ ਸੀ ਨੇ ਗਾਰੀ ਆਇਆ।
ਗਤੀ ਸੀ ਗੀ ਜਾਗ ਪ੍ਰੇਨੇ ਆਵ੍ਹ ਫੂਟੀਆ ਚੂਹਕ ਜੀਆ ਲਸੀ ਖੇ ਦਾਟਿ ਪਾਈਆਈ।
ਜੀਆ ਠੰਡਾ ਸੀ ਗੀ ਪਾਸੈਂ ਆਖਿ ਦ੍ਰੇਤੇ ਗਾ ਤੌਰ ਬੁਗਨਾ ਕੇ ਰਆਈ ਆਇਆ।
ਜਾਇ

ਅਸਾਸਾਈਨਾਰੀਝਿਆਨੈਂਡੇਆਦਾਧੀਆਚਾਰਿਨੀਆਂਕੀਸੇਬੰਤਾਈਆਆਣੀ। ੭੨
ਲੋਕੇ ਉਠਮਾਹਿਨਾਹੀਕੀਅਸਾਡੇਜਾਏਉਦੀਰਿਮੇਕੂੜੇਰੋਆਈਆਣੀਆਣੀ।
ਛੋਗਿਤਨਾਲਦੇਵੇਕੰਲੋਆਦੀਆਨੂੰਗੀਦਾਛੋਗਦੇਸੀਗਾਹਿਲਾਈਆਣੀ।
ਮਤਿਕੁ [illegible] ਮਮਦ੍ਰਿਜੀਆਅਨਹੂਸੂਦ੍ਰਿਗਛਾਈਏਗਧੋਰੇਛੁਗਆਈਆਣੀ।
ਬਲੌਰੀ ਬਸਾਤੂਲਹੁਰਿਅੰਜਿਕਧਲੈਬਾਦੀਗੀਰਿੰਜੈਕਧਾਈਕੇਮਸਤੀਅਚਣੀਆਣੀ।
ਕਿਥੇ ਯੰਚਿਨਤਾਏਨਾਸੂਛਟੈਂਡੇਅਨੂੰਨੈਤਯਾਦ੍ਰਿਆਦੂਦਅਲਾਈਆਣੀ।
ਕਸੂਬਛੈਗਾਬੂਦੁਲਾਤਤਾਛਗਾਛੂਨਾਮੀਸੀਤੀਅਕਰਿਨਆਆਈਆਣੀ।
ਦੁਆਸੂੰਡੇਨਅਲਾਬਲਾਹੇਏਹੂਓਇਤਾਰਿਬਛਰਿਆਈਆਣੀ।
ਦ੍ਰਾਹਿਦੂਨੀਆਜਨੀਛੰਡੇਨਦ੍ਰਾਹਿਤਲਬਗਾਂਨੀਲਾਬੇਨਗੀਲਾਪਾਕਸੂਲਛਿਆਈਆਣੀ।
ਦੁਰਿਛਾਈਆਂਆਲੈਸਾਧਮਸ੍ਰੀਰਿਜਕਰਬਦੇਸੀਧਾਰਿਆਈਆਣੀ।
ਤਿਥੋਸੰਟਖੂਤ ਮੁੰਡੇਉ ਲਾਈਭੂਗੀਛੰਡੇਚੋਨੈਆਸਭਿਅੰਗਵਾਨੈਂਆਂ।
ਸੰਭੂਸਾਗਿਮਸੇਰਸਭਾਆਦ੍ਵਾਈਮਹਿਮੈਂਇਕਨੂੰਆਪਦ੍ਰਿਆਤੜਾਸੀਆ

ਮੈਨੂੰ ਮਿਹਰ ਕਰੰਦਿਆਂ ਪਾਰ ਵਾਇ ਨਾ ਸਿਆਣਿਆਂ ਤਾਂ ਪੈ ਇਕ ਗਈ ਇਤ ਸਿਹਾੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਤੇ ਸੌਂਮੇ ਮੀ ਦੇਵਰਾਂ ਨਾ ਮੈ ਰਤਅ ਦੀ ਢਿਗ ਚਰਾਗ ਦਕੇਗ ਤੇ ਸ਼ੁਰਾੜ੍ਹ ਮੀਆ।
ਪੰਡੇ ਸੀਗ ਹੀ ਪਾਰ ਤੇ ਰੇਵੇ ਠੀ ਸ਼ੁਰਾ ਸੂ ਖਾਤੇ ਵਾਲਿਆ ਤੂੰ ਸ਼ੁਰਾੜ੍ਹ ਮੀਆ।
ਜੀਦੇ ਦੇਹ ਰੋਵ ਨੂੰ ਖ ਜੋਦਾ ਪਾੜ੍ਹੇ ਕਲੰਗਾਂ ਛੱਡੇ ਜੰਗਿਆ ਸੀ ਨਿਦ ਪਾੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਮੀਸਰਤੀਆ ਨੂੰ ਲੈ ਦੂਰ ਜਾਦਵ ਨਖੜੀ ਕੰਟਿਆ ਨੂੰ ਪਊ ਪਾੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਗੁਰ ਭੁਰੇ ਭੁਰੂਨੇ ਨੂੰ ਸਾਬ ਲਿਊ ਕੀ ਤ੍ਰਿਠੇ ਤ੍ਰੇਊ ਈ ਨਿਗਰਕ ਰੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਫੈਸੀ ਪੀਤੇ ਮੀਦੀ ਰਹੀ ਪਿਤ ਰੀ ਸੇ ਲੋਆ ਹੋਇ ਭੀ ਸੀਅ ਭਰਾੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਛੋਡਾਇ ਪੂਰਮੀਆ ਗੇਨਾਇ ਪੈ ਰਸਾਇ ਪੱਛੋਆ ਇਅਸਾ ਪਾੜ੍ਹੇ [illegible] ਦੇਪਾੜ੍ਹ ਸੀਆ।
ਮੀਰ ਮਿਨਨਾ ਬਾਜਰ ਮੇਟ ਜੋ ਤੇ ਹੁਰਸਤੀਆ ਹੀ ਕ੍ਰੈਪਅਰ ਰਹੋ।
ਕਾਇਪਾੜ੍ਹੇ ਜਾਏ ਕਾਇ ਨੂੰ ਬਜਾਏ ਕਾਇ ਛਿਗਲਏ ਕੌਈ ਪਾਰ ਰਹੋ।
ਸਿਆਲਪਕੜੀ ਬਅਰ ਤੇ ਸਏ ਗੁ ਮਾਅ ਬਾਰਲੈ ਗਕੇਖੁ ਲਿਆਚਾਰ ਰਹੋ।
ਫੇਰ ਛਾਇ ਦੂਰ ਕਪਛੋਤਾ ਦਰਾਈ ਸੀ ਡੂਨਾਇ ਚਰਿਅਸਾਰ ਰਹੋ।

ਮੈਂ ਸਕੀ ਆਣਿ ਵੇਖੇ ਨੈਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਆਣਿ ਕੇ ਨੈਂ ਤੇ ਗਈ ਆਹਿ ਆਸਾਂ ਵਿਆਂਦਾ ੭੩
ਸਾਡੇ ਆਹਿ ਦੀ ਖਬਾਰ ਨੈਂ ਕੀ ਤੇ ਅੰਞਾਂ ਉਕੀ ਦੇ ਗਈ ਆਸੀ ਆਹਿ ਆਪਣੇ ਬਾਦ ਆਦਾ।
ਜਾਂ ਗਾਹਿ ਕੁੜੀ ਉਨੂ ਸਾਵੰਦੀ ਗੈ ਰੰਗਪੁਰਾਂ ਇਵੇ ਪਲਿਗਾ ਵਿਆਪਾਦ ਆਦਾ।
ਮਾਲ ਛੰਤਕੇ ਤੇ ਗੰਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗਸ਼ਾਂ ਜੇ ਵੇ ਬਾਲਕਾ ਮੂਨਿ ਆਬਾਦ ਆਦਾ।
ਗਸ਼ਾਂ ਸੀ ਖਿਰੋ ਉਠਿ ਆਭੈਂ ਨਾ ਅਕੜੀ ਇਰਧਿ ਆਜਿ ਕਦਾ ਗਨਿ ਬਾਦ ਆਦਾ।
ਨਾਹਿ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਉਬੇ ਸਾਉ ਲੈ ਦਾਪ ਛੇ ਤਾਂ ਦੁਟਾ ਆਣਿ ਆਹਾਦ ਆਦਾ।
ਮੈਂ ਸਕੀ ਆਖਦੀ ਲਿੰਞੇਂ ਉ ਜੇ ਨਾਲ ਹੂਚ ਕਦਾ ਇਕੀ ਲਨਾ ਜਾਉ ਤੇ ਲਿਆ ਵਿਦੀ ਈ।
ਦੈ ਆਖੀ ਆਪੁਤ੍ਰ ਗਾਲ ਞੇ ਨਾਦਾ ਤੂ ਸਾਖੀ ਇਵੇ ਤੇ ਆਖਾਦ ਵਿਦਾਈ।
ਛੇ ਞੇ ਮਾਲ ਨੂ ਮੈਂ ਇਤਾਪੁ ਲਾਪ ਤੇ ਆਬਾਸਾਬ ਗਤੀ ਪਗ ਆਦ ਵਿਦਾਈ।
ਤੁਟੇ ਸੂਦ ਤੁ ਤੁਟੇ ਜੈਮਾਦ ਵਿਦੀ ਤੁਟੇ ਗਿਦਾਪ ਲਿਗਾਦਿ ਛਾਦ ਵਿਦਾਈ।
ਮੈਂ ਕੂਮਾਲ ਜੀਸ ਆਲ ਤੇ ਪਗਤੇ ਗੀ ਨਾਲੇ ਪੂਰਨ ਤੇ ਨਾਲੇ ਖ ਵਿਦਾਈ।
ਮੈਂ ਕੂ ਰਾਗਨਾ ਦੇ ਖਦਾ ਜਾਗ ਤਾਈ ਮੈਂ ਕੂ ਉਗਨਾ ਰੰਬ ਖੋ ਚਾਦ ਨਾਹੋ।

ਮੰਞੂ ਛੋੜਕੇ ਪਾਈ ਤੂੰ ਵਿਚ ਬੇਲੇ ਆ ਪਤਕਤਾ ਰਜਾ ਰੇਨੂ ਜਾਣਦਾ ਹੂੰ ਈ ਜੀ।
ਰਾਜੂ ਆਪਦਾ ਹਿਰਸੂ ਆਈ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰ ਸੂਝ ਨੂੰ ਰਗਤ ਦੀ ਖਬਰ ਹੀ ਹੈ।
ਸੀਆ ਅਨਿ ਲੈ ਉਸ ਕੂ ਆਪਦਾ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਹੀ ਰਸਿਆ ਲਦੀ ਅਬਰਾ ਹੈ।
ਰੰਡੀਆ ਜਾਣਦਾ ਕਾ ਜੋਗ ਕੀਆ ਕਾਰੇ ਸੀ ਅਜੇ ਵਿਆਦੀ ਵਾਟਤਾਲ ਖਬਰ ਹੀ ਹੈ।
ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਇਸਾਇ ਫਕਰ ਦੇ ਵਿੰਡੂ ਜੀ ਵਿਚੋਂ ਪਸੇ ਦੇਸੇ ਨਾਥੀ ਪੀਰੇ ਦੂ ਖਬਰ ਹੈ।
ਸਾਈ ਚਕ ਤਰਾਇਆ ਬਾਬਰੇ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉਤੇ ਤੁਸੀ ਖੂਬ ਛੱਡਿਆ ਨੀ।
ਰੰਬ ਉਸ ਨੂੰ ਰਜਕ ਹੈ ਦੇਂਦਾ ਗਾਰੋ ਈ ਉਸ ਲੂਣ ਬੈਠੇ ਤੁਸੀ ਅਲਨੀ।
ਫਿਰੇ ਨਿਤ ਮੰਡੂ ਬੇਲੇ ਵਿਚ ਸੂਝਆ ਕੇ ਲਬਦ ਪੁਗਾਉਂਦੀ ਗਈ ਹੈ ਨੀ।
ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਨਾਸਲ ਉਸ ਦਾ ਰੋਗੀ ਹਈ ਜੈਦਾ ਰੰਕ ਖਬਾਉ ਨਾਸੂ ਛਾਹੈ ਨੀ।
ਮੀਲ ਕੀ ਗੀਲ ਸੂਦਾ ਵਦੀ ਭੂਚ ਕੇ ਨੂੰ ਲੌਕ ਬੋਹਤ ਦੇ ਦੇਖੰਦ ਦੂਆਈ ਸੀਆ।
ਸੰਕਸੂ ਉਕੇ ਭੂਕ ਤਾ ਬਾਬਾ ਦੰਤੋ ਮਹੀ ਛਡੇ ਰੇ ਪਗਾ ਨੂੰ ਜਾਈ ਸੀਆ।
ਬਾਰਾ ਬਾਰੇ ਸਗ ਸ੍ਰੇ ਮਹੀ ਚਰੀਆ ਨੀ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੋ ਭੂਨ ਬਰਾਇਆ ਆ॥

ਕੌਣ ਗਲੀਂ ਕਰੇ ਕੀਆ ਜਾ ਬਾਬਰੇ ਨੌ ਜਦੋਂ ਕਰੂ ਗਾ ਆਦੀ ਸਖ਼ ਦਾ ਹੋਈਆਂ ਅਥ ੩੨
ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਫਕੀਰੀ ਨੇ ਚੁਪ ਕੀਤੀ ਓਹ ਦੀ ਚੁਪ ਦਾ ਦੇਓ ਸੁਣਾਈਆਂ ਆ।
ਖੋਗੀ ਲੰਗ ਕੇ ਜਾਈਆਂ ਨਾਈ ਓਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਫਕਰ ਦੀ ਪਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆਂ ਆ।
ਚੂਚ ਕਆਖਦਾ ਜਾਈਆਂ ਨਾਈ ਓਸ ਨੂੰ ਦੁਆਤਾਂ ਕਤਾਮ ਹੀ ਹਰਦਾ ਈਸਈ ਏ।
ਸਾਡੀ ਪੀਦਾ ਕੁਜਨਾ ਸਾਈ ਸੈਦਾ ਜੇੜ੍ਹੀ ਹੈ ਗਲ ਟੰਕੋ ਕਰ ਦੂਈ ਲੰਈ ਏ।
ਜੈਂ ਦੌਂ ਹੀਰ ਕੂਸਾਂ ਅੰਸੀ ਪਾਈ ਦੇ ਖੇੜੇ ਕੂਸਾਪ ਏ ਤਾਂ ਚੂਕ ਸਬਾਬ ਦੇ ਈਏ।।
ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਆਸੀ ਜੈਂ ਦਸੰਦਾ ਪੁਟੇ ਜੇੜ੍ਹਾ ਫੈਦ ਸੰਗੇ ਸੌ ਈ ਲਾਈ ਸੰਈ ਏ।
ਕੁਝ ਹੀਰ ਦੀ ਸਾਈ ਦੇ ਲੰਗਾ ਆਖੇ ਛੇੜਾਂ ਅੰਸੀ ਆਈ ਸਨੂੰ ਆਈ ਆਈ ਏ।
ਸੋੜ੍ਹ ਜਾਈ ਦੀ ਕੁਝਿਆ ਹਰਸਾ ਗੜ੍ਹੇ ਦੇ ਆਪ ਲਾਈ ਕੋਰ ਬਾਪਿਆ ਦੀ ਦਾਈ।।
ਹੀਰ ਪੁਲਸ ਗਿਰੇ ਛੰਨਾ ਸੰਤੂ ਆਦਾ ਦੇਖ ਕਿ ਜਕਰੰ ਜੇਟੇ ਦਾ ਆਦੂ ਦਾਈ।।
ਪੰਜਾਪਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਦਿ ਨੇੜੂ ਕਤਰੋਈ ਹੀਰ ਸੁ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁਛੀ ਹੁਣ ਈ ਜਾਂ ਦੇ ਦਾਈ।।
ਕੂਦੇ ਹੀਰ ਗਪ੍ਰੰ ਹੋਬ ਬੰਨਪੰ ਲੇਹੁ ਰਾਮ ਪੀਰਾਂ ਦਕੀ ਫੂਸਾ ਦੂ ਦਾਈ।।

ਬੰਚਾਦੂਰਾਨੇਰਿਬਨੂਜਾਦਕਾਰਿਨਾਏਸਅੰਫਿਕਨੂਲੈਗਨਾਮਾਦਦੂਈਆ।
ਅੰਠੋਪੈਰਖੁਦਾਈਵੇਜਾਦਅੰਦਰਤੂਸਾਖੈਰਤੇਜੀਵਸਿਕਮਾਦਦੂਈਆ।
ਦੋਰਫਿਲਾਈਪਜਾਪਾਰਾਹੂਕਮਾਦਿਤਾਬੰਚਾਅੰਫਿਕਬੋਡੋਲਨਾਨਦਦੂਈਆ।
ਹਾਰਦੂੰਤੇਕੇਬੇਲਿਉਪਗਿਆਈਮਾਈਬਾਪਕਜਾਸੰਦਾਲੈਆਦਦੇਨੀ।
ਦੂਦੇਆਪਬੈਠੇਅਤੇਦੂੰਹਕਜਾਆਈਸਾਅਦ੍ਰੋਹਾਰਬਾਗਦਦੇਨੀ।
ਬੰਚਾਹਾਰਤੈਨੂਅੰਸੀਅੰਤਦੇਈਅੰਮਠਿਨਾਫਜਬਨਸਮਜਦਦੇਨੀ।
ਚਾਕੂਬਾਰਨਾਲਨਾਗਸਕਮੀਏਓਉਹੀਨਤੀਕੇਗਲ੍ਹੇਖਾਦਦੇਨੀ।
ਭੂਚਕਗਈਕਰਿਹਾਏਹਨਾਇਅੰਨੇਸਾਰਿਦਾਰਏਹਪਿੜਗਾਦਦੇਨੀ।
ਸਾਲਰੰਰਪੜ੍ਹਾਤਾਈਕੇਸੂਪਪਾਈਜੇਸਗਾੜ੍ਹਗਾਦਕੇਜੀਦਪਰਹਾਦਦੇਨੀ।
ਜੀਵੀਨਾਜੈਰਗਜਾਦਦੇਨਾਲਰੀਈਅੰਤੈਨੂਸੰਭਾਲੀਆਸਫਰਿਮਦਦੇਨੀ।
ਬਾਗਫਿਰਨਨਾਸੂਈਦਾਨੰਤੇਆਨੂਅਜਕੰਲਲਗੀਪਰਅਦਦੇਨੀ।
ਏਥੇਵੰਕੇਵੰਆਦੇਸਿਅਆਨਹੂਏਪੇੜ੍ਹੇਪਏਘਤਾਈਬੰਦਾਦਦੇਨੀ।

ਵਾਗੇਛਾਈਕੈਸੇਚੰਦਰੌਜਅੰਦਾਖੇ ਨ੍ਹੇਜੁੜ੍ਹਕੇ ਜੰਞੁਲੋੜੀਆਂਏਵੋਨਾਂ।
ਬਾਬਲਅੰਬਲਨਾਗੇਹੇਗਾਅੰਬਾਜੀਆਂਪੇਨਾਹੀਂਅੰਬਲਹਟਾਈਆਜਾਈਆਂ।
ਛੀਹਚਿਤੜ੍ਹੇਰੋਹਨਨਆਸਬਜੋਂਇਕਧਨ੍ਹੀਲਾਂਭੇਜਕਰਕਮਾਈਆਂ।
ਏਹਭੇਜਾਇਤਕਦੀਰਹੋਈਗੀਵਿਗਦੇਹੋਰਕੋੜਨਾਹੋਂਦ੍ਰੀਨ੍ਹਥਾਈਆਂ।
ਜੇੜ੍ਹੀਆਂਵਾਦੀਆਂਆਏਤਜਾਵਨਾਹੀਸਿਰਜਾਇਤੇਏਹਨਾਜਾਈਆਂ।
ਦਾਗਅੰਥਤੇਸਾਰਦਾਲਹੇਨਹੀਦਾਗਅੰਛਕਦਾਸਹੇਨਾਜਾਈਆਂ।
ਹੋਸੰਭਗੈਲਾਂਨਿਜ੍ਹਰਹੁਈਆਂਇਕਧਕਥੇਨਾਇਹਟਾਈਆਂ।
ਹੋਰਸਭਆਸਲੇਕਬੂਲਹੋਏਈਕਚਾਕਨਾਹੋਈਜੁਦਾਈਆਂ।
ਅਸਿਆਦਾਤੇਵਿਲਜਾਰਦੋਏਲਾਨ੍ਹੇਲਸਤੇਬੇਨਾਮਤਥੇਪੋਇਨਜਾਈਆਂ
ਏਸਅੰਛਕਦੇਰੋਗਦੀਬਾਤਔਵੇਸਿਰਜਾਈਤਾਏਨਜਾਈਆਂ।
ਅਸਾਂਅੰਗਿਰੇਗਾਇਥੋਲਿਆਗਿਆਂਦਰਬਅੰਸਿਆਂਪਥੁਟਾਈਆਂ।
ਅਸਾਦੂਸਤੀਵਿਚਭਹਾੜ੍ਹਦਾਬ੍ਰਾਕੌਨੂੰਵਿਗੇਤੇਵਾਈਹਲਾਈਆਂ।

ਵਾਰੇਫਾਈਂਅਜਿਆਂਜੈਦੇਵੇਗੰਜਲਿਕਰਦਾਬਾਰਾਬਾਗਸਾਂਝੇਨਾਲਾਹੀਜਾਵਉਆਇਆ।

ਕਜੀਂਆਖਦਾਏਸਦਾਵੰਤਾਸਿਰਪੰਉਦੇਭੂਤਿਆਂਨੂਭੂਤੂਗੜੇਏਸਨੂਬੂਝਣੀਏਔਦੇ

ਸਿਰਤੇਨੋਸੋਨਾਲਮਾਂਧਾਰੂਆਦੇਸ਼ੀਤਾਨਾਲਏਦਾਂਲੈਕਰਤੂਝਨੀਏਔਏ।

ਏਦਾਂਦਾਤਰੀਨਾਲਰਾਈਂਫੇਡਧਾੜੇਸੂਈਆਂਮੱਖੀਆਂਵੰਚਰਖੇਝੀਏਔਦੇ

ਵਾਰੇਫਾਈਂਨਾਚਰਕਸੋਨੂੰਝੇਮੂਲੇਅਸੀਸਤੋਰੜਾਹੁੰਕਾਏਹੜੀਏਔਏ।

ਜਦੋਬਾਪਜਾਲਮਕੈਰਵਾਨੇਉਆਬੰਨਬੇਟੀਆਂਮਾਰਵਾਂਵਾਂਦੇਨੀ।।

ਏਸਨੂਗੜੇਧੂਉਂਰਾਇਬੁੜੇਆਸਕਾਉਕੁਡੇਧਏਖਾਂਵਾਂਦੇਨਾ।

ਸਾਸੀਜਾਅਜਸਲੀਨੇਰੇਫੁਟੇਤੀਧਏਡੂਅਫਤੀਵਾਗਾਵਾਂਦੇਨਾ।

ਉਸਾਂਦਜੋੜੀਕਰੇਨਾਈਸੰਗੋਮਾਧੋਮਾਰਦੇਮਾਰੂਵਾਂਵਾਂਦੇਨਾ।

ਜਦੋਬਾਪਜਾਲਮਕੈਰਵਾਰੋਉਆਬੰਨਬੇਟੀਆਂਤੇਰੇਪਾਵਾਂਦੇਨਾ।

ਜੀਨਾਂਧਟ [illegible]

ਵਾਰੇਫਾਈਂਜੋਮਾਰੀਏਬੰਦਾਤਾਈਦੇਦੇਵਨਨਾਂਦੇਆਵਾਂਦੇਨੀ।

ਤੇਨਾ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇਟਿਆਂ ਅਰਸ਼ ਮਾਂ ਰੋਜ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੰਡ ਗੁਨਾਹੀਆਂ ੨੬
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਲਨ ਪਕੜੀਆਂ ਫਾਗ ਭਾਗਾਂ ਦੁਕਾਰੀ ਦੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮਾਰੀਆਂ ਜੋ ਤੇ ਫੇਰ ਉਠਾਈਆਂ।
ਉਹ ਕਸਮਾਂ ਪਿਆਂ ਦਾ ਆਸਾਂ ਨਿਸ਼ਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ੀ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਆਪ ਖਪਾਈਆਂ।
ਸਪ
ਇਕ ਚਾਕ ਦੀ ਗਿਲਨ ਕਰੇਂ ਮੂਲੇ ਉਹ ਦੀ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਾਈਆਂ।
ਸੁਲਤਾਂ ਲਤਾੜੀਆਂ ਹੀਰ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੇ ਸਾਈ ਨੂੰ ਹੀਰ ਨੂੰ ਆਖੀਆਂ।
ਪਰੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਸਾਂ ਜੋ ਟੋਰ ਗੰਡੀ ਨੀ ਸੁਟ ਛੋਸਨੂੰ ਜਾਨ ਬੇਮਾਰੀਆਂ।
ਉਹ ਕਸਤੇ ਰੇਖ ਖੋਸੀ ਤੇ ਰੋਬਾਗ ਜਾਏ ਛੋਗਏ ਸਚੀ ਪੋ ਦੂਤ ਸਦ ਵਾਰੀਆਂ।
ਚਾਕਿਆਂ ਦੇ ਫੰਡੇ ਜੋ ਫੇਰ ਦੇ ਫੈ ਜੋ ਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕੜੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰੀਆਂ।
ਕੋਠੀਂ ਤੇ ਦੇ ਫੂ ਫਾਲਿਆਂ ਜੋ ਤਾਂ ਨੂੰ ਟਸੂਟਾਂ ਜੋ ਦੇ ਪੱਕ ਜਦੇ ਟਾਂ ਦੂ ਲੂਗਾਰੀਆਂ।
ਉਲਾਂ ਜੋੜੀ ਦੇਹ ਨਾਈ ਸ਼ੀ ਗੇਰੂ ਜੇ ਦੇਈ ਛੈ ਮੂੰਹ ਦੇ ਪਾਰੀਆਂ।
ਹੈਰ ਫੁ ਪਏ ਦਾਇਆ ਉਨਾਂ ਜੂਨ ਕੀਤੇ ਫੰਡੇ ਲਾਈ ਗੇ ਨੂੰ ਰਜਾਰੀਆਂ ਦੇ।
ਕੀ ਕੁਰ ਮਿਕ ਲਨੇ ਸਹੂ ਫੰਡੀਆਂ ਜੋ ਬੇ ਲੱਗੀਆਂ ਤੇ ਜਕਟਾਂਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਫੰਗਲੋ

ਲਿਗੇਚਸਤਿਮਾਂਰੋੜਨਮਾਸੂੜੇਕੀਤੇਵੈਦਲਿਖਦੇਵੈਦਗੀਆਂਸਾਰੀਆਂਵੇ।
ਸਿਰਦਿਤਿਆਬਜਨਨਾਂਅੰਛਕਪੰਕੇਇਗਨਹੀਸੁਖਾਲੀਆਂਜਾਣੀਆਂਵੇ।
ਵਾਰੇਠਾਈਭੁਣਈਮੈਨੂੰਗਏਕੀਏਨੀਏਨਅੰਛਕਨੇਲਾਈਆਂਭੁਣਗੀਆਂਵੇ।
ਕਾਜੀਆਂਵਿਆਂਨਿਭੁਚਾਈਗਏਆਪੇਜੋਰਚਲੇਚਾਈਆਂਗਏਨੀ।
ਤੇਰੀਨਿਭੁਕੀਅਨ੍ਹਾਂਉਦਿਧਰਸੂਟਦ੍ਰਿਸਾਰੇਛਿਆਂਏਵਿਛਨਗੁਜਾਰਦੇਨੀ।
ਜਦੋਂਅਸਾਂਨੂੰਤੈਂਵ੍ਹਾਂਓਨਾਨੂੰਚਾਈਦੇਤਤੈਨੂੰਮਾਰਕੇਮਾਰਉਤਾਰਦੇਨੀ।
ਮਾਈਆਖਦੀਲੁੜ੍ਹਖੁਵ੍ਹਦਾਂਜੇਵੇਖੋਂਨੂੰਖਦਾਂਏਇਸਜਾਣਦੀਏ।
ਪੰਜਾਪਿਰਾਨੂੰਗਏਨੇਜਾਨਕੀਤਾਜਦੋਂਹਾਂਗਸੈਨੇਵ੍ਹੜਾਪਲਿਆਇਆ।
ਮਾਈਬਾਪਕਾਜੀਸਭੇਰਹਿਗਏਰੋਈਏਭਾਲਿਆਸਾਂਨੇਸਭਨਾਂਦਾਸੂੰਲੀਆਇਆ।
ਪੰਜਾਪੀਰਅੰਗੇਨਿਬਬੈਨਪਲਾਂਅਪੀਵ੍ਹੀਦੇਨੇਪੈਨੀਰਕੀਲਿਆਇਆ।
ਬੇਰਾਂਵੇਵ੍ਹਿਮੁਸਰੀਖਤਾਂਪੇਛਆਈਆਂਜੀਉਂਅਸਾਂਦਾਬਾਤਤਰਕੀਲਿਆਇਆ।
ਮੇਰੀਹੀਰਨੂੰਵ੍ਹੀਰਖਰਾਬਕੀਤਾਕਾਜੀਆਂਏਤੇਬਾਬਮਾਰਪਿਬਾਲਿਆਇਆ।

ਮੀਂਦੇਤਕਰੋਸੁਦਾਈਦੇਵਾਸਤੇਦੀਮੋਗਾਅਡੇਕਪਗਬਹੋਇਚੱਲਿਆਈ। ੩੦
ਬੈਠਤਖਿਆਕਦੋਂਸੂਆਸਤੇਨਾਲਪਾਂਗਆਇਓਗਮੇਦਾਜੀਤਸੀਂਲਿਆਈ।
ਤੇਮੀਹਾਗਦੀਸੰਦਤਿਸੀਆਗਸ਼ੁਮ ਕਤੂਮਸਗਨੀਆਖਿਲਿਆਈ।
ਦੂਉ ਚਗਸੰਦਸੂਤੁਾਈਖਾਂਵਿਸ਼ਲੀਦੋਸਾਤੁਗਾਵਦੇਤੇਜੀਉਚੱਲਿਆਈ।
ਵੇਰੇਛਾਇਆਂਗੋਜੰਦਤਿਆਗਹੋਇਆਸੋਂਕੇਵਿਸ਼ਲੀਗਾਵਤੇਗੀਲਿਆਈ।
ਨਾਲਛੋਕਦੇਵਿਜਾਈਕੇਵਿਸ਼ਲੀਨੂੰਪਜਾਪਿਆਅਗੋਕੜਗਾਵਦਾਈ।
ਵੈਦੀਉਦਤੇਕਨਦੀਬਿਛਨਪਤੀਕਦੇਮਾਖ਼ਭਗਾੜੀਦੀਲਾਵਦਾਈ।
ਵੈਦੀਮਾਗਵਿਤੇਤੇਫੁਲਡੁਹਿਬੈਗਦਾਕਦੇਬੂਬਨਾਰੁਰਸੂਦਾਵਦਾਈ।
ਮਨਕਰੀਨਾਲਜਲਾਲੀਆਪੁਬਗਾਵੇਕਲੀਸਾਗਬਾਦੀਵਿਰਲਾਵਦਾਈ।
ਕੈਈਸੂਹਦੀਤੇਮੋਗੀਵਾਲਵੁਲਾਨਾਲਛੋਕਦੇਸੀਂਦਸੂਦਵਦਾਈ।
ਕਦੇਪੂਰਬਤਾਂਨਾਲਕਬੂੰਬੂਲੇਕਦੇਸੂਈਨੇਨਾਲਗਲਾਵਦਾਈ।
ਸਾਗਜਨਾਲਤਲੰਗਛਹਾਨੈਆਦੇਗਗਸੂਗੀਦਭੂਗਭੀਪਾਵਦਾਈ।

ਸੋਹਣੇ ਰੂਪ ਜੇਹੀਆ ਪੂਰਬੀ ਸਿੰਧ ਹਥ ਬੈਠੇ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਦੀ ਜਾਨਿ ਦੁੰ ਜਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਟੋਡੀ ਮਾਲ ਕਉਸ ਨੇ ਗੂੰਧੇ ਨੇ ਸੇਰੀ ਬੀ ਜੈਤਸਿਰੀ ਬੀ ਨਾਲ ਭੀ ਲਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਮਾਲਸਿਰੀ ਪਰ ਛੰਦ ਰਾਗ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਮਾਲਵ ਦੀਆਂ ਜਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਪੰਦਾਰ ਰਾਗ ਤੇ ਭਾਗ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਸੁਰ ਕਾਨੜੇ ਦੀ ਧੁਨਿ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਮਾਲਕੀ ਸਾਰੰਗ ਅਤੇ ਮੇਘ ਮਲਾਰੀ ਅਤੇ ਜੈਤ ਗਾਵਿਆ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਭੈਰੋ ਨਾਲ ਤਿਲੰਗੀ ਆਸਾ ਆਬੋਲੇ ਆਜੈ ਬਸੰਤ ਰਾਗ ਦੀ ਜਾਨਿ ਬਦੁੰ ਵਦਾ ਈ॥
ਬਰਵਾ ਨਾਲ ਭਾਗ ਰਾਗ ਝੰਝੋਟੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਆਸਾਵਰੀ ਕਿਸੀ ਬਿਲਾਵਦਾ ਈ॥
ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ ਸੋਹਿਆ ਅਤੇ ਮੰਦ ਰਾਗੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਈ॥
ਪਲਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਤਸਮਾਸਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਸਕੀਰੇ ਦਾ ਰਾਗ ਛਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਇ ਦੁੰ ਵਦਾ ਈ॥
ਰਜੀ ਹੋਇ ਪੰਜਾ ਪੀਰ ਦੂਆ ਦਿਤੀ ਬੰਦਾ ਮੰਗਾ ਸੋ ਜੋ ਮੰਗਦੀ ਗਈ॥
ਮੰਜੀ ਹਰਿਜੈਟੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦੇਹੋ ਮੈਂ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਡਿ ਰੰਗਦੀ ਈ॥
ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਂ ਭੁਬ੍ਰਤ ਮਸੀਤ ਰਾਂਝੇ ਜਾਂਦੋ ਉਤੇ ਪੌਣ ਡੀਮ ਸੰਗਦੀ ਈ॥

ਔਗਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਸਰਦਾਰੋ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦ੍ਰਾ [illegible] ਨ ਜਾਂਦੂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਏਹਾ। ੫੮
ਜੋਈ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਤੇ ਸੀ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਗਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਭੀ ਨ ਕਦੀ ਏਹਾ।
ਫੇਰ ਛਾਇ ਨਾਸਾਣੀ ਦੀ ਛੱਡ ਜਾਂਦੀ ਪਾਰਸਾਈ ਆਵੇ ਨਾਲ ਟਿੰਡਦੀ ਏਹਾ।
ਗਾਲੇ ਪਰਿਗਾਹ ਨੂੰ ਖੇਤ ਵੜਿ ਸਾਨਾ ਲਕੀਤਾ ਦੂਹਾਈ ਦਿੰਦੀ ਉਨੇ ਜਾਈ ਗਿਰ ਤੇਰਾ।
ਤੇਰੇ ਸਭ ਅਖਸੂਰ ਹੋਇ ਗਏ ਹਾਸਲ ਅੰਦਰ ਤਰੋਇ ਗਏ ਪਜੇ ਪਾਗਿ ਤੇਰਾ।
ਜਾਇ ਵਾਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹ ਸਗਵਾਣਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਾ ਬਖਸ ਲਈ ਏ ਹੈ ਸਭ ਤਕਸੀਰ ਤੇਰਾ।
ਫੇਰ ਛਾਈਂ ਜਾਪ ਗਿਰਦਾ ਬਲ ਨੇ ਕਾਰਿ ਛੱਡੀ ਹੈ ਨੇ ਕਤਾਤ ਬੀਰ ਤੇਰਾ।
ਗਾਣਾ ਆਈ ਕੇ ਪੁਛਦੇ ਹੈ ਦੇਹੁ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਛਕ ਚੰਗਾ ਦੇਣੀ ਜਾਤਦਾਨਾ।
ਫੁਲੀ [illegible] ਬਿਸਤੇ ਦੀਆ ਸੋਦੀਆ ਦਾ ਹੋਰ ਨਹੀ ਚੰਗਾ ਦੇ ਸੋਦਾ ਪਦਾਨਾ।
ਨੇਕ ਬਖਤ ਜੋ ਸਿਨਕੀ ਗੁਆਂਦੂ ਨ ਸੋਈ ਦਾ ਸਿਨਾਂ ਵਧਾਈ ਦਾ ਦਸਤਾਨਾ।
ਫੇਰ ਛਾਈ ਨਾ ਨੇ ਪਾਗ ਕੇ ਦਸਕਾਣੀ ਚੰਗਾ ਅੰਕਿਦ ਕੇ ਤੂੰ ਗਈ ਜਾਤਦਾਨਾ।
ਏਨਾਂ ਅੰਕਿਕ ਗਜਾਈ ਪਾਆ ਆਗਿਆ ਵਾਅ ਤੇ ਤੇ ਲਕਦੂੰ ਨ ਸੋਉ ਗਦਾਨਾ।

ਰੰਙੇਆ ਅਖਿਰ ਅਸਾਨੂੰ ਦਾ ਖਿਰ ਵੈਰਾਗ ਨ ਮੰਨੇ ਹੁਲੈ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜਾਇਆ ਈ।
ਜੇਹੜ ਵੰਦਾਸੀ ਅਖਿਰ ਜੁ ਲਾਇਆ ਦਾਧ ਫੇਤਿਆ ਲਾਗ ਸੀ ਵੇ ਇਞਾਇਆ।
ਨੈਣ ਅਖਿਰ ਬਾਗ ਆਨ ਅਜਾਲ ਦੀ ਦਾ ਫੇ ਕਜਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਹੀ ਰਜੋ ਇਆ ਇਆ।
ਮੁਸਕੌਣ ਵਜੋਂ ਅਖਿਰ ਦਾ ਭੇਸ ਦੀ ਦਾ ਦਰਸਆਨ ਮੌਂਦੀ ਦਾ ਅਗੇ ਭੇ ਜਜਾਇਆ।
ਨੈਣਾਂ ਵਾਦਾ ਅਖਿਰ ਨਾ ਵਿਜਲੀ ਦਾ ਅਗੇ ਮੋਹ ਦੀ ਦਾ ਪਲ ਜਾਲ ਪਾਇਆ ਈ।
ਬਾਗੀ ਹੂਝ ਵਾ ਅਖਿਰ ਜੋਮੈ ਹੈ ਤਾ ਮਅਦੀਆਂ ਅਗੇ ਰੰਗ ਦੀ ਦਾ ਖੋਲ ਖਤਜਾਈ
ਦਾ ਤੇ ਗੀ ਵਾਬੁਵਾ ਅਖਿਰ ਗੈ ਹੂ ਦੀ ਦਾ ਅਗੇ ਖੁਰੀ ਦਾ ਪੰਛਾਸੀ ਹੈਦ ਪਾਇਆ।
ਮੁਸਲੀ ਵਿਤਾਸੀ ਅਖਿਰ ਜੁਗਸਾਦੀਆ ਦਾ ਜੀਲਾ ਵੇ ਗਸੀ ਆਸੇ ਦੀ ਗਤਆਇਆ।
ਤ੍ਰਿਗਤੇ ਗੀਸੀ ਅਖਿਰ ਨੀਲਾ ਲਦੀ ਦੇ ਬੈਠ ਸ੍ਰੀ ਵਸੀ ਦੇਤੇ ਸੀਸੂਰ ਲਾਇਆ।
ਚੰਨ੍ਹੇਆਂ [illegible] ਤੇ ਅਖਿਰ ਜੋਧੇ ਗਸੀ ਦਾ ਬਾਜੀ ਗੈ ਕਸੀ ਦੇ ਪੰਦ੍ਰੀ ਤੇ ਫਲਸਾਈ।
ਲਾਗਾ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਖਿਰ ਵੈਦੁਜਾ ਗੀ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜੀ ਆ ਦੇ ਦਾ ਨ ਪਛ ਰਾਇਆ।
ਫੇਨੇ ਨੇ ਵਦਾ ਅਖਿਰ ਤਾਰੇ ਪਾਦੀਆ ਦਾ ਅਗੇ ਨੰਦੇ ਬਰ ਵਾਲੀ ਦਾ ਦੂਬਰਾਇਆ।

ਰਗਾਸੂ ਦਾਇਬੁਲਦਾਪੀਦਫੁੰਦਿਆਂ ਅਗੇ ਭੰਟਦ੍ਰੀਦਾਪੜ੍ਹਾਸੀਕੀਤਗਾਏਨਾ।
ਨਫਾਸੀਗਦਿਆਂ ਹਕਾਦੰਸਾਲਦ੍ਰੀਦਿਆਂ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾਅਸੂਲਦ੍ਰਦਾਅਸੂਲਲਈ।
ਉਜੂਸਾਜਦਾਂ ਅੰਹਕਸੀ ਜੰਦਜਦੀਆਦਾਂ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾਅਣੈਦ੍ਰਹਾਫੂਸਦਾਈ।
ਪਾਫ਼ੈਥਸੀਗਦਿਆਂ ਹਕਾਪਾੜ੍ਹੇਦੇਦਿਆਂ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾਅਤੀਤਦ੍ਰਦਾਨਫਸਦਾਏ।
੪ ਚੈਲੇਚੰਗ੍ਹਿਆਸੀਅਹਕਾਕਾਸੀਗਨਆਂਦ੍ਰਿਆਦਾਂ ਹਕਾਸੰਬਾਗਨੀਦਫਫ਼ੁੰਤਸਦਾਗਈ
ਸੂਗਫ਼ੈਮਾਨਿਆਂ ਹਕਾਮਨਿਗਾਰੀਆਦਾਚੂੜ੍ਹੀਗਸਨੀਦਜੋਤਨਾਸਦਾਈ।
ਰੰਤਗਾਕੀਤੀਆਂ ਹਕਾਦਾਂਇਜਅਦ੍ਰਿਆਦਿਆਂ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾਗਡੀਲਦ੍ਰਦਾਖੁਤਲਏਨਾ।
ਨੇਨੇਮਾਰਿਦਿਆਂ ਹਕਾਸੂਨਆਸੀਆਦਿਆਂ ਅਗੇ ਪੁਥਦ੍ਰਦਾਪੰਜ਼ਠਨਲਏਨਾ।
ਸੂਚੀਦਿਗਾਸਾਂਹਕਾਖਤਗ੍ਰੂਦਿਆਂ ਅਗੇ ਥਾਅੜ੍ਹੀਦਾਪਿੰਖੇਦੜ੍ਹਏਨਾ।
ਮਾਲਾਫੇਰਦਿਆਂ ਹਕਾਪਰੋਤਦ੍ਰੀਹਾਂ ਅਗੇ ਆਦਿਦਾਸੀਅਰੰਫ਼ੁੰਦਾਸਾਗਏਨਾ।
ਅੰਸੀਆਪਾਦਿਆਂ ਹਕਾਪੰਡਤਆਂਦ੍ਰਿਆਦਿਆਂ ਅਗੇ ਅੜ੍ਹਪਾੜ੍ਹੇਸਦ੍ਰਦਾਪ[illegible]ਏਨਾ।
ਸਾਗਸਆਦ੍ਰਿਆਂਦਾਂਈਹਕਾਦ੍ਰੰਸਾਂ ਅਗੇ ਕੋਥੁਪਦ੍ਰਦਾਪਾੜ੍ਹਆਏਨਾ।

ਨੈਸਤੈਨਾਸੀ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਲੰਬਾਦੂਆਂ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਦਵਾਨਦੂਆਂ ਦਾ ਕੇਸੂ ਏਕਤਾਣੀ।
ਚੂਪਧਿਆਸੀ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਵਫਾਸਾਗਨੇ ਦਾ ਅਗੇ ਆਖਦਾ ਬੁਸੀ ਹੈਰਾਨੀ।
ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਕੀਤਾਸੀ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਸਰਜਿਦ੍ਰਿਵੇ ਅਗੇ ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਕੰਢੀ ਲੀਭਾਰ ਪਾਣੀ।
ਕੂਟਾਹਿ ਰਿਦਾ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਭਾਗਿ ਆਸਾਰ ਦੂਰੂ ਹੈ ਇਹ ਗਈ ਸੁਗਦੂਆਂ ਵਿੰਡ ਪਾਣਾ।
ਰੰਗਾਰ ਤਾਸਾ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਲਿਲਾ ਗਨੇ ਦਾਠੇ ਕੇ ਗੰਗਨੀਦਾਂ ਅਠੀਸ ਸਾਟਲਾਣੀ।

ਪਕਿ ਭੂਲੀਣੀ ਵੈਰੀਗੀ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਸੌਰਸਾ ਵੇ ਅਗੇ ਸੰਗਦੇ ਅਵਦਾ ਤੁਗਰਾਣੀ।
ਘਸਾਪਸਿਹੈ ਸਰਦਾ ਤਾ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਮੀਖ ਫੁਲ ਦੂਆਂ ਦਾ ਅਗੇ ਸੁਰਲੀ ਦਾ ਬੋਰ ਮਛੂਲੀ
ਲੈ ਥਾਪੜੂ ਕਿ ਸੁਰਕੋ ਸੀਸੀਆਂ ਦਾ ਅਗੇ ਦੂਬੀਆਂ ਤੇ ਪਤ੍ਰਗਾਪਲਣੀ।
ਤਾਰਕ ਕਿ ਦੂਰਾ ਪਧਿਆਸੀ ਕਰਸੀ ਨ ਲਾਗੀ ਵੇ ਕੰਟਾ ਸੁਨੀ ਅਸਾਰੰਕਾਰਆਣੀ।
ਫਿਰਮਾ ਰਆਂ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਅੰਬਾਰ ਜਨਾ ਤੂੰਆਂ ਦਾ ਅਗੇ ਤੇ ਤਾਰ ਦਾ ਖਾਣੀ ਭੁਜਾਣੀ।
ਸੁਨਤਾ ਸੁਤਨਾਸੀ ਅੱਖੀਂ ਕਰ ਸਗਫ ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਬੋਲੁ ਗਸੀ ਅਰਫਾਈ ਸਾਣੀ।

ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਊਠ ਤੇ ਅੰਙਿਕ ਬਲੋਚਾਂ ਦੀ ਦਿਆਂ ਗੋਪਾਸਦੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸਾਗਲਾਇਆ।
ਕੂਜੜਾ ਗਕੂੰਗਲਾਂਦ ਦਾਸ ਪਾਣੀ ਦੀ ਦਿਣਾ ਜੋ ਨਾਲੈ ਤਪਾਇ ਵੇਸਨਾ ਖਬਰ ਦਾਈਆ।
ਕੀਤੀਆ ਇਕਿਵਖਿ ਦਾਸ ਗਲਾਂਦੀਆ ਦਾਅ ਗੋਪੜੂ ਪੰਨਦੇ ਵਿਕੰਬਰਲਾਈ।
ਸਾਗਾਂ ਨੂੰ ਕੀਸੀ ਅੰਙਿਕ ਮਾਰੀ ਟੋਆ ਦੇਅਗੋ ਖੰਡਾ ਫੇਗਾਦੂਰ ਤੇਗਾਹਾਇਆ।
ਡੈਸੈਸੀ ਠਸਾਹੇਲਾਂਦਾਇ ਇਕਿਵ ਦਿਠਾ ਗੇਲੀਆਂ ਇਕ ਦੇਨਾਲ ਨਾਇਕ ਦਾਇਆ।
ਪਾਰਿਮਲ ਆਸੀ ਅੰਙਿਕ ਸਲੇਟੀ ਦੇ ਵੜਾਂ ਦੇ ਠਾਸੀਵਾਦੂ ਤੇ ਤੇ ਬੂਲਾਇਆ।
ਊਖੇਮੈਂ ਗਲ ਤੇ ਮਾੜੀ ਆਖਿ ਤੇ ਬੈਠਾ ਬਾਗ ਲੋ ਪੜੀ ਗਸੇ ਨੇ ਆਦੂਸਾਇਆ।
ਫਾਰੇਙਾਇ ਬੰਖਤਾ ਦਰਖਾਸ ਏਹੁ ਹੋਗਨਾਹਿ ਜੋ ਇਆਜਾਣਿ ਦਾਇਆ।
ਗਸ਼ਆਖ ਦਾਆਣਿ ਖਾਂਬੈਠਾ ਗੇਦਾਈ ਹੋ ਰਤਾਂ ਤੇ ਬੀਗਬਨਾਈਏ ਨਾ।
ਤੇਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪ ਵਿਲਗੀ ਗਾਦੇ ਵਿਦੇ ਊਨਾ ਖੋਕੇ ਤਙਪਾਈ ਏ ਨਾ।
ਸਿਠੀ ਨੈ ਦੂਨੂ ਸੈਦ ਕੇ ਕੀਸ ਕਰੀ ਏ ਜੋ ਤੂੰ ਦੋ ਤੇ ਤੇ ਖਾਗ ਆਈ ਏ ਨਾ।
ਦਿਨੇਰਤ ਤੇ ਖਾਗਮੇਲ ਸਾਂਤੁਸਾਂ ਤੇ ਸਿਰ ਗਸਨ ਨੈ ਡੂਣੀ ਏ ਨਾ।

ਮੌਜਿਆਲੋਦੇਹੋਗਨ੍ਹੇਦੁਜਿਨਾਹਾਸਾਥੇਨਿਤੌਹੰਸਪੁਕਾਈਏਨਾ।
ਹਾਂਸਖੁਲਕੇਹਿਤੀਆਪਜਿਮੁਹਾਗਨਾਈਮੰਨਹੀਏਤੋਲਥਪੁਣਈਏਨਾ।
ਸਾਤਭੇਤਲਾਦੇਹਨੂਹਾਸਿਗੰਸਕੈਤੋਸੰਭਜਾਂਹਿਦੇਹਿਚਮੁਨਾਈਏਨਾ।
ਦੁਗੋਛਾਈਸੁਕਾਈਜੇਖਲਿਨਕੁਲੌਭਾਹੇਆਪਨੂਈਗੁੜਖਾਈਏਨਾ।
ਛਾਇਉਬਾਗਸਾਂਨੂੰਜਿਥੇਬੈਠਦਾਸੀਉਥੈਪਾਸਸਾਧਗਨਾਈਆਦਾ।
ਮਿਠੀਨੈਦੁਧਾਂਗਈਖਸਮਨੂੰਗੈਨਾਈਮੰਕਗਏਛਿਗਨਸਾਈਆਦਾ।
ਮਿਠੀਛੇਜਾਂਹਿਛਾਈਕੇਫੁਲਖੁਲ੍ਹੇਉਤੇਆਹਿਦਕੇਦਾਸਖੁਦਾਈਆਦਾ।
ਚੋਨਤੁਲਮਿਟੀਛਿਗਨਦਾਸਆਦੀਧਾਗਮੁਲਿਆਸੋਛਤੁਲਾਈਆਦਾ।
ਦੂਹੇਸਿਗਸ਼ਾਨਿਤਕਗਨਾਜੋਜਾਂਮੰਸ਼ਾਧਾਦੂਖਲਆਸਿਗਸਾਈਆਦਾ।
ਪਿੜ੍ਹੀਗਤਗੇਹਿਕਿਆਸਿਆਦੇਗਸ਼ਾਛੇਨੂੰਮੰਸ਼ਾਆਲਗਾਈਆਦਾ।
ਔਂਪੌਆਪਦੂਜਿਗਏਚਨਾਇਕੇਜਨਮੁਗਏਗਨਾਂਦੇਖਟੇਨਾਈਆਦਾ।
ਹਾਂਸਹਿਤਸਹੋਸਸਿਆਜਾਂਸੀਬੋਗਸ਼ਾਤਾਉਛਿਦਾਂਛੇਧਾਈਆਦਾ।।

ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਧੌਂਗ ਤੇ ਆਦੇ ਗਾਯੂ ਅਤੇ ਉਦਰ ਗੋਹਿਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥
ਉਗਮੇ ਗੀਮਿਲਿਆਣਿ ਬਰਨਾਇ ਦੇਵਾਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮੋਂਸੀਆਂ ਸਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥
ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੰਦ੍ਰਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਤੇ ਗਲ ਹੋਇਆ ਕਰਨੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਨੀ॥
ਸੀ ਈਜਾਨ ਸਮਗਲ ਦੇ ਗਲੇ ਜਾਂਗ ਤਈਂ ਹੁਣੇ ਅਨ੍ਹੇਰ ਦੇਨਿ ਤਖਤਾ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਨੂੰ ਸਤਿਨਿਬੂੜਦੀ ਗਾਫੂ ਦੇ ਤੇ ਕਾਈ ਸੈ ਗਲੇ ਨਾ ਸਲਾ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਸੰਕ ਨੂੰ ਚੰਬੜੇ ਮੇ ਛਾਕ ਬੈਗੀ ਕਾਈ ਮੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਛਪਾ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਮੇਗਿਆ ਆਪਕੇ ਨੈਂ ਸਕਾ ਦੇ ਮੰਗ ਗਪਇ ਡੂਬੀਆਂ ਲਾ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਆਪਕੀ ਆਹਿਆ ਆਹਿਆ ਦੇ ਤੇ ਮੀਆਂ ਸਿਊਂ ਟੀਕੇ ਟਾਂ ਜਾ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਆਮ ਲੇ ਦੇ ਧੜ ਭੂਰਆਂ ਨੂੰ ਕੇ ਲੇ ਥੀਕ ਥੀ ਕੇ ਉਕ ਥੀ ਦੂ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਕਾਈ ਆਪਕੀ ਗਾਫੂ ਆਂ ਓ ਤੂੰ ਮੈਂ ਦੇ ਮਰ ਬਾਗ ਸੰਆਂ ਪਾਗਰੂ ਜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ॥
ਸੂਗਦੇ ਤਾਮੀਆਂ ਤਰਿਨ ਹੁ ਛਗਪੋਂ ਈਦੇ ਕਾਈ ਨੈਂ ਲਗੀ ਸਲਰੂੜਿਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ॥

ਕੁਤੇ ਤਰੀਆ ਤਰਿ ਨਚੂ ਦੁਾਈ ਕਰਕੇ ਕਾਈ ਛਲ ਪੜੈਸ ਦੀਆ ਰਵਦੀਓ।

ਕਾਈ ਛਰੀ ਤਬੀਪ ਦੀ ਬੀਆ ਰਜਾਇ ਐਸ ਤੇ ਪੰਤਾਲ ਦੀਸਿਟੀ ਸਿਆ ਦੀਵਦੀਓ।

ਕਾਈ ਦੁਗਾਵ ਕੂ ਈ ਆਸੀਪਵੰ ਤੇ ਕਾਈ ਦਿਚ ਜਨਿ ਗਾਦ ਕੁੇਗਾਦ ਦੀਓ।

ਕਾਈ ਚੈਨ ਚੰਤਿਰਿ ਗਮੂ ਗਾਮਬੀ ਅਦੇ ਕਾਈ ਰਾਗ ਡੇਕੂ ਜਪੰਦੁ ਆਦਦੀਓ।

ਕਾਈ ਦੂਗਾ ਬੰਦੁ ਕਾਈ ਹੁਈ ਥੰ ਗਲਾ ਕਾਈ ਦਿ ਲਕਲ ਹੋਏ ਦਿਖਾਦ ਦੀਓ।

ਕੋਈ ਸੁਰ ਗੁਈ ਕੇ ਵੰਡੂ ਕੰਨੂ ਦੇ ਕਾਈ ਦੁਗਾਸਿ ਸਾਰਫੂ ਰਕ ਦੂਦੀਓ।

ਕਾਈ ਦੇਪ ਸਲੇਟੀਆ ਹੁਈ ਬੁਲਦੂ ਸਿਛ ਕਦਾਗਾਤਾ ਪਈ ਫੁਕਾ ਦਦੀਓ।

ਆਪ ਤਰੇ ਬੁਤੰਗ ਛਰਿਹੋਟ ਦੇਸ ਦੀ ਸੁਗਸਿ ਛਲੀ ਵੰਦੁ ਬਰੁਆ ਦਦੀਓ।

ਆਬੰਦੂ ਸਿਛਲ ਲੀ ਨਾਲ ਤਜਾਹ ਕੁਟੇਸਿ ਏਗਾ ਏਨੂ ਕੁਗਲਬਦੂ ਦਦੀਓ।

ਏਸ ਤਥਿ ਤਗ ਜਾਰੇ ਟੇਸੁ ਰਕੈਨੂ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੀਆ ਜਾਲਿ ਆਪਾ ਦਦੀਓ।

ਅਸਾ ਜਾਰਦੀ ਕਾਰਤ ਨਾਸੂ ਸਕੀ ਤੀਹਿ ਰੰਗੀ ਛੰਕਿ ਤਾਉਬਾ ਹੈ ਆਦਦੀਓ।

ਦ੍ਰੋਣਾਈਜੰਟੀਨਸਾਨੇ ਅਜਰਕੇ ਲਿਤਜਾਗਦਾਜਾਂਪਗਵਾਦ੍ਰਦੀਆਂ। ਤੇਰ
ਕੈਦੀਆਂ ਅਧਰਮ ਲਿਆ ਇਵੈ ਨੂੰ ਏਨੀ ਤੇਮਧਿਨੇ ਬੰਜਰੰਚਾਇਆਨੇ।
ਜਾਏਲੈ ਉਤੇ ਚਕਵੇ ਨਾਲਖੇਤ ਦ੍ਰਟਤਬਅਸਨੇ ਮੁਸਖਦਾਗੁਦ੍ਰਾਇਆਨੇ।
ਸਾਈ ਬਾਪਕਜਮਿਤੇਮੈਦਕਗੇਏਨਈਕਨਜੀ ਉਤੇ ਸਾਈਆਨੇ।
ਮੂਰਖਟਗੇ ਦ੍ਰਾਲਪੂਟ ਗੇ ਲਿੜਜੂਟਗੇ ਗੈ ਬਚਾਇਆਨੇ।
ਅੰਤਪੂਟਗੇ ਜੰਗਜੂਟਗੇ ਲਿੜੂਟਗੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਈਆਨੇ।
ਦ੍ਰੋਣਾਇਆਂ ਆਸੁਤੇਅਬਸੇਨੂੰਲੀ ਦ੍ਰੋਣਿਨੇ ਢੰਗਜੋਠਾਇਆਨੇ।
ਮੰਲਕੀਅਧਰੀਸੀਦ੍ਰੈ ਤੇਜਾਗਤਾਈ ਲ੍ਰੰਬਦੇ ਨੇਤੂੰ ਅੰਸੀਆਨਾਇਆਦੇ।
ਅਸਦੂੰਸੁਚੀਆਂ ਜਾਂਦ੍ਰਗਾਆਂ ਦੇਖਾ ਦੇਆਂਣਿ ਆਂਵੇਂਜਤੇ ਭਾਈਆਦੇ।
ਖੇਤਦੂਗਾਈਸਸੌਜਨੇਖਾਤਿ ਕਿਕੇ ਸਾਨੈ ਮਾਣਾ ਮਹੋਈਨਾਈਆਂ ਈਆਦੇ।
ਦ੍ਰੋਣਾਈਆਂ ਆਨਾਗਿਆਈਸੂਗਾਂ ਕ੍ਰਿਆਦੀਖੀਆਂ ਦੀਆਂਦੇ।
ਸ੍ਰੀਖਜੂਰਾਂ ਢਿ ਤੂੰ ਦੇਗਸਦੇ ਉਨ੍ਹੇ ਭੀ ਸਾਰੂੰ ਨਾਤੇ ਏਤ ਬਚਨਾਸੀਆਂ।
੩

ਜਾਂਤੀਂ ਰਾਜਾ ਅੰਗੇ ਪ੍ਰਸਾਧ ਤੀ ਆਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਈ ਉਤਰਾਈ ਆਖ ਕਾਮੇ ਆ।
ਤੇ ਮਿਆਈ ਤੇ ਗੇ ਉਤੇ ਬਾਰਤ ਗੁਸੇ ਜਲੋ ਸਾਰ ਸੂੰ ਗੂਰੂ ਚਰਬਾਯਾਸੀਆ।
ਰਾਜੂ ਜਾਈ ਤੇ ਗੇ ਮਿਰਆਈ ਬੰਦ੍ਰੀ ਨਸੋ ਆਖਦੇ ਸਾਗੀ ਏਠ ਕਾਸੀਆ।
ਤੂਤਾ ਬਾਗਾ ਉ ਜਾਂ ਨੂੰ ਟਾਸੋ ਦ੍ਰੈ ਦੇ ਪਾਏ ਮਿਲੇ ਉਸ ਨਾਂ ਠ ਨ੍ਹੀ ਟੇ ਕਰਗਾ ਸੀਆ।
ਤੂਤ ਅੰਘਰੇ ਬਾਗਾ ਦ੍ਰਿਠ ਕਰ ਗੇ ਮੌਜਾਂ ਅੰਤੇ ਗੁਖੇ ਲੜ੍ਹਾ ਪੈ ਗਸੁ ਪਟਾ ਕਾਸੀਆਂ।
ਸੀਆਸੁ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਲਟੇ ਬ੍ਰਗੇ ਟੈ ਉੱਤੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇ ਤਰੌਲ ਕਰਾ ਸੀਆ।
ਅੰਤ ਸੀਆ ਲਾਨੇ ਰੂਲੇ ਨਾ ਅੰਗਾਂ ਪੰਤੀ ਸਾਰ ਕੂ ਨ੍ਹਾਆ ਗਈ ਗਾਸ ਨਾਕਾ ਸੀਆ।
ਫਾਗਣ ਈ ਜਤੀ ਸਟੇ ਸਾਗ ਨੇ ਨੂੰ ਜੁ ਨ੍ਹੀ ਸੰਭ ਨ੍ਹੈ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਸੀਆ।
ਹੀਰਸਾਈ ਨੂੰ ਆਈ ਸਲਅਕ ਤਾਂਆਈ ਆਪ ਦੀ ਆਈ ਪਾਨੈ ਗਾ ਸੀ ਏ ਨਾ।
ਗੁਲਾਂ ਤੈ ਗੀਏ ਤੇ ਸਾਲ ਜਾਂਦੀ ਏ ਨੀ ਗੁਸੇ ਆਗਏ ਜੋ ਪਛੀਏ ਬੈਠ ਗਏ ਨਾ।
ਅੰਤੇ ਜਤੋਸੀ ਏ ਭੈੜੇ ਏ ਬੇਗ ਜਾਂਦੇ ਅੰਨ੍ਹੀ ਗੁਤੀਏ ਕੂਤਈਏ ਭੈਨੀ ਏ ਨਾ।
ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਕੇ ਸਾੜ੍ਹ ਏ ਲੂਰਤੂੰ ਟੇ ਤਪਸਿੜ੍ਹਯਾ ਨੈਂ ਗੀਨਾਲਸਾ ਤੇ ਮਾਏ ਨਾ।

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਆਖਦੀ ਤੈਂ ਵੇਤਓ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾਬਲ ਤੈਨੂੰ ਪੰਈ ਵਦੀ ਕਹਾਂ ਤੈਂ ਡਰੀ ਏ ਨਾਹੀ।
ਆਆਖਨੀ ਆਂ ਟਲ ਜਾਏ ਕੁਰਕੂ ਮੈਂ ਹਰ ਗੇ ਵੇ ਨਾਲ ਚੀਏ ਮੋਹ ਗੀ ਏ ਨਾਹੀ।
ਸਾਨਾਲ ਭਗੇ ਦਿਨੇ ਗਤ ਖੋਗ ਦੀਆਂ ਏ ਟਲੀ ਨੀ ਕੂਤੀ ਏ ਵੈਹ ਪੜੀ ਏ ਨਾਹੀ।
ਮੂੰਹ ਗਈ ਤੈਨੂੰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੁੜੇ ਨਾਗੀ ਅਗੇ ਟੇਖਦੀ ਰੀਕ ਗੈਂ ਗਏ ਨਾਹੀ।
ਅਜਗਤ ਤੈਨੂੰ ਅੱਗੂੰ ਵਾਹ ਸੂਭ ਤੋਗੀ ਠੈਂ ਈ ਤਆਈ ਵੈਹ ਗਏ ਨਾਹੀ।
ਵਾਗੇ ਛਾਈ ਤੈਨੂੰ ਖਾਂ ਕੁਝ ਬਗੋਸੀ ਵੇਖਨ ਨੀਲ ਵੀ ਦਾਉਂਤੇ ਨਾਗਏ ਨਾਹੀ।
ਅੰਆਂਚਾਰ ਬੋਲੇ ਅਸੀ ਪਗਾਏ ਗਾਂਅੰ ਜਾਗੈਬ ਦੀਆਂ ਤੂਤੀ ਆਂ ਵੇ ਲਦੀ ਹੋ।
ਗੰਈਆ
ਗੰਡਾ ਪੰਤਲਾ ਬੋਹਤ ਅਲੂਕ ਹੈਨੀ ਸ਼ੂਠ ਨਾਲ ਭਗਾੜੂ ਕੰਓ ਤੂਲਨੀ ਓ।
ਸੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁਲਾਬਤੀਆਂ ਅਗ ਹੋਈਆਂ ਵਿਚ ਪੂਠਾ ਧਿਆ ਜਣ ਗੋਲਨੀ ਓ।
ਗੈਦਾਂ ਗੈਸੇ ਦੀਆਂ ਨਹੀ ਭੁਗਾਈਆਂ ਨੀ ਦਾਨੀ ਹੋਈ ਦੇ ਗੈਬ ਕੇ ਬੁਲਨੀ ਓ।
ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੁਅਨੂੰ ਪੰਈ ਸੁ ਵੇਂਵਨੀ ਓ ਮੁਏ ਸੰਪ ਵਾਂਗੂ ਵਿਸ ਘੋਲਨੀ ਓ।
ਵਾਗੇ ਛਾਈ ਗੁਨਾਈ ਕੀਆਂ ਸਕੀ ਤਾਂ ਓਂ ਤੋਗੈ ਬਦੇ ਫੂਲ ਦੇ ਫੂਲਨੀ ਓ।

ਸੌ ਝੂਠੇ ਪਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਲੈਂਜਾਣਗੀ ਦੁਰਗੀ ਸੁਣੀ ਦੁਰੀ ਪਹਿਨੂੰ ਲਗੀ ਕਰ ਲੈਂਗੀ॥
ਜਿਤ ਕਰੋਗੇ ਜਾਗੀ ਜਿਤ ਕਰੋਗੇ ਤੂ ਬਾਜਿ ਤੁ ਕਰੋਗੇ ਖੰਡਤੇ ਦੁੰਗੀ ਠੰਗੀ॥
ਸੌ ਤਾਸੰ ਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤੂੰ ਨਾਬਾਜ ਆਵਦੇ ਤੈਨੂੰ ਕੰਸੇਠ ਕੀਰਦੀ ਕਰੇਂ ਦੁੰਗੀ॥
ਦਾਰੇ ਛਾਇ ਕਚੀ ਪਈ ਦੂਟ ਬਾਦਲਾ ਮਾਸੰਢਿ ਕਚਾ ਹੋਇ ਕੇ ਗਈ ਬੰਗੀ॥
ਐਸਾ ਬੰਸ ਕਾਰਿ ਗਾਲੀਆ ਦੇਇਨ ਹੀ ਗਾਲੀ ਦੇਵਦ੍ਰਾ ਬਤਾਸਰਸੋ ਹੋਨਾ॥
ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਗਾਲੀਆ ਦੇਜੇ ਝੂ ਦਿੰਡਾਉ ਸਦੇ ਭਾਇਦਾ ਪਾਪ ਹੋਨਾ॥
ਜੋਇ ਜਾਇਸੈ ਭੰਨਤੂਣਾਂ ਪਟਝੂਨੂੰ ਕੋਈ ਗੈਬ ਦਾ ਛੂ ਕਰੇ ਤਾਪ ਆਵੇ॥
ਸੋ ਤਾ ਸੂਝਾਗੀ ਨਈ ਗੋ ਟਝੂ ਖੋਤਾਦੇ ਥਾਪਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਾਪ ਆਵੇ॥
ਕੈ ਦੌਆਇ ਕੇ ਆਪ ਦਾਸੌਂ ਗਊ ਏਸੌ ਖੇਕੈ ਦੁਰੰਗ ਅੰਤ ਦੇਸੀ ਆਔਏ॥
ਏਗਜਿ ਤਦਾ ਪਿਆ ਰਨਾਣਾ ਇਆਲੀ ਪਿ ਦੂਗੀ ਡਦਾ ਪਾਸਨਾ ਦੈਸੀ ਆਔਏ॥
ਸੀਖੋ ਮਾਗੀ ਸੁਆਲਾਨੇ ਭੀ ਲ ਦਾਲੀ ਪਗਾ ਛੈਕੁ ਸੋ ਝੂ ਮਲ ਯੋਸੀ ਆਔਏ॥
ਰਗਾਏ ਕਦਦਾ ਜੋ ਸੈ ਲੈਂਡੂਆ ਦੀ ਗੈਰਤ ਪਾਦ੍ਰਿਨਾਸੰਦਾ ਦੀਗਸੀ ਆਔਏ॥

ਵੁਰਸਾਕੇਸੋਜਹਾਨਉਤੇਨਜੀਰਗਦੂਕਾਰਿਬੰਦਗੀਜਾਰਪਾਰਦੇਸੀਆਂਏ। ੩੪
ਜੰਸੋਰੋਂਜਗੀਂਸਮੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰਰਹੁਸੀਰੂਗੀਜਾਰੀਆਂਮੈਬਕੂਦਾਂਰੀਆਂਹੀ।
ਜੇਦੋਂਚਪਦੁਦਲਲੈਂਦੇਜਾਣਇਨੇਰੀਤਦੋਸੂਰਸੂਉਬਾਜੀਆਹਾਰੀਆਂਹੀ।
ਏਸਪਾਇਭੂਲਾਂਦੁਨੂੰਠੰਗਆਈਕੰਸਪਾਰਿਨਗੇਬੋਤਪਾਦਾਂਰੀਆਂਹੀ।
ਜੇਦੋਂਕੂੰਰੀਆਜਾਈਆਲਾਇਬੈਠਨਕਾਰਿਨਾਇਜਤਾਦੂਕਸੀਰਦਾਰੀਆਂਹੀ।
ਵਾਰੇਛਾਇਆਂਆਸੂਈਜਾਦੂਦੇਨੀਜਿਨਾਲਾਈਆਜਾਰੀਆਪਾਣੀਆਂਹੀ।
ਕਿਸਾਹਰਿਵਾਤੂਰਤਸਰੋਸੀਆਨੇਆਈਕੇਜਦੋਂਵਿਰਸੁਦ੍ਵਾਇਆਂਹੀ।
ਤੈਨੂੰਬਕਦਾਸੋਇਦ੍ਵਾਦੇਕੈਦੋਂਪਰਿਵਿਰਬਉਨਠੋਰਸਚਾਇਆਂਹੀ।
ਏਅਜਦੀਗੀਲਾਨਜਾਇਖਾਲੀਤੋਰਲਾਇਕੇਉਰਿਪਰਾਇਆਂਹੀ।
ਕਰਛੱਤੋਏਏਸਦੇਨਾਲਤੌਹੇਜੋਖਟਦੂਹੈਸੋਏਖਾਇਆਂਹੀ।
ਵਾਰੇਛਾਇਅਪਰਿਦਦੀਆਰੀਜੂਦੂਨੀਆਛੱਡੋਰਿਛਨੇਸਾਬਲਾਚਾਇਆਂਹੀ।
ਹਰਆਪਦੀਵਾਦੂਨੇਫਿਲੇਅੰਦਰਗਲਪਾਇਕਿਸਾਸੂਹਪੁਟਖਾਤੋ।

ਰੌਥਪੰਕ ਨ੍ਰਕੇ ਕ੍ਰਤਕੇ ਸੀਦੇ ਹੈਂਮਾਨੁ ਹਿ ਆਦੀ ਪਕ੍ਰਾਪਕ੍ਰੀ ਹੈਂਮਾਰਕੇ ਕ੍ਰੁਟਯੀਤੇ॥

ਲੈਕੇ ਪੰਕ ਨ੍ਰਕੇ ਲੰਤ ਨੂੰ ਪਾਈਐ ਸਾਂਕੀਸੇ ਟੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਟਯੀਤੇ॥

ਮਾਰੋ ਏ ਸਨੂੰ ਅਗਾਨ੍ਹੇ ਓਲ੍ਹਾਈਏ ਹੂ ਗੀਸਾਨ੍ਹ ਥਾਲਕੇ ਹੂ ਗੜ੍ਹਾਲੂ ਟਯੀਤੇ॥

ਕਰੋ ਜੋਗਾਨਿ ਫੰਗਾ ਲੰਗੀ ਵਾਗੂ ਸਭੂ ਨਾਲਸ ਫ੍ਰਾਈਏ ਦੇ ਜੁ ਟਯੀਤੇ॥

ਸੋਈਆ ਨਾਲ ਗਲਕੇ ਹੀ ਸਮੰਤ ਕਰਿਤਾਂ ਖਿਡਪੁਡ ਕੇ ਗਲਾਂ ਆਮੰਲਯੀਤੇ॥

ਜੰਦੇ ਆਈ ਥੇਲੇ ਦੇਵ ਹੂੰ ਦੇ ਹੈਂ ਦੋਖ ਥਗਾਨਿ ਕੂੜ ਮਤੁੜੀ ਯੀਲੀਆਂ ਹਨ॥

ਰੌਥਪੰਕ ਨ੍ਰਸੁ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਉ ਕਨੇ ਗੁਸਾਧਾਈ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਲੀਆਂ ਹਨ॥

ਕੈਦੋ ਪੋਲਿਆਂ ਹੀ ਵਾਧਾ ਮਾਰ ਪੰਕ ਨ੍ਰ ਲਾਈਸੇ ਲੀਆਂ ਮਾਰ ਪਖਾਲੀਆਂ ਹਨ॥

ਧਾੜ੍ਹਾੜ੍ਹੇ ਨਠਠਿ ਆਰ ਤੇ ਪੈਨ ਪਸ ਕਾਧਾਈ ਫਿੜਦੀਆਂ ਲੀਆਂ ਚੀਲੀਆਂ ਹਨ॥

ਵਾਰੇ ਫਾਈ ਦੇ ਥੰਚਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈ ਦੀ ਸੰਟਾ ਪੌਨ ਨੇ ਹੂੰ ਲਸ ਦੇ ਲੀਆਂ ਹਨ॥

ਗਲਪਾਈ ਕੇ ਸੋਲੀਆਂ ਲਾਈ ਦੂ ਧੀ ਪਾੜ੍ਹ ਜੁਲੀਆਂ ਸੀ ਗਲੂ ਘੁਟ ਉਹ ਹਨ॥

ਕੀਨ ਦੂਦੋ ਓਗਤੇ ਕ੍ਰਤ ਕੇ ਫੜ੍ਹੇ ਨਲੰਤੀ ਪੰਵੂ ਪੰਵੂ ਕੇ ਪਰਸਾ ਵਿਚ ਸੁਟਉਹਨ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਨੂੰ ਗੁਰੂਤੇ ਪੂਰਨਸੁਤੇ ਲਾਗਨੂ ਪਾਣੇਕੇ ਦੂਖ ਗਏ ਵਾਦੇ ਤੀਆਲੋ॥ ੩੫

ਵਾਂਗੇ ਛਾਏ ਦਾ ਨੀ ਪੰਛੀ ਆਨ ਲਗਾਨੂ ਵੇ ਪੌਰੇ ਤੇ ਅੰਬ ਤਾਂ ਪੰਡ ਉਲੋ॥

ਕਾਈ ਨੀਂਦ ਵੇਂਦਾ ਲੈਕੇ ਵੀਆ ਆਗੇ ਕਾਈ ਪੰਕ ਨੂੰ ਕੇ ਪੌ ਉਦ੍ਰਿਸ਼ਟਆਗਦੀਓ॥

ਕਾਈ ਬਾਂਏ ਦਾਨੀ ਦੂਖ ਭਾਗਵਸ਼ ਕੇ ਦੀ ਕਾਈ ਡੈਤ ਕਾਦੂ ਬਗੁਲਾ ਗਦੀਓ॥

ਇਕ ਆਗਲੀ ਤਾ ਦੂਜੀ ਆਗ ਛੰਅਕ ਅੰਨਿ ਛਾਓ ਛੈ ਟਾ ਕੀ ਆ ਆਗਦੀਓ॥

ਇਕ ਆਗ ਉਦਾ ਕਰੇ ਪੀਉ ਸੀਆ ਛੇ ਨੈ ਦੌ ਲੜੇ ਦੇ ਜੀਵਨੂ ਸਾੜ ਦੀਓ॥

ਇਕ ਜੁਟ ਕੇ ਸੁਗਨੂ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਕੇ ਦੌਂਧ ਆ ਸੀਕ ਗੁਨਗਾਗਦੀਓ॥

ਕਾਈ ਲੀ ਤਪੰ ਲਤ ਤੇ ਕੇਗੇ ਸੂਦ ਕਾਈ ਪਾਇ ਪਰਕਾਸੁ ਛਕਾਤਾੜ ਦੀਓ॥

ਚੁਗਆ ਸੀਵਾ ਵੇਖ ਇਏ ਚੰਲੌ ਸਾਵੇ ਦਾਗੇ ਛਾਈ ਏ ਗਜਪਤ ਸਾਹਿਕਾਗਦੀਓ॥

ਪਾੜ ਭੂਨੀ ਆਸੁ ਏ ਈਆ ਕੁੜ ਤੀਆਨੂ ਚੰਕ ਵੇਂ ਤੇ ਚੰਕ ਦਾ ਚੁਗ ਦਾਵੂਗਾ॥

ਉਤਾ ਪਏ ਪਰਵਾਗ ਜੋ ਉ ਚੰਦ ਉਦਾ ਲੇ ਕੂੜੀ ਆ ਪੌਏ ਲਪਾਵੇ ਦੀਆ ਸੁਰਦਾਵੂਗਾ॥

ਛਉ ਕਾਗਦਾ ਆਨ ਜੋ ਵਿਚ ਕੁਟਾ ਉਦਾ ਲੇ ਚੌਣੀ ਆ ਛੇ ਕਸਾਏ ਰਦਾਵੂਗਾ॥

ਵਾਗੇ ਛਾਈ ਏਗ ਆ ਸੀ ਆ ਭੁਪਨ ਗਾਤੀ ਉਦੇ ਪਾਸਾ ਤੌ ਚੰਦ ਚੰਕੌਂਗ ਦਾਵੂਗਾ॥

ਕੈਦੋਂ ਮਾਮੇ ਦੇ ਕੁਟ ਚਰ ਚੂਰ ਕੀਤਾ ਜੀ ਆਲੀ ਲਾਈ ਦੇ ਪਾਸ ਨੇ ਪਾਈਆਂ ਨੀ।
ਰੰਘੀ ਪਕੜ ਲਿਆ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਾਂਝੂ ਕਾਨੇ ਵੰਡੇ ਭਾਬੜੂ ਬਾਲ ਦਿਆਂ ਈਆਂ ਨੀ।
ਝੂਗੀਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਤਾੜ ਨੂੰ ਲੈ ਨਸ ਗਏ ਕੁਰ ਕੁੱਤੀਆਂ ਚਾਈ ਲੈ ਜਾਈਆਂ ਨੀ।
ਜੁਲਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਸ ਦੇ ਫੰਤਾ ਪਾਈ ਮਿਲਨ ਗਿਨੂ ਫੇਰ ਵੰਡ ਪਾਈਆਂ ਨੀ।
ਵਾਰੇ ਛਾਈ ਓੜ ਜਾਂਦੇ ਪੀਆ ਗਏ ਬਗਾ ਸੂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਗਲੋਂ ਰਨੂ ਆਈਆਂ ਨੀ।
ਕੈਦੋਂ ਲੰਙ ਬੜ੍ਹੀ ਪੱਗੜੀ ਭੁਨ ਦੈ ਏਦੇ ਕੂਨੇ ਬਾਊ ਨੂੰ ਤੇ ਫੇਰਿਆ ਦਮਾਂ ਈਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਰਗਨੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਚੂਰ ਕੀਤਾ ਪੈ ਰੇ ਖੰਡ ਦੇ ਉਂ ਪਾਵਾਂ ਦਮਾਂ ਈਆਂ।
ਪਛਵੂ ਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਛਾਈ ਦੇ ਜਾਈ ਪਲੰਘ ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਦਸੂ ਟਾਨੂ ਲਿਆ ਦਮਾਂ ਈਆਂ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੁਲਦੇ ਮਾਰਿਆ ਸੈਂ ਚਪੇ ਛੇ ਛੀਆਂ ਅਣੀ ਆਂ ਜੇ ਦੇ ਛਾਈਆਂ ਦਮਾਂ ਈਆਂ।
ਚੱਲੋਂ ਮੂੰਗੜੀ ਏ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਸ ਕਾਜ਼ੀ ਏ ਰਗ ਮਿਲਨ ਜਾਇ ਬਾਰਿ ਬਾਦਸ਼ਾਈਆਂ।
ਵਾਰਸ ਆਮ ਕਾਨੂੰ ਬੇਨਾ ਛਟ ਪਾਦੀ ਕੈਦੋਂ ਆਵਦਾ ਅ ਛਕਦਾ ਸੂ ਆ ਦਮਾਂ ਈਆਂ।
ਚੂ ਚਰ ਆਪ ਦਾ ਲੰਙੜਿਆਂ ਜਾਇ ਪਾ ਗਤੈ ਨੂੰ ਵੰਲ ਮੈ ਸ਼ੈਖ ਆਨ੍ਹ ਦਿਆਂ ਸ੍ਰੋ ਨ੍ਹੈ ਆਦਾ।
ਫੇਰ ਕੂਤੀਆਂ ਸਾਦ ਵਟਾ ਪਾਰੋਂ ਪੰਸੀ ਏਹੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸ਼ਰਦਾ ਅਦੈ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ।

ਸਾਗਣਮੈ ਚੋਰ ਗਉ ਰੈਣਆਦਾ ਸੂਰਾ ਬੈਠ ਹੋਸਾ ਦੁਆਪੇਡ੍ਰਿਆਦਾ। ੩੬
ਤੈਨੂ ਦੈਖੈ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਦ੍ਰਿਆ ਚੈਅਤੇ ਦੂਜਾ ਰੈਦ ਬਾਦੀਡ੍ਰਿਆਦਾ।
ਆਪਣੇ ਡ੍ਰਕੇ ਪਿਛੋ ਦੀਆ ਗੁਰੈਰੈਦਾ ਇਹੋ ਰੈਅਸਾਆ ਦੂਆ ਭੈਡ੍ਰਿਆਦਾ।
ਕੁੜੀਆ ਆਣਿ ਛਬਾਜਪੁਦੁ ਰਗ ਕੀਤਾ ਦੀ ਪਾਖੁ ਈਸੁਆਦੁ ਤੂਈ ਛੇਡ੍ਰੀਅਦਾ।
ਦੁਰੇਛਾਇਆ ਘਲੀਸ ਦੀਛ ਕਲਿ ਲੈ ਡ੍ਰਾਤੂ ਤਾਸੁ ਲੈਸ ਭਾਖਿਪੇਡ੍ਰਿਅਦਾ।
ਮੈਨੂ ਅਮਰੇ ਉਦਲਾਸੁ ਦੂਕੀ ਤਾਪ੍ਰ ਗੀਲਾਈਸੁਅਣਤੇ ਡ੍ਰਸਾਡ੍ਰੀਆਹੋ।
ਮੇਰੀ ਭੈਗਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਰ ਛੀਅਬੁਟੀ ਮੇਰੀ ਬਾਦੁਕ੍ਰੀ ਰਾਈਉਜਾਡ੍ਰੀਆਹੋ।
ਪਾਡ੍ਰੈ ਦੈਲ ਪਾਡ੍ਰੇਮ ਗਨਾਸੁ ਲਪਉ ਤੇ ਮੇਗਾਪ੍ਰਿ ਗੀਡ੍ਰਾਲੁ ਟਿਆਤੁਰੀਆਹੋ।
ਚੁਗਾਲੀਆਸ੍ਰੂਠੀ ਆਸੀ ਰੀਆਮੇ ਲਕੇ ਐਇਪਰੇਪਾ ਮੀਅਜਰੈ ਬਟੀਅ ਲਾਦੁਨਾਓ।।
ਧਿਉ ਪੁਤ ਗਾਖੋ ਜਾਗ ਜਾਗ ਕੁਲੈਆ ਦਾਪੀਆ ਨੂ ਚੁਦਾਲ ਡ੍ਰਾਦੁਨਾਓ।
ਤੈਨੂ ਬਾਦੂਰੈ ਬੁਰਕੀਆ ਦੁਦੈਟੀ ਐਦੈਟੀਕਗੀ ਪਿਆਲ ਡ੍ਰਾਦੁਨਾਓ।

ਪਰਜਾਇ ਏਥੋਂ ਪਿਛਾਂ ਛੱਡ ਸਾਨੂੰ ਐਵੇਂ ਕਾਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਪਾਵਣਾਓ।
ਪੰਡੋਈ ਰੰਬ ਬਦੀ ਲਿਆਉ ਨੀਆਉ ਪੈਲੀ ਭੰਨੇ ਦੇ ਸਚ ਵਣ ਛਾਂ ਲਿਆ ਕੁਣਿਆ ਆਹਾ।
ਝੂਠੀ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਤੈਨ ਸਾਰੇ ਅੜੀ ਦਾ ਗੀਦ ਦੇ ਗਾਕੁਣਿਆ ਆਹਾ।
ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀਆਂ ਆਸੀ ਨੂੰ ਠਗੀਆਂ ਨੇ ਪੀਰੂ ਜਨੁ ਬਖੋ ਮੈਂ ਤਾ ਪੁਣਿਆ ਆਹਾ।
ਹੋਮ ਮੁਲਕ ਤੇ ਦੇਸ ਅਰਾਮ ਪਾਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਾਮੀ ਬਖਸ਼ਿਉ ਲੁਟਿਆ ਆਹਾ।
ਵਾਰ ਛਾਇਮ ਆਵੇ ਤੂੰ ਗੰਬਜ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਰੁਕੇ ਬਾਣ ਤਣੇ ਪਾਇਆ ਆਹਾ।
ਪੈਰਾਂ ਸੀਦੇ ਕੇ ਕੂੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਛ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਤਾ ਛੁਣਾਈ ਦੇ ਕਾਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਦੋ।
ਕੋਰੂ ਰੀਗਾਣਾਈ ਛਕੀ ਕੀਤਾ ਐੜਾ ਕੈਰ ਨਿਤੇ ਪੂਨਾ ਜਾਣਿਆ ਦੋ।
ਝੂਠੀ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਤਾਣੇ ਨੂੰ ਤੈਨ ਸਾਰੇ ਛਨੇ ਉਰ ਦਾਗੂ ਭੰਨ ਮਾਰਿਆ ਦੋ।
ਵਾਰ ਛਾਇ ਪੁਛੋ ਏਨਾ ਲੈਣੇ ਕੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਗ ਲਾਇਕੇ ਛੰਕਾ ਖੀਉ ਸਾਣਿਆ ਦੋ।
ਸੁਣਿਆਂ ਗੀਤ ਸਮਾਪਤ ਕੇਰਿਉ ਸਰਮਿਆ ਕਾਰੇ ਕਾਬੈਨ ਖੋ ਏਹੁ ਨਾਸੀਗਾ ਦਾਇਆ।

ਸਾਡੀਆਂਅੱਖੀਆਂਨੂੰਸਾਈਂਦਾਂਗੋਲਾਪਿਛੌਂਅਤੇਸੁਖਦ੍ਵਾਸਾਡੀਆਸਿਗਦਾਈਆ।
ਸਾਨੂੰਕਟੀਆਂਕਰਕੇਤੇਅਪਸਾਨਸਾਨਹੋਇਕੇਟਿਪਦਾਗਿਗਦਾਈਆ।
ਗੁਤਾਬੰਨਕੇਜੁਗਨੂੰਜੋਇਕੇਦਾਨਾਲੋਬਖਰਦਾਤੇਨਾਲੇਟਿਗਦਾਈਆ।
ਤੇਨੂੰਲਾਇਪਾਈਤੇਗੁਰੁਮੇਰੇਦਾਤੋਉਤੋਉਕੇਸੂਤਦਾਸਿਗਦਾਈਆ।
ਦੁਖੇਰਾਈਉਜਾਨੂੰਵਿਚਜਾਇਕੇਤੇਫੁਸ੍ਵਨਸਾਂਡੇਆਦੇਸਿਖਾਈਦਾਈਆ।
ਕੈਟਿਆਪਦਾਭਾਈਆਏਨਾਮੇਰੇਪਿੰਡਗੁਜਾਡੇਨੇਭੰਨਕੇਚੂਰਕੀਤੇ।
ਚੂਗੀਆਂਨੇਕੇਤਾਂਡਨੇਭੰਨਸਰੇਅਤੇਪਾਇਦਾਗ੍ਰੀਪਟਦੂਰਕੀਤੇ।
ਲੰਡੇਪੰਕੜੂਕੇਸੁਟਿਆਵਿਚਖਾਈਸਾਰੇਖਲਿਕਦੇਦੇਖਪੰਜੂਰਕੀਤੇ।
ਦੁਖੇਰਾਈਗੁਨਾਇਖੇਪਕੜੂਨੇਕੜਗੰਡਗੁਡੇਅਲੈਦਾਚੂਰਕੀਤੇ।
ਦੇਰਪੰਤਿਅਕੈਦੁਖਲਾਇਗੁਦਾਦੂਰਕਰਾਂਕੇਪਰਿਨਸਾਰਦੇਹਉ।
ਐਸਾਭੈਣੀਨੂੰਪਾਦੂਆਂਪੰਖਲਾਈਆਤੁਸਾਂਉਤਨੀਗੋਸਨੀਤਰਦੇਹਉ।
ਸੁਰਤੀਸੁਨਿਆਂਔਤੇਅਧਿਗਦਹੋਇਆਪਿਆਸੀਟਿਕੇਪਰੇਵਿਚਦਾਨੂੰਦੇਹਉ।

ਪ੍ਰਗਸ ਹੋਇ ਕੇ ਨਤੀਆ ਨਾਸ ਕੀਨੈ ਇਦਾ ਤੂ ਸੀ ਗੈਲ ਕਰਿ ਚਾਈਨ ਗਾਰ ਦੇ ਹਉ॥
ਦਾਰੋ ਛਾਈਆ ਅਮੰਗਦ ਸੰਦਾ ਪ੍ਰੂ ਠਰੰ ਨਾਸੰ ਚੀਆ ਪਸੰਚਾਨੇ ਤਾਰ ਦੇ ਹਉ॥
ਕੈ ਦੰਖਾਹਨੀ ਤੇ ਨੂੰ ਗਿਆ ਦਕੂ ਰੇਪਧੀਆ ਦਾਲਉ ਰਹੋ ਨਿਆਉਆ ਆ॥
ਸੋ ਗਾਹੈਟ ਪਸਾਮੀ ਦਾ ਲੁਟੀਆ ਨੀ ਕੂਲ ਦੇ ਕਦਾ ਪੰਡ ਗਹਾਉਆ ਆ॥
ਸੋ ਗਾਵੰਗਾਹ ਨੂੰਅ ਤੇ ਪ੍ਰਸਤ ਲੁਟੀਆ ਹੋਰ ਗਇਆ ਆਤਾ ਦਾ ਦੀਆ ਨਾਉਆ ਆ॥
ਸੋ ਗੀ ਤੂ ਸਾਦੇ ਨਾਲ ਨਾਅ ਜਕਰਾਈ ਪਿਨ ਦੂ ਕਰੋ ਪੰਡ ਦੇਖਾਇਆ ਆ॥
ਸੋ ਗਾਹੰ ਦਪ ਸਾਰੀ ਦਾ ਲੂਟੀਅ ਨੇ ਹੋਰ ਗਇਆ ਆਤਾ ਦਾ ਕੀ ਸਨਾਉਆ ਆ॥
ਦਾਰੋ ਛਾਈਆ ਆ ਦਿਓ ਆਲ ਛੁਟੇ ਕਰੈ ਕਰੇ ਨੇ ਦਾਲਅੰ ਨਾਉਆ ਆ॥
ਪੈਰਾ ਕੈਦੋ ਨੂੰ ਅਖਿਆ ਸਭ ਕਰਤੂਤੈ ਨੂੰ ਆਰਉ ਨੇ ਛੁੰਕਆ ਰਾਖਿਆ ਨੇ॥
ਆਖੇ ਕੀ ਗੁਨਾਉ ਟਕੀਰ ਕੀਤਾ ਔਰ ਕੈਹਰ ਤੇ ਪੂਨ ਗੁਜਾਰਿਆ ਨੇ॥
ਵੇਖੋ ਪੀਆ ਦਾ ਦੀਲ ਹੋਇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਦਨਿਆ ਸਨ ਗਾਰਉ ਨੇ॥
ਕੁੜੀਆ ਸੰਦ ਨਾ ਪੁਛੀਆ ਇਕ ਦਾਗੀ ਅਤੇ ਰੰਖ ਰਸੂਲ ਦੂ ਸਾਰਉ ਨੇ॥

ਸੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਲਨਾ ਪੂਛਿ ਆਇ ਕੇ ਵਾਂਗੀ ਅਗਿ ਲਾਈ ਕੇ ਫੇਰ ਕਢਿਉ ਸਾੜਿਉ ਨੇ। ੩੮

ਵਾਂਗ ਸੁਅੰਦਰਗਾ ਨਾ ਬੰਦਾ ਦਰਨ ਗਾਗੀ ਚੋਰ ਦੇ ਖਰੂਪ ਪਾਤੜਾ ਆ ਬਿਉ ਨੇ।

ਕੈਦੋ ਸੌਗਾ ਗਸ਼ੋ ਲੈ ਨਬਾ ਬਤ੍ਰਸਿ ਆਪ ਸਾਗਿਰੇ ਹੂਗਦਾ ਆਦਟਾ ਈਆ।

ਹੀਰੇ ਕੈਗ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਲਹੁ ਦੀਆ ਦੇ ਤੇਰੇ ਜੀਉ ਤੇ ਤਗਸਨ ਆਇਉ ਈ।

ਸੈਤਾਆ ਸਅ ਤਾਇ ਤੇ ਗਖ ਤਸੋ ਗਾਵ੍ਹੇ ਕਹੂਗੀ ਦੇ ਪਾਇ ਜਲਾਇਉ ਈ।

ਹੀਆ ਅਚੀਅ ਆਪੇ ਛਤੇ ਰੇ ਕੀਤਾ ਆਪ ਕ੍ਹਾਈ ਕੀਸ ਆਇਉ ਈ।

ਅੰਕ ਬੈਨ ਕੇ ਵੈਸੇ ਨਾ ਅਬ ਹੂਪੇ ਕੈਸ ਗਹੁਰ ਨਾ ਬਾਗਲ ਆਇਉ ਈ।

ਜੋਗਾ ਬੀਜਾਇ ਦੇ ਵਾਗਸਾ ਵੰਡ ਲੈਈ ਏ ਅੰਤੇ ਦੇ ਗਅੰਦੀ ਸਰਫ ਆਇਉ ਈ।

ਬੁਲੇਹੂ ਠ ਤੇ ਚੁਗਲ ਆ ਕਰੇ ਗੀ ਬਤਗਾਇ ਫੇਰ ਦੇ ਵਰਨ ਆਇਉ ਤੂੰ।

ਫੇਰ ਸੁਈ ਹੁਦੇ ਪੰਜ ਤੰ ਆਰੇ ਨਾਗਿ ਕੈਦੇ ਤੇ ਗੁਾਂਵ੍ਹਾ ਪਾਇਉ ਤੂੰ।

ਛਾਗੀ ਦੂਗਾ ਜਾਗਾ ਦੀਫੈਕ ਗਆ ਗਨਬੀ ਦਰਗਾ ਦੀ ਸਰਫ ਆਇਆ ਈ।

ਕੈਦੋ ਆਖਦਾ ਆਸ ਫਕ ਗੋਆ ਨੀ ਕੋਲ ਜਕਰ ਫਕੀਰ ਦੇ ਆਇਆ ਈ।

ਜੇਤੂੰਮੰਗਕਰੇਗੀਸੋਵਿਚਹਜੂਰਤੈਨੂੰਆਖਪਾਈਸਤਿਨ੍ਹਾਂਇਆਣੀ।
ਵਾਰੇਛਾਇਆਆਂਕਿਖੇਢਕਰਹੋਇਆਐਵੇਲਾਣਿਕੇਤੇਸਗੁਵਾਇਆਈ
ਹਾਂਆਖਦੀਹੈਕਰੈਕਿਉਲਿਆਂਦਾਜੇਨੂੰਮੰਗਦਾਮੰਦਾਨਕਰਾਇਦੇਨਾ।
ਦੇਨੇਰੈਜਤੇਗਤਨੂੰਕਹੈਨਜਾਗਨਵਿਚਖੰਦਗੀਰੈਇਨਪੁਦਾਇਦੇਨਾ॥
ਜੇਨਾਹਿਗਸਾਹਵਾਇਦੇਵਠਜਾਲੀਉਇਆਦਮਾਂਕੈਸੇਨਾਕਾਗਦੇਨਾ।
ਹਰਿਦੀਆਂਲਾਇਨੂੰਜਾਵਕਰਦੇਉਇਜੀਵਦੇਜੰਗਨੂੰਤਾਗਦੇਨਾ॥
ਤੇਰੇਜੋਰੋਪਛਾਲੈਕਪਾਂਢੇਗਨੌਤੇਦੇਪੁਵਾਗਪਜਲਤੇਵਿਚਸੰਸਾਰਦੇਨਾ।
ਵਾਰੇਛਾਇਢੈਕਰੁਬਿਨਸੰਬਗਬਾਜੋਉਨ੍ਹਾਂਕਰੋਜਕਿਆਸਤੇਗਾਰਦੇਨਾ।
ਜੇਨ੍ਹੀਆਂਵਾਦੀਆਂਆਂਕੈਤਾਂਜਾਵੂੰਨਾਹੀਭਾਵੇਂਕੈਦਰੋਖੰਭਾਵੇਂਛੰਡਾਂਦੇਹੋ।
ਉਵੂੰਗੀਲੋਆਂਸੈਨੁਢੇਗਅਨਨੰਹੀਭਾਵੇਂਵਿਚਜਾਅਨਦੇਗੀਡਦੇਹੋ।
ਹਾਂਗਾਏਂਖੇਜਾਂਵਿਛੁਗੇਰੇਨਾਹੀਭਾਵੇਂਪੇਗਵੂੰਦੇਇਸੂੰਦੇਵਿਡਦੇਹੋ।
ਇਕਹੋਰਮੈਗੀਲਸੂਵਾਵਨਾਉਇਸੇਖੇਚੂਹਕੇਨੂੰਤਸਾਸੀਂਦਦੇਹੋ।

ਚੂਰਨ ਆਖਦਾ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖ ਜਾਈਏ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦੀ ਨਾਈ ਏਸੂ ਦਾ ਸੁਤੇਆ ਨੂੰ ਆਦੀ ਨਾ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਤੈਂ ਗਾਣੇ ਰਤੂ ਗਤਆਗ ਏ ਸਾਤੇ ਵੇ ਸਨ ਨਾ ਖਾਈ ਲਾ ਗਾਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਜੀਭ ਵੇ ਗਾਵੇ ਚੂਰਨ ਦੇ ਅੰਸ ਖਲਾਵਾਂ ਅੰਸੀ ਸਭ ਨਾਪਾਂ ਭਿਆ ਨੂੰ ਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਵੈਦ ਦੌਆ ਆਖਦਾ ਵੇ ਖਰਫੇ ਫੂਨ ਨਾਗਾ ਉਹਏ ਅਤੇ ਆਏ ਪੰਡੀ ਏ ਨਾਸੂ ਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੁਵੇ ਪੜ੍ਹ ਫੂ ਦਾ ਭੰਗਲੇ ਸਾਜੇ ਲੀ ਵੇ ਦਸਾਂ ਚਰ ਦੇ ਜੁ ਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਅੰਖਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਢੰਗ ਜੋ ਨਗ ਏ ਦਾ ਲਾ ਤਦੋ ਜਾਂ ਕੂ ਦਾਪ ਗੇ ਦੀ ਬੁ ਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਫੂਗ ਸਠਾ ਈਏ ਅਆ ਦੇ ਵੰ ਖੇਤੂ ਪੌਂਦੀ ਅਤੇ ਬੂਤੇ ਆ ਤੇ ਸੁ ਤੇ ਆਦੀ ਨਾ।
ਵੈਦ ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਂ ਵਿਰ ਦਲੀ ਲਕਗਕੇ ਏ ਗਲੂ ਵਿਚ ਜਾਈਏ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇਨਾ।
ਮੇਰੇ ਆਖਿਆ ਆਖੀਆ ਨੂੰ ਕੈ ਉਫ਼ੂ ਸਗੇ ਕੈ ਓ ਵਿਖਿਤ ਸਾਗ ਪੂਨ ਭੇਤ ਦੇਨਾ।
ਗਨਾਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਲੈ ਆ ਤੇ ਆਗੋ ਏ ਵੈਦ ਹੋ ਮੀਤ੍ਰ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਦੇਨਾ।
ਵੈਸਾ ਤੰ ਕਰੇ ਜੈਗਲੇ ਜਾਈ ਵੰ ਫ਼ੇਆ ਅੰਤੇ ਹੋਵ ਨਾਗੇ ਏਸ ਦੇ ਠਰ ਦੇਨਾ।
ਫੂਗ ਸਫਾ ਈਏ ਪਗਏ ਆਸ਼ੂ ਗੀ ਆ ਨੂੰ ਅਗਲਾ ਈ ਲੈੜੇ ਹੂ ਸਸੇ ਕਰ ਦੇਨਾ।

ਹੋਇਆਂਤਾਂਉਹਫੇਰਤੇਫਾਈਵੇਲਾਪਾਇਆਈਕੁਤਾਂਵੇਰਕੂਨੂੰਆਦੋ।
ਭੈਤਾਂਘਨੇਰੇਸਨੇਦੇਪੈਸਾਆਇਆਡੇਰੇਆਈਹੋਏਭੈਤੇਚੂਨੀਆਦੋ।
ਬੇਲੇਂਵਿਚਰਜੇਬੈਠਿਆਫਾਈਵੇਲਾਵੈਰਬੈਠਿਆਵਾਗਪੂਨੂੰਆਦੋ।
ਬੇਲਾਲਾਲਈਲਾਲਪੁਕਾਰਦਾਉਹਏਸਲਆਦੂੰਗੇਏਸੀਸੀਪੂਨੂੰਆਦੋ।
ਫੇਰਫਾਈਦੀਆਸਾਮੂਰਦਪੂਲੀਨੇਵੇਸੰਸਨੂੰਆਸਾਸੀਪੂਲਆਦੋ।।
ਅਤੇਲਾਲਚੈਕੌਰਨੂੰਖੇਤੁਸੀਂਦੀਆਘਰੋਂਘਿਸਤੇਉਹਠਰੈਸੀਆਨਾ।
ਸਾਸ਼ਾਹਰਿਗਿਆਸੇਨੂੰਹੁਣਇਬੈਠਨਾਸੀਏਨਾਈਦੀਆਂਵੈਤੇਆਸੰਲੀਆਨਾ।।
ਪੈਏਵੇਖਦਾਵੂਆਅਵੈਂਠਿਆਨੂੰਟੰਗਾਲੈਂਡੀਆਤੇਜੋਹੋਏਚੈਲੀਆਨਾ।।
ਪੰਗਲਾਈਕੇਪਗੇਵੇਵਿਚਆਸੀਚੈਲੋਵੇਖਲਉਹਮੀਲਾਅਵੈਲੀਆਨਾ।।
ਪਗੇਵਰਬਾਈਜਤੀਕੁਲਹੋਈਸਾਗਏਰਕਲੇਜੇਦੇਜੈਗਦੀਆਂ।।
ਬਫੈਂਗਮਹੋਟਪਕੇਸਿਰੇਦਾਵੂੰਦਾਤੈਲੇਆਦਾਸੀਦੀਜਾਲਪਾਹੂੰਕਦੀਆਂ।।
ਚੂਰਕਪਾਈਕਾਠੀਘੌੜੀਤੈਆਗਹੋਇਆਤੇਘਸਾਗਈਉਹਬੇਜਲੀਫਕਾਰਦੀ
ਔਂ।।

ਸੁਤ ਬਾਪ ਪੋਣ ਨੂੰ ਦੀਆਂ ਨਾਣੂ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨੂੰ ਜੋਗ ਰਸੂਦ੍ਰਾ ਵੀਆਂ ਗਜੇ ਧੋਖਿ ਸਕਰਦੀ ਐਂ।
ਉਠੀ ਗਾਸੂ ਦ੍ਰਾ ਬਾਬਲਾ ਅਣ ਵ੍ਰਾਂਈ ਹੀ ਨਾਲੇ ਕਲ ਰਗੇ ਨਾਲੇ ਖਿਸਕ ਦੀ ਐਂ।
ਜੋ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਹੇਲੀਆਂ ਛੱਡ ਗਈਆਂ ਮੈਂ ਰਾਨਾ ਸਕੋਂ ਸੀ ਹੌਲੀ ਧੂ ਸਕਰਦੀ ਐਂ।।
ਪੈ ਗਈ ਲੋਕ ਮੂੰਹ ਚੇ ਬੋਲੇ ਜੇ ਜਾਏ ਬੈਠੇ ਨਾ ਗਿਗਾਸ ਕਾਂ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸਕਰਦੀ ਐਂ।।
ਦੂਖ ਦੇਖ ਕੇ ਵ੍ਰਹਾਂ ਦੇ ਠਆਨੂੰ ਗੁਸਾਧਾਈਏ ਕੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਰੰਤਦੰ ਨਾਆ।।
ਹੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਹਰ ਨੂੰ ਸ਼ਮਕ ਚੰਲੀ ਰੰਛੇ ਮਾਰ ਕੇ ਲੀਆ ਸੂਬਾਲ ਛੈ ਨਾਆ।
ਦੂਚ ਕਆਖ ਦਾ ਸ਼ੰਖ ਤੂੰ ਜੈਮਾਖਾ ਤਕੇ ਰੇਸੂਣ ਿਆਨਾ ਸਮੋਲਿੜ ਭੰ ਨਾਆ।
ਫੂਰ ਛਾਣਿ ਲੇ ਗਾਮ ਖੁਰਾਈ ਟਾਲੇ ਬੋਲੇ ਨ ਵੀਰ ਅੰਕਲੀਆਂ ਛਿਗਨ ਭੰ ਨਾਆ।
ਮਾਹਮਾਂ ਹੀ ਨੂੰ ਛੰਡੈ ਜਾਈਂ ਭੂਖਾਉ ਸਰੇ ਧਾਦ੍ਰੋ ਦੀਖ ਬਣਨਾਵਂ ਜੋ ਲੀਤਾ।
ਅੰਗੇ ਢੋਕਨਾ ਭੰਤਾ ਲਿਦ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਦੂ ਪਿਛਲੀ ਬਾਬਲਾ ਹੋਈ ਬੀਤੀ।
ਜੋ ਹਰ ਗੁਸੋਦੇ ਨਾਲ ਫ਼ੇਲ ਗਲ ਹੋਈਆਂ ਤੇ ਰੰਜੇਅ ਬਹਾਲ ਨੇ ਭੰਗਾ ਪੀਤਾ।
ਰੀਤੇ ਨੈਂਡੋ ਦਾ ਚਾਈ ਦ੍ਰੇਆ ਓਕ ਮਾਈਏ ਏਹੋ ਜੋਗ ਜੋ ਵੀਲ ਦੇ ਵੀਚ ਕੀਤਾ।।

ਜੇ ਦੋ ਗਸ਼ੇ ਨੂੰ ਆਇ ਜੀਸ ਹਿਲਾਇਆ ਸੀ ਸਾਥੀਆ ਨੂੰ ਛਕਾਸਿਆ ਲਦੀਆਂ ਨਾ।
ਲੋਕ ਤਖਤ ਗਜਾਰੇ ਦੇ ਕਰਨ ਗੀਲਾ ਗ੍ਰਾਮੋ ਏਸ ਦੇ ਛਿਨ ਗੇਆ ਲਦੇ ਨਾ।
ਭਾਈਆ ਗਸ਼ੇ ਦੀਆ ਗਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਿਆ ਜੇ ਨ੍ਹੇ ਮੌਗਸ ਏ ਸਦੇ ਹਾਲ ਦੇ ਨਾ।
ਮੈਨੂੰ ਚੋਰ ਗੀ ਦਾ ਪੁਰ ਚਕ ਹੋਇਆ ਏਹ ਕੁਤ ਗਤਾ ਜੇ ਲਜਲਾਸ ਦੀਆ ਨਾ।
ਸਾਥੋ ਰੁਸਿਆ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਪਾਲੋ ਉਨੂੰ ਦਾਇ ਗਰਾਤਾ ਦੀ ਨ ਭਾਲਦੀਆ ਨਾ।
ਜੈਨਾ ਤੋ ਏਥੋ ਰੁਸੀ ਕੇ ਉਠ ਆਇਆ ਕੀਆ ਗਆਥੀ ਦ੍ਰੀ ਆਪ ਏਆ ਏ ਸਲਾਲਦੀਆ ਨਾ
ਸਾਥੋ ਵਾਇਆ ਥੀਜਾਆ ਲੋ ਦਾ ਦ੍ਰੇ ਅਤੇ ਮਦ੍ਰੀਆ ਪਛਲੋ ਸਲਤਦੀਆ ਨਾ।
ਸਾਨੂੰ ਪੰਨ੍ਹੀ ਨਾ ਦ੍ਰੀਸਰੇ ਦੂਰਿ ਧਿਆਰਾ, ਤੇ ਭਾਬੀਆ ਉਸ ਦੇ ਹਾਲ ਦੀਆ ਨਾ।
ਮੈ ਹੀ ਚਾਰ ਦਾ ਦਿੱਤਿਆ ਸੋ ਨੈਕ ਸਾਤੁ ਸਾਥੇ ਕੂਤ੍ਰੀਆ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲ ਦੀਆ ਨਾ।
ਅਸੀ ਹਾਸਰ ਦਾਰ ਜਮੀਨ ਵਾਲੇ ਉਹ ਨੀਮ ਦੀ ਉਕਰੇ ਕੰਗਾਲ ਦੇ ਨਾ।
ਮੈ ਹੀ ਕਟਿਕ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਨੈਸ ਜਾਏ ਸਾਡਾ ਜੁਆਨੀ ਉਂ ਰੋ ਭਾਲਦੇ ਨਾ।
ਏਹ ਸੂਰਤਾ ਠੋ [illegible] ਜੇ ਉਦ੍ਰੇਖਦੇ ਨੀ ਦਾਰੇ ਛਾਈ ਫਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਨਾ।

ਸਾਖੋਵਾਸੀਆ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਘਲੋ ਹੈ ਨਿਸਾਨ ਕਰੋਂਨ ਹੀ ਕਰੋਮੇਲਾ ਅਸਾਂ ਆਵਣਾ ਆ।
ਕੀਲਖ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਪਾਈਂ ਸਾਰੇ ਅਸੀ ਵਿਠ ਡੂ ਜਾਣਗੇ ਆਵਣੇ ਆ। (ਕੇਣੋ)
ਸਾਨੂੰ ਆਈਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਘੱਲੋ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੰਧ ਪੈਂਕਾਂ ਵਣੇ ਆ।
ਨਾਲ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਆਂ ਖਿਡ ਦੇਖੈ ਚਸਾਰੇ ਵਾਗੇ ਛਾਈ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਇ ਆਵਣੇ ਆ।
ਵੂ ਚਕਾਸੀਆਂ ਲਨੇ ਜੋਧਿਆ ਗੋਸ਼ਿਆਨੂੰ ਨੇਡੀ ਹੀਗ ਵਾਰ ਕਰੋ ਸੁਤੜਾਈਆ।
ਸਾਰੀ ਖਿਡ ਤੁਰੀ ਵਾਏ ਸਰਬਕ ਤੁਲੋ ਸਿਰ ਮਾਹੀਆ ਦੇ ਏਵ ਕੁਡ ਨਾਈਆ।
ਅਸਾਂ ਜਟੋ ਹੈ ਜੇ ਘੂਜੇ ਰਬ ਕਲਾਈਆ ਦੇ ਈਸੇ ਤੁਰਤ ਤੇਗ ਜੇ ਗੁਡ ਤੜਾਈਆ।
ਸੀਰ ਖੁਦੀਆਂ ਸੁਦੀਆਂ ਨੇਡੀ ਜੇ ਨੂੰ ਕੀਨੀ ਬੰਦੇ ਫੁਲੇਲ ਦਾਖੁ ਦੜਾਈਆ।
ਔਡੇ ਕੀ ਖੂਰੂ ਘਰੋ ਜੇ ਉਨ ਡੀ ਉ ਜੇ ਲੈਂਡ ਨਾਹੀ ਕੰਮ ਚੌਗ ਏਹ ਵੂ ਡੀ ਤੜਾਈਆ।
ਵਾਰੇ ਛਾਇ ਨਾ ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਪਾਸਾ ਹੀ ਦੇਰਾਤਾ ਦੀ ਨਾਉ ਦੜਾਈਆ।
ਘਰਿਆਈਆਂ ਦੇ ਉਲਸ ਤਾ ਕੇ ਉਵਾ ਨੂੰ ਜੇ ਕੇ ਉਦ ਬੰਨ ਖਿਡੋ ਕੀ ਸੇ ਤੋਰੀਆ ਈਆ।
ਅਸਾਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੀਹੀ ਜਾ ਬਾਬਰੇ ਦੂ ਸਤਾਰੀ ਬਨੇ ਜਾਣ ਨਾ ਜੋੜੀਆ ਈਆ।

ਜਾਇਤਾਹੀਆ ਭਾਵਰਿਆਪਾਸਬੈਠੇਅਸਾਨਾਵਿਸੇਹੈ ਦਵਿਆਹੋਲੈਆਇਆ।
ਕਿਤੇਚਿਠਾਆਪੰਤਸੁਦ੍ਰਾਇਉਤੇਆਪਲਈਤੜਾਵਿਸੇਨਾਮੁਲੈਆਇਆ।
ਸਾਤਾਰਿਬਨੇਮੇਸਬਿੰਦ੍ਰਾਇਵਿਤਾਰੇਛਮਸਾਲਦੂਛਾਲਿਤੁਜੋਲੈਆਇਆ।
ਨੰਤੀਹਰਿਤੇਚਕਉਹੀਮੁਰਤੁਣਿਪੈਸਭਿਕਦ੍ਰਾਉਸਦਾਸੁਲੈਆਇਆ।+
ਵਾਰੇਛਾਈਸਿਆਖਾਦੇਬਾਗਾਵੇਚੋਏਸਫੁਲਗੁਲਾਬਦਾਤੁਲੈਆਇਆ।
ਭੰਵਰਾਆਈਆਰਸੇਦਿਆਤੰਗਹੋਇਦੇਪੰਤਰੀਗਸਿਆਲਨੂਪੀਲਆਇਆ।
ਸਾਤਾਚੰਦਵੇਦਗਸਾਥੋਰੂਸਆਇਆਸੀਨੇਵਿੰਗਮਕੰਧਜੇਦਾਮੰਗਿਆਇਆ।
ਅਸੀਉਸਦੇਬਜਾਹਿਗਲਹੋਈਆਰਿਗਰੂਪਸਾਤਾਖਰਤੰਕਿਆਇਆ।
ਵਾਰੇਛਾਇਰਿਸੇਟੇਟੀਆਤਾਬੀਆਦਾਅਪੀਰੁਵੀਆਸੰਦੂਚੰਗਿਆਇਆ।
ਸਾਥੋਛੈਸਵੰਦਾਕਹੈਸੋਇਦੇਜੀਲੂਕਜਾਗੀਆਵਿਦ੍ਰੋਸਿਕਆਇਆ।
ਸਾਤਾਚੰਦਵੇਦਗਸਾਥੋਰੁਸਿਆਇਆਬੰਦੇਬੰਦੀਤੂਈਏਘਰਿਖਆਇਆ।
ਸਾਤਾਲਸਮਲੈਸਨੂਖੋਗਧਤੇਜਾਦੋਵਿਬਲੀਅਨੂਪਾਈਗਿਠਿਆਇਆ।

ਟਿਪਾਣਾਵੇਲਤੇਫੈਂਪੋਰੁਤੇਸਈਆਚੂਰਗਹੋਇਆਵਿਸੇਜੇਲੈਆਇਆ।
ਗਾਹਿਤੇਆਗਾਈਆਤਾਨਗੀਮੁਲਦੀਆਵਖਤਗੈਏਨੂਵਿਸੇਨਾਮੁਲੈਆਇਆ

ਕੂੜ ਨੀ ਏਸ ਦਾ ਥੰਨ ਨਹੀਆ ਲਗਿਆ ਦਾ ਕਰਿ ਦੂਰ ਸਾਰਾ ਫਿਰ ਪੇਆ ਆਈ ।
ਸ਼ੁਕਰ ਕੀਤਾ ਆਲਾ ਲਨਾ ਰਬਆ ਦੇ ਸੋਈ ਮਿਲੇ ਜੋ ਤੂਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਆਈ ।
ਕੋਈ ਢੂੰਡ ਦਿਲੇਰ ਦੂਰ ਦੇਸ ਜੋਗਾ ਜੋ ਏਨਾ ਜਾਗੀਆ ਸਿਖਿਆ ਆਈ ।।
ਤੁਰਸਾ ਹਲੇ ਚਿਠੀਆ ਵੇਖ ਆਈ ਦੇਸ ਕਾਸਟਾ ਦਾ ਮੀਆ ਸਿਖਿਆ ਆਈ । ੧੬੮ ॥
ਪੁਛ ਰਗਾਜਾਈ ਰਾਸਟਾ ਹੀਰ ਨੂ ਖੰਤ ਦੇਤਾ ਨਤੀ ਜਾਈ ਏ ਤੂਰ ਤਖਤ ਦੂਏ ਆਈ ।
ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਵੇਂ ਜੋਗ ਸਾਰੇ ਗਿਲਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਸੂ ਦੂਏ ਆਈ ।।
ਸੁਣ ਕੇ ਦਸ ਤੁਸਾਕੇ ਰੁਸ ਆਈਆ ਸੁਤਾ ਤਖਤ ਜਾਰੇ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਆਈ ।
ਹੀਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਹੀ ਜਨੇ ਨੂ ਸਗਮਾ ਬਲਾ ਖੁਲ ਸੁਣਾਈ ਆਈ । ੧੭੦ ॥
ਜਾ ਬਾਬਾ ਜਾਂਗਾ ਭਾਈ ਅਭਾਬੀਆ ਚਾਇ ਜਾ ਬਾਬਾ ਵਿਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦੇਸ ਤੋਂ ਚਾਇ ਦੁਰਾਇਓ ਨੇ ।
ਭੋਂਇ ਖੁਹਾਇ ਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਲੇਆ ਵੰਡ ਸਾਸਾਤਾ ਕਡ ਦੇਸ ਤੋਂ ਚਾਇਓ ਨੇ ।
ਮੈ ਨੂ ਮਾਰ ਕੇ ਬੋਲੀਆ ਭਾਬੀਆ ਨੇ ਕੋਈ ਸਚਨਾ ਕੋਲ ਨਿਬਾਹਿਓ ਨੇ ।
ਗਲੇ ਨਖਸਮਾ ਮੈਨੂ ਫੀਨ ਕੀਤਾ ਸਾਡੇ ਅਗਸ ਦਾ ਸੰਗ ਗਵਾਇਓ ਨੇ ।
ਨਤੀ ਗਲਿਆ ਦੂਰ ਕਰ ਕਾਸੀ ਜਟੀ ਸੇਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਓ ਨੇ ।
ਹਰ ਰਿਹੀਆ ਸੀ ਪਰੇਆਲੀਆ ਨੇ ਗਾ ਪੇਰੀ ਨੂ ਜਟ ਰਾਇਓ ਨੇ । ੧੭੧ ॥ ਪਤਰੀਆ ।

ਹੀਰ ਪੁਛਦੇ ਆਪ ਦੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਤੈਂ ਖਤ ਲਿਖ ਜਬਾਬ ਚਾ ਟੋਰਿਆ ਈ।
ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਅਸਾਂ ਵਾਚਿਆ ਈ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਚ ਕੇ ਆਲਿੰਗਾ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇਰਆ ਈ।
ਅਸਾਂ ਪੀਪੇ ਨਾਂ ਜਬਾਬ ਦੇ ਤੂੰ ਕਦੇ ਛੱਡ ਤੇ ਖੂੰਤੇ ਨਹੀਂ ਵਿਛੋੜਿਆ ਈ।
ਅਸਾਂ ਸੁਕਰ ਕੀਤਾ ਉਸ ਵੇਲੜੇ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਰਬ ਨੇ ਜੋੜ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਈ॥੧੭੨॥
ਖਤ ਭੇਜਿਆ ਈ ਆਂ ਸਾਂਝੇ ਮੈਂ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਪਰਦੇਸ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਤੋਂ ਇਕ ਸੁੰਞੀਆਂ ਹਾਂ।
ਰਬ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਹੀ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਸਾਰੀ ਅਸੀਂ ਏਸ ਆਹੀ ਭੁਖੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏਸ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ ਚੰਦ ਘੜੂਦਾ ਏਸੀ ਤੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡੂੰਦੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏਸ ਅਸਾਨੂੰ ਮਰਦਾ ਦੇਗਾ ਲੀ ਅਸੀਂ ਰੋਗ ਭਰੀ ਰੋ ਖਿੜੇ ਰਹੇ ਦੀਆਂ ਹਾਂ।
ਜੋਗੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਲਨੇ ਕਰਨ ਚੇਲੇ ਅਸੀਂ ਏਸ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਨੇ ਮੁੰਨੀਆਂ ਹਾਂ।
ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰੀਕ ਅਗੇ ਹੰਝ ਰੋਂਦੀ ਤੇਰੀ ਪੇਸ਼ਅਦੀਆਂ ਗਨੇ ਵੁੰਨੀਆਂ ਹਾਂ॥੧੭੩॥
ਖਤ ਹੀਰ ਦਾ ਭੁਖ ਕਰਸਿਆ ਲਤੇ ਲਿਖ ਕੇ ਨਾਲ ਭੁਗੀ ਹੀਰ ਸਿਆਲ ਨੇ ਕਰਿਆ ਬਤੀ ਤੇਹੈ ਨੀ।
ਸਾਡੀ ਖੈਰ ਤੂੰ ਸਾਡੜੇ ਨੀ ਖੈਰ ਚਾਹ ਜੋੜੀ ਖਤ ਦੇ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਸੀਤ ਹੈ ਨੀ।
ਹੀਰ ਸ਼ੂਦੀ ਬਾਤ ਜੋ ਲਿਖੀ ਆ ਜੋ ਏਹ ਬਾਤ ਬਰੀ ਆਖੂ ਨੀ ਤੇਹੈ ਨੀ।
ਰਖਾ ਬਾਈ ਸਾਂ ਫਕਰ ਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਸਮ ਖਾਈ ਕੇ ਦੇ ਵਿਚ ਮਸੀਤ ਹੈ ਨੀ।

ਤੁਸੀਂ ਮਗਰ ਕਿਉ ਏਸ ਦੇ ਲੰਗੀ ਗਈਆਂ ਏਵੇਂ ਅਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰੀਤ ਹੈ ਨੀ।
ਅਸੀਂ ਜੌਨ ਤੈਂ ਕੂੜ ਜਾਂਬੇ ਨੀਆ ਰਸਾਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰੀਤ ਹੈ ਨੀ।
ਦਿਨੇ ਕੋ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਖੇਲੇ ਏਸ ਖਿੰਡ ਕੇ ਏਹੋ ਮੀਤ ਹੈ ਨੀ।
ਰਤੀਆਂ ਕੂਆ ਲਾਈ ਨੂੰ ਜਾਂਦ ਕਰਦਾ ਵਿਰਸਾਲੀ ਦੀ ਨਾਲ ਪਰੀਤ ਹੈ ਨੀ ॥੧੨੪॥
ਪਤਭਰ ਜਾਈਆ ਪਸਾੜਾਂ ਸਾਲ ਸੀਸੋਂ ਤੇ ਗਾਂਹੋਂ ਉਠੀਆਂ ਜਰਾਦੇ ਖਕੂਂ ਬਰਫ਼ਾਂ ਦਾ ਈ ਜਾਂਦਾ।
ਸਾਨੂੰ ਜਾਂਰੋਂ ਉਹ ਬੈਠੀਏ ਆ ਫਲੂਟ ਕੇ ਸੋਹਲ ਲੋਆ ਹੈ ਆ ਲਕੂੰ ਸਾਊਆਂ ਦਾ।
ਅ ਗਲੈਂਕੂਆ ਏਈ ਓਭੂ ਗਸਾ ਭੇ ਓਈ ਏਹ ਤੇ ਰੇਨਾ ਧਾਪ ਨਾਮਾਂ ਹੀਆਂ ਦਾ।
ਗੁੜਾਂ ਰੱਖ ਅਣੀਆਂ ਤੂਸਾਂ ਗੁੜੀਆਂ ਦੇਅਨ ਚੂਹੇਆਂ ਬੌਬੋ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ।
ਤੂੰ ਮਿਜੋ ਰੱਖੋਆਂ ਤੇ ਤੂੰਹੀ ਜੋ ਪਾਲੰਆਂ ਸੀ ਨਾਈ ਰਭੁਭੀਆਂ ਦਾ ਨਭਾਈਆਂ ਦਾ।
ਵਿਰਸਾਣੀਦੀਆਂ ਹੀ ਵਿੱਗੀ ਹਰਿ ਕੇਰਾਂ ਸੌਂਈਆਂ ਭਾਈ ਤੂੰ ਭਾਈਆਂ ਦਾ ॥੧੨੫॥
ਪਤਾ ਹੀਰ ਨਾਂ ਮੈਂ ਔਲਖਾਂ ਤੇ ਏਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਕਰੇ ਤੌਂ ਪਾਂਵਦੇ ਚੂੜ ਚੂਰੀ ਏਸ ਦਾ ਕੂੜ ਤੈਂ ਨੀ।
ਨਾਭਿ ਭੀਆਂ ਤੇ ਕਰ ਤੂੰਤ ਕਾਈ ਸਭੋ ਸਭੂ ਨੇ ਨੂੰ ਰੋਅਸ ਜਾਂ ਬੂਤ ਹੈ ਨੀ।

ਮਾ ਦਾਦੂਸਾਵੇਮੇਹਦੇਗਾਲੀਆਂ ਦਾਏ ਤੇ ਸੁਕਵੇ ਹੈ ਇਤ ਅਕਬੂਤ ਹੈ ਤੋ।

ਵਾਗਸਾਣਹਿ ਪੇਤਾ ਦੇਸ ਗਰਲੈਗਾ ਅਜਤੀਕ ਤਾਰਿਗਾ ਆਕੂਤ ਹੈ ਨੀ ॥੧੨੬॥

ਤੁਸੀ ਏਸਦੇ ਖਿਆ ਲਨਾ ਪਓਅਡੂ ਹੀ ਓਨਾ ਹੀ ਖਟਦੂਏਸ ਦੁਖਾਗਦੇ ਹੈ ਤੋ।

ਨੀਮੈ ਨੀਵੀ ਏਸਾ ਬਿਨ ਗਾਹਾ ਸਹੀ ਨੀ ਮੈ ਧੋ ਲਖਤੀ ਗਏ ਜਾਗਰਭ ਤੋ।

ਸੂੰਲਾਵੇਲਿਆ ਦੇਵ ਰਾਣੋਗੇ ਭੈਂਦਾ ਮੇਸੀ ਜੂੰ ਧੋਲੀ ਏਦਰਿਗਰਭ ਤੋ।

ਮੇਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਆਹੀ ਏ ਰਾਗਵਾਲੇ ਆਗਏ ਰਦਾ ਮੈ ਗੁਨਾਗਾਰਭ ਤੋ।

ਤਰਦੇ ਭੂਾਬੀਆ ਸਕਨਾ ਬਦੂਦੇਆ ਸੌਂ ਸਾਏ ਆਪਕ ਰੂਭਗਾਦੂਭ ਤੋ।

ਜਦੋ

ਧੋ ਭਾਈਆ ਰਾਜਬਾਬਾ ਰੇਤਾਏ ਨੂੰ ਭੂਾਈਦੇ ਟੂੰਪੇਆ ਰਾਗਰਭ ਤੋ।

ਨੰਡੀਆ ਪਸੂਸੂ ਗਦੂਦੇ ਪਾਸਲੈਕਾ ਏਸ ਸੋਹਿ ਦੇਭੈਭਰੂ ਜਾਗਰਭ ਤੋ।

ਏਗਮੇਰਦੂਲਏਗਾਰਦੇ ਨਾਹਿ ਏਸਾ ਸਿਆ ਸਦੀ ਪਭਾਸ਼ਿ ਦਾਗਰਭ ਤੋ।

ਵਾਗਸਾਣਹਿ ਸਿਮ ਜਾਈ ਤੂੰ ਭਤੇ ਆਨੂ ਰਦੂਸ ਰੇਨਾ ਲਖਗਨਾ ਗਰਭ ਤੋ ॥੧੨੭॥

ਥੋੜੋਮੇਦਾਹੋਂ ਕੇ ਵਤਨ ਛਡੇ ਆਏਆ ਮੈ ਤਾਤੂ ਰੋਗੇ ਨੈਓਪ ਟਦੀ ਤਾਗਰਭੂ ਤੋ।

ਪੇਟਦ੍ਵਾਸਤੇ ਰਾਤਨੂੰ ਛੋਡਧਾ ਦ੍ਰਹੋਇ ਚੋਰਿ ਭੂਹੋਕ ਕਮਾਈ ਦੇਨੀ।
ਪੇਟਦ੍ਵਾਸਤੇ ਫਕ੍ਰ ਤਸਲੀਆ ਤੋਂ ਫੁਨ ਸਭੋ ਸਾਮਸਨੈ ਰੰਨੇ ਗਦ੍ਵਾਰੇ ਨੇ ਨੀ।
ਪੇਟਦ੍ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਪਰਾਈ ਆਸੀ ਪੇਟਦ੍ਵਾਸਤੇ ਖੁਲ ਗੁਜਾਰਦੇ ਨੀ।
ਏਹੇਸੀ ਨੂੰ ਦ੍ਵਾਨੀ ਦਾਸੂਲ ਅਪੀਕਾ ਅਤੇ ਹੋਇ ਝੂਕੇ ਦ੍ਵਰੇ ਜਾਰਨੇ ਨੀ।
ਗਾਫਹੋਰ ਤੇ ਗਹਿਕੋਰ ਦ੍ਵਸਟੇ ਪਾਦ੍ਵਈ ਹੋਰ ਦੇਸ ਹੋਰਿ ਨਾਤਾਰਨੇ ਨੀ।
ਮੋਰ ਬਾਨਜੇ ਫਕਰਾਂ ਹੋਏ ਏਕ ਪਲ ਦ੍ਵੀ ਤੂਸਾਂ ਜੇ ਹੋ ਪੋਂ ਸਪਤਾਰਨੇ ਨੀ।
ਦ੍ਵਾਰ ਸਸਾਜਾਂ ਰੰਨ ਨੇ ਸੋਰ ਕੀਤੀ ਭਡੋ ਸੂਤਿ ਦੇਸੁਹਿ ਨਾਸੁਆਰਨੇ ਨੀ। ੩੫ ਜਵਾਬ ਸੋਤੀ
ਰਬਜੇ ਤਿਨਹੋਰ ਕੋਈ ਜਗਦਾਤਾ ਜੈਸੀ ਜੇਡ ਨਾ ਕੈਸੇ ਦੀ ਸਾਬ੍ਹੀ ਦੇ।
ਮੱਸੀ ਜੇਡ ਨਾ ਕੈਸੇ ਤੋਂ ਹੋਨ ਜੇਰੇ ਜਾਨੀ ਦੇ ਪਜਾਬ ਨਾ ਬਾਬਰੀ ਦੇ।
ਚੈਟ ਜੇਡ ਨਾ ਕੋਈ ਚਲਕ ਜੈਟਾ ਅਤੇ ਰੁਕਮ ਜੇਡ ਨਾ ਕਾਂਬੂ ਰੀ ਦੇ।
ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਜੇਡ ਨਾ ਕੈਸੇ ਪੰਸਾਰਿ ਈਜਤ ਜੇਡ ਨਾ ਅਸੀਂ ਦੀ ਜਾਬਰੀ ਦੇ।
ਬਦੀ ਸਬਨਾਨੇ ਕਰੀ ਜੇਡ ਕੋਈ ਜਾਦਾਕ ਦੇ ਜੇਡ ਅਕਾਬਰੀ ਦੇ।

ਮੌਤ ਨੇੜਨ ਸਕਤਿ ਹੈ ਕੋਈ ਜਗਤ ਤੇ ਓਥੇ ਕੇਸੇ ਦੀ ਨਾਹਿ ਬਾਬੀ ਵੇ।
ਆਲਜਾਦੀਆਂ ਨੇੜਨ ਕਸਬ ਬਰੈ ਨੂੰ ਦੀ ਮਜਾਤ ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਬਾਬੀ ਵੇ।
ਰੰਨ ਵੇਖਦੀ ਜੋ ਬ ਫਕੀਰ ਤਾਈਂ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਹੈ ਸਿਰ ਤੇ ਬਾਬਰੀ ਵੇ।
ਵਾਰਸਸਾਹ ਮੈਂ ਤਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਤੇ ਰੇ ਵਾੜੀ ਸੇ ਖਾਦੀ ਹੋਇ ਗਈ ਜੂਬਾਬੀ ਵੇ।।੩੫੪
ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ ਰੰਨ ਵੇਖਦੀ ਜੋ ਬਹੈ ਮਨੇ ਅਨੂੰ ਰਬ ਅੱਖੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਵੇਖਦੇ ਨੂੰ।
ਸਾਰੀ ਖਿਲਕਤਿ ਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਲੈਓ ਮੁਜਰਾ ਕਰੇ ਦੀਦ ਇਸ ਜਗ ਦੇ ਵੇਖਦੇ ਨੂੰ।
ਰਾਓ ਰਾਜੇ ਆ ਸੀਸ ਦੇ ਦਾਓ ਲਾਇ ਜਗ ਜਾਇ ਕੇ ਅਖੀਆਂ ਸੇਕਦੇ ਨੂੰ।
ਆਹ ਦੇਓ ਜੋਹ ਪਾਰਬਤੀ ਅਗੇ ਕਾਮ ਲੋਆਦ ਦਾਇ ਮਥਾ ਟੇਕਦੇ ਨੂੰ।
ਸਬਾਦੀਦ ਜੋ ਮਸ਼ਹੈਆ ਸਕ ਨੂੰ ਰਖਨੈ ਦੂਰ ਦੇ ਜਗ ਪੇਖਦੇ ਨੂੰ।
ਅਜਾਈ ਲਿਹ ਖਕ ਲੰਮਲੈ ਵੇਖਦਾ ਈ ਤੇ ਰਾਨਾ ਆਇ ਸਜ ਗਤ ਤੇ ਛੇਕਦੇ ਨੂੰ।।
ਵਾਰਸਸਾਹ ਅਮਿਆਰ ਜਗ ਸਦੇ ਨੂੰ ਅੰਤ ਸਾਦੀ ਏ ਰਾਅੰਗ ਲੇਖਦੇ ਨੂੰ।।੩੫੫
ਜਬਾਬ ਸੈਹਤੀ ਜੋਹਿ ਨਿਤ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਮੁਰਦਾ ਅਕਲੀ ਆ ਖੇ ਖ ਇਸਿ ਫਰ ਵੂ ਪਾਵਦਾ ਹੈ।।

ਫਿਰੇ ਮੈ ਗਦਾ ਤੋਂ ਕਦਾ ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਲਖ ਦਰਗੇ ਧਕੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਦੇ ਨ ਹੈ। ੧੦੬
ਸਾਨੂੰ ਰਬ ਨੇ ਦੂਧ ਤੇ ਦਹੀ ਦਿਤਾ ਹਛਾ ਖਾਵਦੇ ਅਤੇ ਹੰਢਾਵਦੇ ਹੈ।
ਸਾਈਂ ਨਾਥ ਦੂਧ ਫਾਈਂ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬਹੀ ਜੋ ਦਰਸਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋਗ ਖੁਆਉਨ ਹੈ॥੩੫੬ ਜਬਾਬ
ਸਾਈਂ ਨਾਥ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਦਾ ਦੀਆ ਦਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਦੀ ਹਿਸਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜੇਨੀ। ਰਾਂਝਾ
ਰਾਧਾ ਓਹ ਰੂਦ ਜੋ ਨਾਲ ਨਾ ਬਦੇ ਖੋ ਫ਼ਾ ਬਾਬ ਧਨਾ ਹੋਇ ਜਰੋ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਰੋਗ ਰੋਗਾ ਦੇ ਨਾਲ [illegible] ਜਗਾਤ ਮੂਠਾ ਦਿਵੇ ਗੁਦਦੇ ਕਰਨੇ ਖੇ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਦੇ ਨੂੰ ਦਿਰ ਨੂੰ ਕਨੀ ਦਾਂਗਨ ਰੇ ਰੋ ਰਜਾਗਾਦੇ ਦਿਾਰੇ ਦਿਚੋ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਅਸਾਧੀ ਰਕੈ ਗਾਤੂ ਹੀ ਹੀਰ ਆਖੇ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਦਿਰ ਥੋ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਅੰਤ ਏ ਜਗਾਨ ਸਭ ਛੱਡ ਜਾਵਦੇ ਔਡਾ ਕੂਫ਼ਰ ਅਪਰਾਦਾ ਕਿਉ ਤੋ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਫਕਰ ਅਸਲ ਨਰੋਦੀ ਹੈ ਨਾਮੂ ਤ ਅਗੇ ਰਬ ਦੇ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲੀ ਜੇਨੀ।
ਦੂਧ ਦੇਖ ਦਾਸ ਫ ਹੈ ਆਸ ਕਾਨੂੰ ਸਕਰ ਦਿ ਚਖਿਆ ਜਨਾ ਖੋ ਸੀ ਜੇਨੀ।
ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਏ ਥੰਕੀ ਏ ਸਾਈਂ ਨਾ ਚੋਫ਼ਾ ਈ ਏ ਨੇ ਦਾ ਦਾਸੀ ਏ ਸੂ ਧਾਮ ਓਸੀ ਜੇਨੀ।

ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕੀ ਵੇਸ ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪਿਛਾ ਆਜਾਂ ਦੇ ਤੂੰ ਆਲੀ ਏ ਭੋਲੀ ਜੇ ਨੀ॥
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਕਿਤੀ ਗਾਲ੍ਹੀਂ ਓਹ ਇਹ ਚੂਰੀ ਮੂੰਤਿ ਦੇ ਵਿਚ ਰਲਾ ਅਛੀ ਆ ਢੋਲੀ ਜੇ ਨੀਂ॥
ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ ਛੇੜ ਨਾ ਤੂੰ ਦੂਰ ਭੇਤ ਨੂੰ ਮਚਾਇ ਦੇਵਾਂ ਸੇਕ ਆਲਿੜ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲਸੂਣ ਟਿਆ ਵੋ॥
ਅਸੀ ਜਟੀਆਂ ਆਪੀ ਡੱਡ ਵਿਚ ਫੁਟੀਆਂ ਹਾਂ ਨਕ ਪਾੜ ਸੂਟੇ ਜੀਂ ਨਾਲ ਸੂਟਿਆ ਵੇ
ਜਟੇ ਮੂੰਹ ਲਿਆ ਆਪ ਕੜ੍ਹਕੇ ਗਿੱਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਪਸਤੇ ਕਡੀਏ ਕੀ ਦੂਆਬੂ ਟਿਆ ਵੇ
ਜੇੜ੍ਹੇ ਘੋਰ ਨਕੂ ਤਕੇ ਵੇਖਨਾ ਹੈਂ ਏਇ ਲਾ ਜਨੀ ਚੂਤੜਾਂ ਸੂ ਕਿਆ ਵੇ॥
ਜੈਂਗਾੜ੍ਹੇ ਸਾਹਿਦਾ ਬਾਲਕਾ ਸਾਹਿ ਜੈਂਗਾੜ੍ਹੇ ਤੇ ਖੇਵਲਨੀ ਵੰਡੇ ਲਪੇਟਿਆ ਵੇ॥
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਰੱਬ ਪਿੰਡ ਕਨ ਪਾਟੇ ਏਹ ਹਾਲ ਰੋਗਾਂ ਜੋਗਾਂ ਓਟਿਆ ਵੇ॥ ੩੫੮॥
ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ ਫਕਰ ਸ਼ੇਰਦਾ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਬੁਰਕਾ ਭੇਤ ਫਕਰ ਦਾ ਮੂਲ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜੇ ਨੀ॥
ਸਦ ਭੀਖ ਸੋ ਹਸ ਕੇ ਆਣ ਦੇਈਏ ਰੇਲ ਈ ਜੇ ਵੁਆਂ ਤੇ ਅਠਰੁ ਬੋਲੀ ਜੇ ਨੀ॥
ਲਈ ਜੇ ਆਖ ਫ਼ਤੂਕੇ ਫੇਰ ਪੈਸਾ ਧਿਆਨ ਕੇ ਤੂੰ ਲਨਾ ਤੋਲੀ ਜੇ ਨੀ॥
ਬੁਰਾ ਬੋਲਨੀ ਹੋਰ ਬਦੇ ਪੂਰੇ ਆਨੂੰਅਨੀ ਖੇਸੜਾ ਅਕੂ ਪੰਡੀ ਜੇ ਲੈ ਸੀ ਏ ਨੀ॥

ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਗਾਲ੍ਹੀ ਔਤਾਂ ਨੂੰ ਠਟੀਏ ਗਏ ਵੂਲੇ ਲੀ ਜੇ ਨੀ। ੧੦੭
ਵਾਂਗ ਸਸਾਰਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੂਗਮੇ ਤੇ ਹਿਰਦੂ ਗਦ੍ਹਿ ਵਿਰਕੀ ਤੇ ਪਾਈ ਸਰਾਫ ਦੇ ਤੋਲੀ ਜੇਨੀ। ਜਵਾਬ ਸੈਂਤੀ
ਅਸੀਂ ਭੂਤਿ ਦੀ ਅਕਲਾ ਗਾਵਦੇ ਈ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਭੂਤਿ ਦਿਖਾਵਨਾ ਹੈ।।
ਜੈਂਥੇ ਸੌਂ ਹੀ ਦ੍ਹੀ ਨੰਡ ਕ੍ਹੀ ਹੋ ਦੇ ਕੇ ਈ ਓਥੇ ਬਹੁਤੀ ਆਫ ਮੀਆ ਪਾਵਨਾ ਹੈ।।
ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਵੇਖਕੇ ਵਹੁਟੀਆਂ ਛੈਲ ਕੁੜੀਆਂ ਓਥੇ ਰੰਗ ਦੀ ਤਾਰ ਵਜਾਵਨਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਭਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਮਿਹਣਾ ਮਾਰੀ ਭਲਾ ਆਪ ਨੂੰ ਕੌਣ ਦਸਾਵਨਾ ਹੈ।
ਓਹੁ ਆਪ ਦੇ ਆਪ ਗਰਜਾਈਆਂ ਪਈਆਂ ਕੀਥਿਆ ਆਖਾਵਨਾ ਹੈ।
ਨਾਤੂੰ ਦੇਵਰ ਨਾ ਆਦ੍ਰੀ ਨਾਥ ਜੋਗਲਾਸ਼ ਦੇ ਗੈਬ ਦੇ ਰਾਸ ਨੂੰ ਪਾਉਨਾ ਹੈ।
ਟਾਹੂ ਨਾਈ ਕਿਤਾਬ ਨਾਗ ਬਸੀਸਾ ਅਤੇ ਕਰਾਹੇ ਦਾ ਦੇਵ ਸਦਾਵਨਾ ਹੈ।।
ਇਟ ਸਿਟ ਤੇ ਭੰਖ ਫੜਾ ਕੇ ਭੂਸੈ ਦਲ ਏਗ ਘੂਟੀਆਂ ਖੋਲ ਦਿਖਾਵਨਾ ਹੈ।
ਚੋਰ ਭੂਹਿ ਹੈ ਦੂਗ ਹੈ ਤੇ ਡਤੇ ਸੀ ਪੇਆ ਜਾਪਦੀ ਸਿਰੀ ਫਹਾਵਨਾ ਹੈ।
ਕਦੇ ਭੂਤਨਾ ਹੋਇ ਕੇ ਸ੍ਰੈ ਡਯੋ ਲੇਕ ਦੇ ਜੋਗ ਪਾਗੀ ਬਹਿਆਵਨਾ ਹੈ।

ਜਾਇ ਚੋਦ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਓਥੇ ਖੀਆ ਵੇਹੁ ਦੇ ਜੇਟਾਂ ਦਾ ਨੂੰ ਵਿਖੁਆਂਦਨਾ ਹੈ।
ਖੋਇ ਬਾਗੀ ਖਪੀ ਭ੍ਰਿੰਨ ਸੂਟਾਂ ਹੁ ਦੇ ਹੁਰਰ ਕੀ ਮੂਹਿਅਖਾਂਵਦਨਾ ਹੈ।
ਰੰਨਾਂ ਸੇਪਤੇ ਸਾਪ ਸਭ ਸੂਦ ਕਤੇ ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਰੰਨੂੰ ਸਦਾਂਵਦਨਾ ਹੈ। ੫੦
ਜਬਾਬ ਰਜ਼ਾ
ਅਸਾਂ ਮੇਲ ਨ ਤੜਾਂ ਛੀਅ ਕੀਤੀ ਅਨੀਅਨੀ ਨੂੰ ਠਰੇ ਗੁਰੂ ਜੇ ਜਟੀ ਜੇ ਨੀ।
ਕਮਅਤ ਢਕੀਂ ਗਦੀ ਵੇਖਨੀ ਹੈ ਖੈਰ ਬਖੇਸ਼ਿਆਂ ਕਪੱਤੀ ਜੇ ਨੀ।
ਕੰਨ ਪਾਟਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋ ਦਕੀ ਦੇਐਂ ਨੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਝਾਤੇ ਨਾਖਤੀ ਜੇ ਨੀ।
ਜੂਹੇਂ ਅਠਵੀ ਬੋਲ ਕੇ ਮੋਂਹ ਜਾਣੇ ਖੀਹੋਂ ਏਨਾਂ ਕਮਲੀਏ ਜੱਟੀ ਜੇ ਨੀ।
ਮਸਾਂ ਤਿਨਾਂ ਲ ਤਕ ਬੂਤੇ ਤੋਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਕਦੇ ਹੋਂਸ ਦੀ ਅਖ ਵੀ ਪਟੀ ਜੇ ਨੀ।
ਕੋਈ ਵੂਖ ਤੇਦੂ ਦੇ ਨਾਰੋ ਭੌ ਰਾਹ ਨੂੰ ਮੇਰ ਦਾ ਨੇ ਨਨੂੰ ਖੰਤੀ ਜੇ ਨੀ।
ਪੜ੍ਹ ਫੂਕੀ ਏ ਇਕ ਅਜ ਸਾਤੇ ਸੈ ਛੀਨਾਂ ਨੂੰ ਜੈਂਨ ਤੇ ਭੂਤ ਦੀ ਪਟੀ ਜੇ ਨੀ।
ਤੇਰੀ ਭਾਬੀ ਦੇ ਦੂਖ ੜੇ ਦੂਰ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਮੇਹਰ ਰਨੇ ਚਾਈਏ ਪੱਟੀ ਜੇ ਨੀ।
ਜਾਦੋ ਸਭ ਅਜਾਰ ਜਕੀਨ ਕਰਕੇ ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਦੀਂ ਅਜੋਰਟੀ ਜੇ ਨੀ। ੫੧
ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ

ਫਰਫਜੀਆ! ਬੀਰ ਬਤਾਲੀਆਂ ਦੇ ਔਖੇ ਇਸਕ ਦੇ ਸੁਆਰੜੇ ਪਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਲੈਦੂ ਦੇਖਕੇ ਆਗਲਾ ਹੈ ਫੂਕੇ ਸਾਂਦੀ ਸੂਤੇ ਖੇਆਂ ਦੇ ਨਾਗ ਜਗਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਗਲਾਂ ਨਾਇ ਰ ਵਾਇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰ ਨਾਇ ਹਰੇ ਗਨਾ ਤੁਧ ਬੀ ਜਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਜੈਨ ਏਸ ਨੂੰ ਭੈਗਾਸਿਆ ਲਾ ਵਾਲੇ ਕਾਬੂ ਏ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹਿਆਂਵਦੇ ਵੇ।
ਏਨਾਂ ਮੰਕਰੀਆਂ ਤੇ ਕੈਦੂ ਹੋ ਵੇ ਚੰਗਾ ਠ ਠਾਂ ਫਿਰਾਇ ਈਸ਼ ਨਾਂਵ ਲਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਜੇੜ੍ਹੇ ਖਚ੍ਰੂ ਖੋਹ ਖੋਰ ਖਿਲਾਰ ਬੈਠੇ ਕਾਬੂ ਏ ਨਾਂ ਫਟ ਖਾਦੀ ਜਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਅਫਲਾਂ ਤੂੰ ਨਗੁਲਾਮਾਸਿ ਗੁਫ ਏਅੰਦ ਸ ਤੂੰ ਲੁਕਆਨਿ ਤੋਂ ਖੋਰ ਪੁਗਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਮੂੰਹਿ ਨਾ ਲਕੋਂ ਹਿਆ ਜੇੜ੍ਹੇ ਜਾਨ ਨਾਹਿ ਹਾਂਡ੍ਰੋ ਹੀ ਰੋੜ੍ਹੇ ਤਿਨਾਂ ਭੁਨਾਂਵਦੇ ਵੇ।
ਵਾਰਸ ਸਾਹਿ ਆਰਏ ਵਸਾਂ ਤਿਨਾਂ ਸੀਆਂ ਜੈਂ ਨਕ੍ਰਾਂ ਤੇ ਤੇ ਦੇਹਿ ਵਾੜ੍ਹੇ ਵੇ॥ ੫੦੨ ਜਵਾਬ ਰਾਂਝਾ।
ਏਹ ਰਸਮ ਕਦੀਮ ਹੈ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਭੁ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ ਜੇੜ੍ਹੀ ਤੂੰ ਰਕਦੀ ਹੈਂ।
ਖੈਰ ਮੰਗਣ ਗਏ ਫਕੀਰ ਤਾਈਂ ਅਗੋਂ ਕੁਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਧੋਰਕਦੀ ਹੈਂ।
ਏਹ ਕਸਮ ਨੂੰ ਖਾਂਦ ਨੂੰ ਕੇ ਵੇਰੋ ਸੀ ਜੇੜ੍ਹੀ ਖੈਰ ਦੇਵੇ ਖਾਇ ਸ਼ਕ ਰਕਦੀ ਹੈਂ।

ਥੇੜਾ ਪੇਮਨੀ ਕੀ ਭਲ ਦ੍ਵਾਨ ਨ੍ਹੀ ਹੈ ਅਖੇ ਕੰਜਮਾਇਏ ਕੈਸੇ ਤ੍ਰੂਕ ਕਰਦੀ ਹਾ।
ਪੈਲਾ ਢੂਕ ਕੈ ਅਗਾ ਸਿਤਾ ਬਆ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਸ੍ਵਿਦ ਪਾਦ੍ਰੀ ਪਈ ਬੁਮਕ ਰਦੀ ਹਾ।
ਰੈਨਯਾਂ ਤੋਨੂੰ ਜਰੌਪ ਜਸਾ ਦ੍ਰਿਜੇ ਓਰਵੇ ਚੂਪ ਕ੍ਰਪਾਤਰ੍ਰੀ ਟ੍ਰਮਕ ਰਦੀ ਹਾ।
ਸਿਆ ਦ੍ਹੇ ਆਖ ਦੇ ਜਾਏ ਓਪਦ੍ਰੀ ਸ਼ੋਂ ਟੀ ਜੇਰ੍ਹੀ ਸਾਨ ਦੀ ਆਂ ਰ੍ਹੀ ਖੁਮਕ ਰਦੀ ਹਾ।
ਲੁੜਾ ਪਾਗ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖੇ ਤਰ ਬਆ ਦ੍ਹੇਏ ਆਪਣੀ ਓਧੋਂ ਓਪੌਸੁਮਕ ਰਦੀ ਹਾ।
ਏਦੇ ਲੌਂਦ੍ਰਮੋਂ ਰੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਚੂਤੇ ਰੁਸ ਦ੍ਵਾਮ ਦ੍ਰੀ ਸੁਤੈਂਮ ਦ੍ਰੀ ਭੂ ਨ੍ਹੈਕ ਰਦੀ ਹਾ।
ਦ੍ਵਾਰ ਮਸਾਣ ਅੰਆਗਲਧ ਰਠ ਦ੍ਵਾਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਕੰਮੀ ਅਪਾਂਦ੍ਰਿ ਢੰਮਕ ਰਦੀ ਹਾ। ੫੩
ਤਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਜੇਰ੍ਹੀ ਆਂ ਲੈਨ ਓਡਾਂ ਮੀ ਆਂ ਨਾਲ ਬਰ੍ਹਾਓ ਬੁਲਬੁਲਾ ਠੀਕ ਮੌਂਮੀ ਦੀ ਆਂ ਨੀ।
ਓਨਾ ਹਮਨੀ ਆਰੀ ਓਮ੍ਰ ਦੋਂ ਏ ਚੂਕੀ ਪਾਦ੍ਰੀ ਸੈਨਿਮਣੇ ਭ੍ਵਾਨਿ ਦਾਪ ਦੀ ਆਂ ਨੀ।
ਓਦੈ ਦੁ ਜਾਂਦ੍ਰਿ ਕਬਾਬ ਗੋਏ ਈ ਆ ਜੇਰ੍ਹੀ ਆਪੇ ਰੇ ਆ ਨਾਲ ਪੜੀ ਦੀ ਆਂ ਨੀ।
ਜੇ ਕਾਈ ਕਾ ਦੇ ਨਪਕ ਤ੍ਰੇਨ ਚੌਰ੍ਹੀ ਨੀਗੀ ਆ ਆਦ੍ਰਿ ਪਾਂਦ੍ਰਿ ਆਲ ਹੂਲੈ ਤੁਪਾਂਦ੍ਰੀ ਆਂ ਨੀ।
ਈਕ ਦੇ ਨਪਕ ਰ੍ਹੀ ਆ ਜਾਨ ਗੀ ਆ ਹਾ ਕਮਾਂ ਦੇ ਪਦ ਸੇ ਜਤੇ ਲੇ ਤਰ ਠ੍ਹੇ ਦੀ ਆਂ ਨੀ।

ਖੋਤ੍ਰਾਂ ਕਰਨਿ ਸੂਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਓਆਸਾਂ ਜੇਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇਤ੍ਰੀਆਂ ਪਾਤ੍ਰੂ ਦੀਆਂ ਨਸ਼ਅੰਗੇਟੀਆਂ ਨਿ।
ਇਕਾਂਦੇ ਨਗਾੜ੍ਹੇ ਵਸਾਇ ਜਿਨ ਏਧ ਟਾਠਾਂ ਜੋੜ੍ਹਿਕੇ ਜਿਤਪੜ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਨੀ।।
ਭੇਤੇ ਲੋਨ ਅੰਗੇ ਸਾਂਡੀ ਲਏ ਨਾੜ੍ਹੀ ਮੂਸਕਾਂ ਵਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅਰੁਬਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀ।
ਸਾਂਡਾਂ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਤਕੀਕ ਜਾਂਦ੍ਹੀ ਏਗਾ ਤੇਮੀਆਂ ਅਜੀ ਦੀਆਂ ਫਰਕਦੀਆਂ ਨੀ।
ਵਗਸਸਾਹਾਅ ਆਆਈ ਤੇ ਤੁਰਦੀ ਨੂੰ ਅੰਵੇ ਆਖਿ ਓਮੇਦ ਦੀਪੜ੍ਹਿ ਕਦੀਆਂ ਨੀ। ਤਬਾਬ ਕਾਣ
ਸੁਣ੍ਹੀ ਸੋਤੀ ਏ ਅਸਹਿਗਾਂ ਨਾਗ ਕਾਲੇ ਪਾੜ੍ਹੇ ਸੋਫੀਆਂ ਜੋਧ ਕੀਆਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਮਕਾਲ ਠਕਾਲ ਨੂੰ ਭੌਨਕੇ ਸਾਂਢਕਗੇ ਜਤ੍ਰਾਂ ਵੇ ਗਈ ਆਪੁ ਟਾਂਦ੍ਰਿਕਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਨਪਸਾਂ ਲਿਖਕੇ ਫੂਕਾਂ ਜੇ ਚਾਏ ਸਦਾ ਸੂਏ ਸਾਹੇ ਦੀ ਜਾਂਤੇ ਗੁਣ੍ਹਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਵੂਪ ਦ੍ਰਾਏ ਬਲਾਇ ਸਭ ਦੂੰ ਗੁਣੇ ਕਦੀਆਂ ਜੇਨਾਂ ਦੇ ਵੇਗਤ੍ਰੇ ਪਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਸਦੇ ਤਸਦੀਆਂ ਪਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਲਾਅਸੂਗਤੇ ਜਤ੍ਰਾਂ ਵੈਗੇ ਦੀਆਂ ਪੁਟਿ ਦ੍ਰਿਯਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਜੇਤ੍ਰੀ ਗਭਰੂ ਤੇ ਗੈਨ ਗੇ ਰੂਠ ਤ੍ਰੇ ਫੁਲਸਅੰ ਤ੍ਰਿਕੇ ਚਾਏ ਸਿੰਧਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।
ਜੇਤ੍ਰੀ ਜਾਗ ਨੂੰ ਜਾਗ ਟਾਂਦ੍ਰਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ ਲੋਗ ਅੰਤ੍ਰਿਕੇ ਚਾਏ ਖੁਦ੍ਹਾਂ ਵੁਨੇ ਹਾ।

ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ

ਵੇਲਾਈਕੇ ਰਾਈ ਤਦੀ ਤਿਲੀਆਂ ਇਹ ਅਸੀ ਗੁਣ ਨੂੰ ਜਾਗੀ ਅਲਾਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਲੇਤੂ ਆਗਨਾਹੋ ਹੈ ਕੀ ਲਕਰ ਕੇ ਐਤੇ ਦਾਗ ਅਸਾਨੂੰ ਜਗਾ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਜੈਦੇ ਨਾਲ ਮੂੰਦੇ ਪਣੂੰ ਠੀਕ ਰਹੋ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੀਗਦੇ ਤਾਲ ਪੂਰਾ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਉਨਾ ਦੇ ਗੁਣੀਆ ਦੇ ਦਗਦੇ ਦੂੰਗੁਣੇ ਪਾਣੀ ਕਰਤੇ ਗਥਾਣੋਗ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਜੀਲ ਤੈਗਾਈ ਦੂੰ ਕਰੀਆ ਪੰਕੀਆ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਮੂਨ ਕੇ ਗਪੇ ਰਤੂੰ ਦੇ ਨੇਗਾ।
ਜੈਸਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾਇ ਸਕਾਹੋ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਈ ਰਣੀਅਸਆ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਚੇਨੂੰ ਨਾਲ ਉਦੇ ਪੇਨੂੰ ਜੋਨੂੰ ਕੇ ਤੋਗੀ ਕਨਾਲ ਉਦੇ ਹੋਕ ਲਾ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਜਦੋ ਬਾਹੂਣੀ ਬਾਹੂਣੀ ਕਗਨ ਲਗੇ ਸਨੇ ਪਕਕੇ ਪਲੀਆ ਰਤੂੰ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਏਨਾ ਪੇਨੂੰ ਆਦੇ ਪਰੋਈ ਕਬੂਟਾ ਹੁਕਮ ਅਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟਾ ਵਦੇ ਨੇਗਾ।
ਦਾਗ ਅਸਾਹ ਲੇ ਹੋਗਨਾ ਚਾਇ ਲੋਕੇ ਰਾਈ ਪੇਮ ਜਣੀ ਸ੍ਰਿਆ ਵਦੇ ਨੇਗਾ। ੪੦੫॥
ਤੁਸੀ ਕੀਮ ਦਰਗਾਈ ਦੇ ਸੀ ਤਪੂਰੇ ਏਸ ਦੂਹੜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੂਲ ਨੈਣੀ।
ਕੋਈ ਗੁਣ ਜਣੁ ਰੋਗ ਨੈ ਏਸ ਸੀਦਾ ਨੇ ਤਪਈ ਗੇ ਏਜੂੰ ਲਨੈਣੀ।

ਏਸ ਤੋਂ ਲੀ ਵੈਦੀ ਲਾਗੂ ਲੈ ਖੜੀ ਹੈ ਏਹੀ ਰੋਗ ਦਾ ਦੀ ਅਖਤੂਲ ਹੈ ਜੀ। ੧੧੦
ਸੂਦਾ ਪਿਆ ਹੈ ਸੂਗ ਦਾ ਲਿਤ ਸਾਡਾ ਏਹੁ ਵਾਹੁ ਟਲੀ ਪਦਾ ਮੂਲ ਹੈ ਜੀ।
ਏਦੀ ਸਾਖ ਬੁਲੀ ਬੀਤ ਵਾਜ ਪਈ ਲੋਕ ਕੈ ਹੀ ਨ ਲਫੜਾਈ ਦਾਮੂਲ ਹੈ ਜੀ।
ਏਪ ਲੈਪ ਤੇ ਕਰੇ ਨ ਉਨ ਬੈਠੀ ਸਾਡੇ ਪਿਛੜ ਵਿ ਚਾਹ ਛੇੜੇ ਡੂਲ ਹੈ ਜੀ।
ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਵੈਰ ਗਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗਤਿ ਦੀ ਏਨਿ ਤਰੇ ਜੂਲ ਹੈ ਜੀ।
ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ਅਸੂਲ ਜੋ ਹੁਕਮ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕੁਸ ਕਰੇ ਸੋ ਸਭ ਕਬੂਲ ਹੈ ਜੀ। ੪੦੮॥ ਜਵਾਬ ਗਲ੍ਹਾ
ਰਖ ਦੇਖ ਕੇ ਕਗਾਈ ਲਜਾਈ ਸਦਾ ਏਹੋ ਠਕੇ ਬੈਠ ਵਿਖਾਈਐ ਨੂੰ।
ਜਾੜੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਗਾਤੂ ਵਾਈਐ ਦੀ ਦੇਆ ਦੇਵਨਾ ਸਭ ਬਤਾਈਐ ਨੂੰ।
ਰੋਗ ਕਾਸ ਤੇ ਚਲੇ ਆ ਕਰੇ ਜਾਹਿ ਮਜਨਾਮੂਹਿ ਦਾਰੂ ਬਤਾਈਐ ਨੂੰ।
ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ਆ ਛਤੀ ਰੋਗ ਕੰਦਾ ਅਲਕ ਲਮੋ ਤਕੀ ਆ ਬਤਾਈਐ ਨੂੰ। ॥੪੦
ਮੌਗਪੂਰ ਕਤੇ ਸਾਹ ਤੇ ਅਖ ਆਈ ਸੂਲ ਦੰਦ ਦੀ ਪੀੜ ਗੁਦਾਵ ਨਾਹਾ।
ਸੂਤ ਫੁੰ ਨੇ ਆਂ ਅਤੇ ਗਭੀਰ ਦੰਬਲ ਤੇਲ ਲਾਈਕੇ ਜੜਾ ਪੁਰਾਵ ਨਾਹਾ।

ਹੋਵੇ ਤਾ ਪਾਪੀ ਸ੍ਰਾਅਸੂ ਦਾਖ ਨਜਲਾਏ ਸ੍ਰ ਬਤਾ ਨਾਲਾਗ ਦਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਹੋਵੇ ਪਸਲੀ ਪਿ ਨੂੰ ਨੇ ਅਚਸ੍ਰੀ ਸੀ ਓਦੀ ਕ ਥਾਣੇ ਨ ਅਥ ਵੇਪਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਭ੍ਰੋ ਸ਼ਾਅਗ ਜਾਵੇ ਜੇ ਨੂੰ ਰੋਗੀ ਏ ਨੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਲ ਸੂਗਾਏ ਵੇਲਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਘਾਸੂਕ ਜਾਵੇ ਟੰਗ ਸ੍ਰੀ ਨਵੇ ਵੈ ਤਦੇ ਪੌਦੇ ਦਾ ਤੇਲ ਅਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਹਦ ਸੰਗਮ ਸੂਖ ਬੰਗਾਹੋ ਵੈ ਜੈ ਨੂੰ ਸਿਆਹ ਲੈ ਬਦਾ ਕੜਿ ਦ੍ਰਿਆ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਜੇਮ ਅਣੀ ਨੂੰ ਚੀਜ ਵ੍ਹਣਟਿਆ ਦਾ ਤੇਲ ਕੰਡ ਕੇ ਜੇਤਲੂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਜੇਨਾਦੇ ਨੂੰ ਕਅ ਜੇਦੇ ਖੇੜਾਗ ਲ ਬਾਦ੍ਰਿਨੀਆ ਘੋਟਿ ਕੇ ਚਾਪਿਲਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਸੰਡ ਸੰਨ ਦਾਈ ਲਾਜਪ ਕਾ ਨਾੜੀ ਸਿਟਿ ਓ ਥਾਣੂ ਕਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਜੈਸਾ ਕੇ ਸੇ ਨੂੰ ਬਾਪਾਣਿ ਸੰਗਾਹੋ ਵੈ ਰਸ ਕਪੂਗ ਤੇ ਲੈਗਾਣੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਪਸੋ ਓਸੂ ਦਾਖ ਤੇ ਲਾ ਲਾਮੂ ਤੇ ਓ ਨੂੰ ਈ ਵ ਸੀ ਸਾ ਰੂਕ ਗਾਓ ਨਾਹਾ।
ਕੇਨਾ ਛੇੜੂ ਆਗਾ ਧਜ ਖੀ ਸੂਲ ਓਠੇ ਸਾਡੇ ਗੋਲ ਣੀ ਘੋਲ ਪੀਲਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ।
ਵੈਰਾਸਸ ਹਾਪ ਜੇਗ ਰੂੰ ਓਠ ਬਾਰੇ ਓ ਨੂੰ ਹਬ ਦ੍ਰਿ ਸੂਲ ਨਾਪਾ ਦ੍ਰਿਨਾਹਾ। ੫੦ ਜਬ
ਸੈਤੀ

੧੮

ਸੈਤੀਗਜਕੇਆਪਣੀਛੱਡਿਦਤਾਓਨਸਾਥਿਨਿਵਾਲੀਆਂਸੁਟੀਆਂਨੀ।

ਹੋਸਭਸੁਤਾਠਿੰਡੇਪਾਣੀਆਂਨੀਪਏਇਸਵੇਹੜੇਵਿਚਲਟੀਆਂਨੀ।

ਏਜਟੀਆਂਸੁਲਖਣੀਆਂਫੁਟੀਆਂਨੀਫੂਮਕੁੜੀਆਂਗਵਲਾਰਟੀਆਂਨੀ।

ਭੰਆਸਾਂਦੀਸਿੰਨਾਨੂੰਗਖਲਾਇਓਬੂਟੀਆਂਜੜ੍ਹਕੀਪਟੀਆਂਨੀ।

ਪੇਲਾਂਫੇਰਤੇਮਰਲਣੀਆਂਰਵਾਗਸਛਾਪਾਨਰਿਬੇਗੀਆਂਖੇਟੀਆਂਨੀ। ਪਜਬਾਰ ਸਾਨ੍ਹ

ਦੂਖਦ੍ਰਿਰਿਬਸਾਇਸਭੁਜਾਨਭੈਨੇਪੋਲਸਜੀਓਟਾਂਤੇਤਰੇਚਦਸੀਏਨੀ।

ਸੁਪੁਖੇਲਦਿਖਾਇਆਂਹੋਨਸੁਚੇਅਨੀਭੈਲਈਜਾਦੀਏਸੰਸੀਏਨੀ।

ਸਾਂਗੀਓਘ੍ਰਦੀਪਲਪਤੇਗੇਫੁੰਨੀਏਸੇਅਖਸਟੇਨਾਲਕੁਠੇਜੀਏਨੀ।

ਗਬਆਂਫੂਸਥਖਿਜਾਂਦੀਸੇਲਣਾਈਪੈਂਗੋਂਏਜਾਂਦੀਨਾਲਕਸੀਏਨੀ।

ਤੇਰੇਦ੍ਰਿਦਾਸਭੁਅਲਾਜਮੈਖੇਵਾਂਸਸਾਹਾਟੇਕਰਦਾਮਜੇਰਟੀਜੇਨੀ।।੫੦

ਬਡੇਨਾਥਦੇਚੇਲੇਹਾਕੰਦੀਵਾਲੇਸਾਂਧਾਨਾਲਨਾਕੜਕੀਏਗਕੀਏਨੀ।।

ਲਪਫ੍ਰੰਟਝਲੇਕੋਈਕਰੇਗੇਨਿਗਦਾਂਦੇਤੇਗਬੁਦੇਬਾਜਨਾਂਜਾਏਨੀ।

ਅਸੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰੀ ਜੋ ਹੋਨ ਤੂਰਤ ਚੰਗੇ ਹੋਨ ਨਾਲੇ ਸਰੀਆਂ ਤੇ ਜਾਈਏ ਦੂਜੀ ਜੇਨੀ।
ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਸਭੁ ਸਾਨੂੰ ਸੂਖਸਦਾਂ ਤੋਂ ਰਾਸ ਨੂੰ ਰਜੀ ਜੇਨੀ।
ਸੈਂਸ ਰੇ ਠਤੇ ਸਾਹੁ ਰੇਓ ਦਾਜ ਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਫਾਂ ਤੋਂ ਰਾਸ ਨੂੰ ਸਰੀ ਏਨੀ।
ਜੈ ਦੇਹੁ ਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚਸਾਸ ਪਾਦ੍ਰਿ ਤੇ ਰੇਓਸ ਠਬ ਤੋਂ ਰੋਧ ਭਜੀ ਏਨੀ। ੪੦੧੧
ਸੁਘਬ ਸੌਰਠੀ ਕੇਹੀ ਦੈਂਦੀ ਗੀਆਂ ਦ੍ਰਿ ਜਗਾਈ ਜਾਈ ਕਿਸੇ ਦੈ ਦੇਨੇ ਟਸਭ ਨੂੰ ਨਾਈਆਂ ਨੂੰ।
ਦੂਗਾਂ ਚੋਟ ਗੀਆਂ ਦ੍ਰਿ ਕੇਪੈ ਚ ਬਦ੍ਰਿਓਆਂ ਦੀ ਕੇਸੇ ਨੇ ਬਾਬਟਾਆਈਆਂ ਨੂੰ।
ਲੈਸੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਪੋਨਕੇ ਲਗਾ ਨੂੰ ਦਾਗੂ ਤੇ ਤੀਸਭੁ ਸੂਬਾਦ੍ਰਿਆਈਆਂ ਨੂੰ।
ਵਡੇ ਟਗੇ ਪਖੰਡਿ ਬਣਾਈ ਓਨਾਂ ਏਦੇ ਕੰਨ ਪੜਾਈ ਗਦਾਂ ਈਆਂ ਨੂੰ।
ਨਾਨੂੰ ਜਟਾਂ ਰੋਹੋਨਾ ਛਕੀਰ ਬਦ੍ਰਿਓਔ ਦੇਸੂੰ ਨਕੇ ਘੋਨ ਕਰਾਈਆਂ ਨੂੰ।
ਨਾਨੂੰ ਜਾਸਿਓਨਾਂ ਕੇ ਸੇਆਤੀਂ ਦੇ ਤੀਸੂ ਡੋਪਾਟਿ ਕੇ ਦੇ ਸੇਨਾਲਾਈ ਓਨੂੰ।
ਖਨਬੂਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਦੀਆਂ ਟੇਰੀਆਂ ਏਹੋ ਨੀਅਜਾਰ ਬਨੇ ਠੀਕ ਰੂਟਾਈ ਓਨੂੰ।
ਨੂੰ ਜਸਸਾਹਾਪਦਾਂ ਲਗਬੰਦ ਗੀਰ ਬਦੀ ਨੂੰ ਜੇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਰਬ ਬਦ੍ਰਾਈ ਓਨੂੰ। ੪੧੨।।

ਸੋਤੀਆਓਆਕਦੋਤੂੰਪਾੜ੍ਹਿਨਬੈਠੋਰੋਸਾਇਲੈਮਤੈਨੂੰਸਿਖਾਦਿਦੇਦੇ। ੧੧੨
ਕਦੋਂਜੂਸਬੀਤਿਥਾਇਜਾਆਨਪੜ੍ਹੇਓਦਸਤੂੰਓਇਲਾਜਸਿਖਾਦਿਦੇਦੇ।
ਕੋਓਤਾਸੀਂਕੋਂਢ੍ਰੀਤਿਥ੍ਹਾਅਕਘ੍ਹਜੈਬੋਥਾਗਤੇਥਾਗਸ੍ਹਪ੍ਹਦਿਦੇਦੇ।
ਕਨੂੰਨਤੋਮੋਜਜੋਤਿਆਲਖਪਾਕਓਇਮਨਸੂਗਪੜ੍ਹਜਾਦਿਦੇਦੇ।
ਪਸੰਗਲੀਦੈਦਮਨੂੰਤਿਸੁਥਾਤਿਕਗਾਤੈਡਿਨੈਦੈਦਖੂਲਾਦਿਦੇਦੇ।
ਕੇਗਾਦੀਨਸਣਏਤੇਕਜਗੀਭੀਆਤੋਂਪਤਿਬਪੜ੍ਹਜਾਦਿਦੇਦੇ।
ਗਤਿਨਜੋਤਿਸਾਹਾਮੂਲਾਇਅਲਕੀਸੋਂਚਾਸੁਖਦੇਦਸਕੀਆਦਿਦੇਦੇ।
ਓਲਸੂਓਜਾਗਾਨਦੀਆਅਸੀਂਓਨਾਸਾਤੋਅਕ੍ਰਦੇਭੋਤਾਰੋਨਪਾਦਿਦੇਦੇ॥
ਦ੍ਹਾਗਸਆਖਿਆਸਾਰਿਨਾਅਜੋਮਨੇਦਾੜ੍ਹੀਪਟੋਤੂੰਸਭਖੁਹਾਦਿਦੇਦੇ।੫੧੩ ਜਬਾਬ ਗਾਪੁ
ਮੰਨਹੈਓਰਾਓਕਾਂਦਿਕਸਹੋਇਆਗਾਲਓਕ੍ਰਟੀਤੇਨਗੀਰੂਸੀਏਨੀ।
ਜੋਕੁਸਕਹੇਓਕੀਗਸੋਂਗਬਕਗਦਾਆਖੇਓਕਾਂਦੇਤੇਨਗੀਨਸੀਏਨੀ।
ਸੁਲ੍ਹਾਕੀਆਂਓਤਾਜੋਗਥਆਦਿਕੀਂਮਜੈਂਗਤੇਕਾਸਨੂੰਨੈਸੀਏਨੀ।

ਰੋਵੈ ਵੈਰਾਂਤੇ ਦੇਹੇ ਦਾ ਰੋਗ ਜਾਵੇ ਨਿ ਤਾਂ ਪਟਵੇ ਧਾਈਕੇ ਵਸੀਜੇ ਨੀ।
ਰਖਬੀਂ ਨੇ ਫਕੀਰ ਸਿ ਦਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਸੇਲੀ ਅਨੂੰ ਧਿਆਯਸੀ ਜੇਨੀ।
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਜੇ ਵੇਖੀਏ ਆਂਟਕੂੜ੍ਹੀ ਏਥੇ ਤਫਕਰ ਦਾ ਅੂਲ ਨਾ ਦਸੀ ਜੇਨੀ।
ਦੂਖ ਦਰਦ ਤੇਰੇ ਸਭੇ ਜਾਨ ਕੂੜ੍ਹੇ ਭੇਤ ਜੀਉਂਦਾ ਖੋਲਕੇ ਦਸੀ ਜੇਨੀ।
ਹੀਰੇ ਜੀਂਵਦਿਆਂ ਨੂੰ ਏਹੋ ਫੈਦਾ ਈ ਏਸਾ ਇਸ ਕਰਦੀ ਨਾਲਾ ਵਿਚ ਫਸੀਜੇਨੀ
ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਦਾ ਗਜਬ ਦੇ ਹੋਇ ਭਾਗਭਰੀ ਏ ਸੂਖ ਵਸੀ ਜੇਨੀ॥੧੪
ਜਵਾਬ ਸੈਤੀ
ਕੇਈ ਵੈਦਗੀ ਵੈਦ ਲਗਾਏ ਥਕੇ ਧੁਰੋਂ ਟੁਟੜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜੋੜੀਆ ਵੇ।
ਜਿਥੇ ਕਲਮ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਵਗ ਚੁਕੀ ਕਿਸੇ ਵੈਦਗੀ ਨਾਲ ਨਾ ਮੋੜੀਆ ਵੇ।
ਜਿਸ ਕਮ ਵਿਚ ਵਹੁਟੜੀ ਹੋਵੈ ਚੰਗੀ ਜੋਈ ਖੋਰ ਵੀ ਆਸਾਨੂੰ ਲੋੜੀਆ ਵੇ।
ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਅਜਾਰ ਹੋਰ ਸਭ ਮੁਾੜੇ ਦੋਇ ਇਕ ਤਾਂਨਾ ਕੇ ਸੇਨਾ ਵੀ ਔੜਿਆ ਵੇ॥੧੫
ਜਵਾਬ ਰਾਂਝੇ
ਤੇਰੀ ਜੀਭ ਨ ਲਾ ਕਰ ਫਲੇ ਹੈ ਕੇ ਦੁਨੀ ਹੋਰ ਜਾਦੂ ਗਰਕੀ ਸੇ ਲਿਆ ਨੀ।
ਚੋਰੀ ਬਲੀਆਂ ਠਗਣੀਆਂ ਅਤੇ ਜੀਭ ਗਾਹ ਠਗੀ ਜੇ ਵਿਸਲੀਆਂ ਨੀ।

ਕੇਹਾ ਰੋਗ ਹੈ ਦਸ ਖਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹੀ ਨੂੰ ਇਕੇ ਮਾਰਦੀ ਹਿਕੇ ਟਾਰਿ ਧਰੀਆਂ ਨੂੰ। ੧੧੩
ਕੈ ਸੋ ਏਸ ਨੂੰ ਚਾਇ ਮਸਾਣ ਕੁਪ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਠੋਕਰੀ ਆਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕੇਲੀਆਂ ਨੀ।
ਸਹੀ ਸਪੂਪ ਹੋਰ ਫੂਲ ਰਤਿਅਲ ਰਗੇ ਸ੍ਰੀ ਹਦੀਆਂ ਛੰਮਕਾਂ ਗਲੀਆਂ ਨੀ।
ਝੂ ਬਕਰੋ ਜਾੜੇ ਨਸ ਹੁਨ੍ਹੇ ਜਾਨ ਕਆਨੀਆਂ ਨੀ ਕੰ ਅਸੀਂ ਏਹੋ ਹੋਇ ਨਾਂ ਹਨੀਆਂ ਨੀ।
ਹਥ ਹੋਰ ਕੇ ਧੂਪ ਦੇ ਕਰਮ ਹਾਂ ਕੁੰ ਹਿਰੇ ਮਾਰਦੀ ਕੁੰ ਇਹ ਕੁਚੀ ਖਲੀਆਂ ਨੀ।
ਰਬ ਹੈਂ ਦੀਪ ਕਾਂ ਧੁਣ ਧਾਂ ਲੀਆਂ ਸੋ ਹਿਰੇ ਫੂਕੇ ਦੇ ਪੂਰਬ ਬਾਰਿ ਲੀਆਂ ਨੀ।
ਦੁਰ ਸਏ ਸਨੂੰ ਧਾਨ ਪੇਸ ਤੜ੍ਹੀਆਂ ਅਕਿ ਹਾਰ ਦੀਆਂ ਕਰੀਆਂ ਧਲੀਆਂ ਨੀ। ਜੁਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਸੈਤੀ ਆਖੇ ਆਸੂ ਨ੍ਹੋਹ ਕੀ ਰਸਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤੇ ਏਸੇ ਦੀ ਅੰਜੂ ਲਪਈ।
ਸੂ ਦਾਇ ਆਹੈ ਸੂ ਗੜ੍ਹਾ ਮਿ ਤਸਾਂਤਾਏ ਕਦੇ ਨਾ ਪਲੰਧਾ ਤੇਹੰਠ ਬੈਏਨਾ।
ਏਸ ਕਦੇ ਕਸੀ ਦਾਨਾ ਅਧੀ ਤੇਠਾ ਰਰਖਾਂ ਤਾਂ ਕੇ ਧੂ ਦੀਨਾ ਹਸਏ ਨੀ।
ਕਦੇ ਹੰਠ ਨਸੇ ਕਾਰਏ ਹਿਰੇ ਕਦੇ ਪਕਾੜੇ ਹਾਟੀ ਨ ਗੀਰ ਤੂ ਕੀਲ ਏਨੀ।
ਸੋਰੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜੂਲ ਰੇ ਦੀ ਨੀ ਹੈ ਫੈਲੀ ਕਸਾਈ ਦੇ ਪਾਸ ਗਈ ਨੀ।

ਚੋਖੀਆਂ ਵਿਚ ਹਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਹਾਰੇ ਇਵ ਦੀ ਖਿੰਡ ਗਈਆ।
ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਮਸਾਣਿ ਨਾਨ ਜੂਆ ਵੇਖ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਵਗ ਗਈਆ।
ਕਦੇ ਸਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਫੇਪਪ ਤੇ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਏਹ ਪਲਿਆ ਵਿਚ ਆਲਈਆ।
ਵੈਨੇ ਗਾਂਤੇ ਏਹ ਨੂੰ ਛੰਤਾ ਰਹੇ ਸਾਨੂੰ ਏ ਹਾਲ ਥੀ ਬਹੁਤ ਬਿ ਹਾਲ ਪਈਆ।
ਵਾਰਸ ਕਈ ਸ੍ਵ ਰੰਗ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦਰੂ ਕਿਸੇ ਏਸ ਦੀ ਵਦਨ ਨਾਲ ਭ ਲਈਆ।
ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ
ਜੋਗੀਆ ਪਕੜਾ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਵਿਚ ਪਕੇ ਕੋਈ ਕਿਮਨ ਅਸਾਂ ਨੇ ਛਡੇ ਆਈਆ।
ਪੋਸਾਂ ਆਧਿਆ ਦੇਖ ਲਾਂਡ ਲੇ ਸਾਸ੍ਵਿ ਓਨਾ ਦੇ ਸੌਂ ਕਰਾਂ ਛਡੇ ਆਈਆ।
ਫੇਰ ਨੈਂਦੀ ਕੰਡੇ ਮਾਹੀ ਚਾਰ ਕੇ ਕੀ ਅਸਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪ ਪਸੰਡੇ ਆਈਆ।
ਫੇਰ ਏਸ ਕਦੀ ਸ੍ਵਾਲ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਫਥੇ ਓਸ ਵੇਖ ਰੰਗ ਸਕਰ ਫਡੇ ਆਈਆ।
ਫੇਰ ਜੋਗ ਦੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਆਈ ਫਥੇ ਨਾਥ ਦੇ ਸਾਨੂੰ ਏ ਸਕਦੇ ਆਈਆ।
ਸ੍ਵੀ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਾਓ ਸਾਪੰਡ ਲੈਮ ਕਾਰ ਛਡੇ ਆਈਆ।
ਕਥੂ ਨਾਹੀ ਤਕ ਸਾਰ ਕੀਆ ਸਾ ਕੀਤੀ ਏ ਸਾਨੂੰ ਹਕੂ ਖਾਂਦੇ ਓ ਛਡੇ ਆਈਆ।

ਅਸੀ ਆਪਣਾ ਦੂਸਸਣ ਲਾਇ ਥੱਕੇ ਭੇਤ ਰਾਇ ਸਕਦਾ ਆਸ ਕਾਈ ਤਿਆਈ। ੧੧੨
ਏਸ ਦਾਸ ਤੇ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਏਸ ਆਣੀ ਬੂਹਾ ਕਾਰਿ ਠੰਡਿਆਈ।
ਦਾਸ ਖਬਰ ਨ ਹੀਸੀ ਏਸ ਕੰਮ ਦਾ ਜੀ ਲਿਖੇ ਲੇਖ ਅਸਥੇ ਪਰੇ ਕਾਰਿਆਈ। ੧੧੩
ਜੇ ਨਾਇ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਸੇਈ ਜਾਣਦੇ ਲੀ ਨਹੀ ਦੂਸਰੇ ਖਬਰ ਦੀ ਇਕ ਰਾਈ।
ਥੀ ਜਾ ਹੋਇਆ ਰੰਗੀ ਪਿਛੋਂ ਮੋਰਚੇ ਠੇ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਓਹ ਪਾਈ।
ਸੋਹੀ ਵਾਲ ਸੁਦਾਗਰ ਸੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਪਿਛੇ ਸੋਹਿ ਦ੍ਰੀ ਉਸ ਸ਼ਿਖਰ ਪਾਈ।
ਪਿਛੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਸਨ ਨੂੰ ਕਾਠ ਹੋਇਆ ਲੋਨੀ ਦ੍ਰਿਠ ਨਾਗ ਹੀ ਸੀ ਰਤੇ ਰਾਈ।
ਸੂਰਤ ਸੀਰੀ ਦੀ ਵੇਖ ਫਰਿਆ ਦਾਮਣ ਮੰਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਖਨੇ ਦਾ ਪਾਈ।
ਚੰਦ੍ਰ ਬਦਨ ਗੁਲ ਬਦਨ ਸਾਨਿ ਹੋਇਆ ਆਸ ਕਉਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗਨ ਦੇ ਤੇ ਕਾਈ।
ਸਸੀ ਜਾ ਨਸੀ ਬ ਲਾਦੇ ਵਿਛੜ ਇਤੀ ਜਦੋਂ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਫੜਿ ਲੈ ਗੈ ਭਾਈ।
ਪਿਛੋਂ ਹੋਸ਼ ਤੇ ਰਸ਼ੇ ਨੇ ਜੋ ਗਾ ਲਿਆ ਉਥੇ ਉਸ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਕੂਲ ਪਾਈ।
ਇਜਾਪ ਕਾਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ ਵਿਚ ਬਾਗ ਦੇ ਨੀ ਜਦੋਂ ਸਾਹਿਬਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਅਨੂਭਾਈ।

੫੭੫

ਸਿਧ ਉਹ ਭਾਗਾਂ ਭਰੀ ਦਾਸ ਹੋਇਆਂ ਕੰਮ ਲਾਅਜ ਤੀਕ ਨਾ ਉਸ ਨੇ ਨੂੰ ਤੁਧ ਪਾਇਓ।
ਜਬਾਬ ਨਾ ਬੇਲੀ ਹੀਰ ਦੇ ਅੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇ ਸਾਥੋਂ ਕੋਈ ਖੁਸੀ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਜਾਈਏ ਕਿਉ।
ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੋਲ ਜੀ ਦਾ ਭੇਤ ਨ ਦਸੀਏ ਕਿਉ।
ਫਕਰ ਭਾਰ ਨੂੰ ਲੋਗ ਨੂੰ ਹੋਇ ਗਈ ਜੇ ਕੂੜੀ ਸੋਂਹਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਨੂਪ ਸੀਏ ਕਿਉ।
ਜੇ ਤਾਂ ਆਪ ਅਲਾਜ ਨ ਜਾਣੀਏ ਦੇਸੀ ਨ ਬੂਤੇ ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਦਸੀਏ ਕਿਉ।
ਜੇ ਤੂੰ ਕੰਨ ਲਪੇਟ ਕੇ ਨਸਣਾ ਏ ਮਗਰ ਲਗ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਸੀਜੇ ਕਿਉ।
ਜੇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਅੰਨਾ ਦੂਲ ਦੇਖ ਕੂਸੀ ਦੂਹੀ ਜੋੜਾ ਫੜ ਕੇ ਨਸੀਏ ਕਿਉ।
੫੭੦ ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਉਜਾੜ ਕੇ ਵਸਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਖੈਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਵਸੀਜੇ ਕਿਉ।
ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਦੁਖ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਨਾ ਫਕਰ ਜਾਏ ਆਨੀ ਖੇੜਿਆਂ ਦੀ ਏ ਜਾਂ ਅਲੋਈਏ ਨਾ।
ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਤਕਸੀਰ ਸੀ ਅਸਾਂ ਕੀਤੀ ਸਾਡੇ ਕਾਰ ਉਸਨ ਦਾ ਅੰਨ ਲੈ ਗੁਰੀਏ ਨਾ।
ਪਹਿਲੋਂ ਸਰਸੋਂ ਫਕਰ ਨੂੰ ਖੈਰ ਦੀਹੋ ਨਾਹੀ ਦੇ ਜਬਾਬ ਨਾ ਟੋਰੀਏ ਨਾ।
ਕਰਾਮਾਤ ਫਕੀਰ ਦੀ ਵੇਖ ਲਈ ਜੇ ਅਸੈਂ ਦੇ ਫਕਰ ਨੂੰ ਨਾਹੀ ਠਕੋਰੀਏ ਨਾ।

ਵਾਗਸਸਾ ਫਕੀਰਤੋ ਲੈਈ ਵਾਙੂ ਪੇਸ ਤੋਗਨੇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਯੋਗੀ ਜੋਨੀ। ੧੧੫
ਮੀਆ ਨੂੰ ਗੀਆ ਸੂਠਿਆ ਕਰੇ ਗਲਾਂ ਕੋ ਦੂਏ ਛੜੇ ਜਾਂਗੀਅ ਲਾਵ ਦਾਈ। ਜੁਬਾਬ ਰਾਰ
ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਲਿਆ ਐ ਭਾਲ ਖੈ ਕੀ ਨੇੜੂ ਜਾਂ ਓਦਾਂ ਰੋਗ ਗੁ ਦਾਵਦਾਈ।
ਸਾਤੇ ਥਮ ਦੀਆ ਜੂਤੀਆ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨੇੜਾ ਗਿਆ ਨੂੰ ਮੋੜੇ ਲੇਆ ਵਦਾਈ।
ਭਾਲਦ ਸਖਾ ਚੈ ਮੀਏ ਛੂ ਨਿਆ ਨੂੰ ਕਦੇ ਗਬਸੈ ਰਾਪਾ ਨੀ ਲੈਆ ਵਦਾਈ।
ਇਕਸ ਬਾਜਤੋ ਕਾਓ ਨੇ ਵੂ ਜੀਖੇ ਈ ਵੇਕਾ ਹੁਪ ਹੈ ਕੇ ਕੁਰਲਾਵ ਦਾਈ।
ਇਕ ਸਜਣ ਦੇਖੇ ਤਨੂੰ ਅਗਲਗੀ ਦੇ ਖਾਅਈ ਨੇਕਰ ਦੇ ਬੁਲਾਵ ਦਾਈ।
ਦੇਆ ਚੂ ਗੋਯਿਓ ਦੇ ਬਾਲ ਦੀ ਦੇ ਵਾਗਸਸਾ ਜੇ ਸੁਦ ਐਆ ਵਦਾਈ। ਪ੍ਰ
ਜਦੋ ਤੀਕ ਹੈ ਜੋਮੀ ਅਸਮਾਨ ਕੈ ਇਸਤ ਦੋ ਤੀਕ ਏ ਵੈ ਦੇ ਸਭ ਵੈਨ ਗੇਨੀ। ਜੁਬਾਬ ਜੋਗੀ
ਕੁ ਸੀਆ ਸਟੀਅ ਸਤੇ ਲੋਈ ਜੰਨ ਤੇ ਤਦੋ ਸਭੁ ਪਸਾਰੇ ਫਨਗੇਨੀ
ਅ ਜਾਈ ਲਿ ਜਾਸੂਰ ਕੁਰਾਨ ਫੂਕੇਤਦੋ ਜੋਮੀ ਅਸਮਾਨ ਸਭ ਗੈਨਿਨ ਰੋਸੀ
ਪੜੀ ਫੋ ਲਕੇ ਫਾਲਸੈ ਖਾਤ ਨਾਹਾਦ ਸਾਓ ਨਾਨੂੰ ਓਠ ਕੇ ਬੈਨਗੇਨੀ।

ਨਾਲੇ ਫਲ ਲਨ ਤੂੰ ਅਦੀ ਪਾਵਨੇ ਨਾ ਵਾਗਸ ਸਾਹੋਂ ਗੀ ਸਚ ਕੈ ਨ ਗੇ ਨੀ। ੫੨੩
ਤੁਸੀ ਕਿਤਿਆ ਨਾਲ ਓਆਸਾਥੋਂ ਨਾਤਦੋਂ ਦੋਂਗਾਦੋਂ ਜੀਗ ਲਗੇਆਂ ਨੀ।
ਓਹ ਨੂੰ ਵਲੀ ਨਾਲ ਤੂੰ ਨਾਲ ਟਕਾ ਜੀਓ ਦੂਜਾਦਾ ਦੂਜਾਨੇ ਲੈਆਸੀ ਨੀ।
ਓਤਾਂ ਇਸ ਕਦੇ ਗਥਾ ਵਿਕਾਣੇ ਇਗੇਆ ਅਲ੍ਹੀਂ ਦੇ ਸੇਦੀਆ ਠਾਗਦਾ ਪੇਆਸੀ ਨੀ
ਤੇ ਗਲ੍ਹੀਆ ਹੋਇਆ ਤਖਤ ਕਰੋਂ ਇਆ ਟਿਕ ਚਾਈ ਕੇ ਲਸ ਲੈਗੇਆਸੀ ਨੀ
ਤੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਘੂਘ ਜਾਦਿ ਵਰੂੰ ਦੇਸੀ ਨਾਲ ਜੋਗੀਆ ਦੇ ਗਲਾ ਗੇਆਸੀ ਨੀ
ਅਜਾਪਿ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਤੂੰਆ ਵਿਚ ਵਤੇਆ ਅਤੇ ਲੰਗ ਕੇ ਕੀਤੇ ਨਾਗੇ ਆਸੀ ਨੀ
ਵਾਗਸਾਹਾ ਮੈਂਪੜੀ ਦੂਤਿ ਤਿ ਠੀ ਏਤਾ ਕੂਗਾਨ ਜੋਸੂੰ ਨਿ ਦਾਪੇ ਆਸੀ ਨੀ।
੫੨੪ ਹੀਗ ਓਨਵੈ ਠੀਪਤੇ ਠੀਕ ਲਗੇ ਅਤੇ ਠੀਕਾ ਨੇ ਸਾਨੀ ਆਸਾਰੀਆ ਨੀ।
ਏਤਾ ਨੂੰ ਤਸੀ ਪੰਤੇ ਤੇ ਠੀਕਾ ਅਲਆ ਪੋਲਕ ਹੋਗ ਕੀਕਤਾ ਸਰੀਆ ਨੀ
ਪਤੇ ਦੀਨ ਲੀ ਦੇ ਏਸ ਠੀਕ ਲਾਏ ਅਤੇ ਦਸੀਆ ਸੁਮ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਆ ਨੀ।
ਵਾਗਸਾਹਾ ਏ ਅਕਲ ਦਾ ਪੀਨੀ ਤਾਤ ਪੋਲਕ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੀ ਆਸਰੀਆ ਨੀ ੫੨੫

ਹੀਰ ਆਖਦੀ ਦਸਖਾਂ ਚੋਰ ਸਾਡਾ ਹੁਸਨ ਕੋਰਨੂੰ ਦਾਹਿ ਨੂੰ ਉਠ ਗੇਆ।
ਅਤੇ ਆਪ ਹੁਸਨ ਕੇਨੂੰ ਦਾਹਿ ਗੇਆ ਅਤੇ ਮਸ਼ੂਗਰੀ ਬਨੂੰ ਕੂਠ ਗੇਆ।
ਰੂਠੇ ਆਂਦਿ ਮਸੀਹ ਪਨਾਂਦੇ ਚਾਅ ਦਿਆ ਮਿਸਲ ਦੇ ਕਦੇ ਮੈ ਸਾਂਡੋ ਧਾਮਨਾ ਓਠ ਗੇਆ।
ਪਦ ਜਾਗਤੇ ਫੂਡ ਦੀਆ ਹਿਰੇ ਬਾਗ ਗਲ ਸਮਝ ਜਾਬ ਦੇਨੂੰ ਪਾਠੇ ਗੇਆ।
ਸਾਨੂੰ ਸਬ ਕਰਾਰ ਸੁਖ ਚੈਨ ਨਾਹੀ ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਜਦੋ ਕਦੂ ਰੂਠ ਗੇਆ। ੨੬
ਜੋਬਾਬ ਰਾਂਝਾ
ਏਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖ਼ਰਾਬੀ ਅਨੀ ਪਿੰਡ ਲੋਕੇ ਅਗਾਂਵ ਰਸੜੀ ਜੇਨੀ।
ਪਿੰਡਆ ਨਿਆਕਰੇ ਸੁਣ ਖਿਆਨੂੰ ਵੇਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੀ ਰਵੇ ਮਾਰੀ ਜੇਨੀ।
ਪਿੰਡਆ ਸਕਦੇ ਥੇਨੇ ਰੋ ਨੂੰ ਦੇਦਾ ਨੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰੂ ਨਾਧਿ ਨਰੋਮਰੀ ਜੇਨੀ।
ਪਿੰਡ ਹੁਸਨ ਦੀਆ ਬਗਦ੍ਹਾਏ ਦੇ ਦਾ ਪਿੰਡ ਮੂੰਹਿ ਤੋ ਲਾਹਿ ਪਾਲਾੜੀ ਜੇਨੀ।
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਨ ਦਬੀ ਏ ਮੋਤੀਆਨੂੰ ਫੁਲ ਅਗ ਦੇ ਵਿਚ ਰਨਾਸੜੀ ਜੇਨੀ। ੨੭
ਕੇਹੀ ਆਦ੍ਰ ਬੈਹੋਸਾਂਦੀ ਬਾਤ ਕਰੇ ਕਦੇ ਨ ਫ਼ਕਦੀ ਅਸੀਂ ਭਾਲੇ ਜੇਨੀ।
ਹਸਿਖਆ ਪੇ ਅਪੇਖ ਗਿਦੇ ਰਬ ਬਰਨ ਪੂਰਨੇ ਹਨਾਲ ਗਰੀਬ ਦੇ ਪਾਲੀ ਜੇਨੀ

ਹੀਰ ਵੇਖਕੇਨੂਗਤੇਸਿਦਕਦਨੇਆਹਸਆਖਦੀਬਾਤਸਮਾਲੀਜੇਦੇ॥
ਸੈਤੀਯਾਸਨਾਥੋਸਦਕਭੇਤਤੂਸਾਸੇਰਥੈਕਰੀਪਾਸਨਾਯਾਸੀਜੇਦੇ॥
ਵਾਰਸਭੇਤਨਾਏਸੇਨੂੰਸੂਲਦਸੀਜੋਕੁਸਬਦੇਸਗੀਤੇਜਾਣੀਜੇਦੇ॥੨੮
ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ ਰੇਰੀਦੇਸਦੀਅਕਲੀਸਆਹਿਆਨੂੰਆਸਾਫਕਾਣਫਕਸਭਸਾਲੀਜੇਨੀ
ਸਾਡੇਦਿਲਦੀਆਸਨੈਅਰਪੂਰੀਜਦੋਆਹਿਆਸੂਕਸੀਆਲੀਜੇਨੀ॥
ਜਦੋਨਾਸਨੇਦਨੈਦਿਗਾਹਿਹੋਇਨਤਦੋਅਰੇਦਾਨਸਾਪੇਆਸਜੇਨੀ॥
ਵਾਰਸਸਾਹਫੂਡਾਉਨਾਲਸਦੇਰਲੋਭੁਜੀਆਬਦੂਯਆਲੀਜੇਨੀ॥੨੫
ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ ਸੈਤੀਸਮਾਦੇਆਏਗਲਗਏਦੋਦੇਲਈਆਪਾਤੇਫਕੀਰਬਲਾਈਜਾਨੀ॥
ਏਦੇਵਫਕੀਰਨਿਗਾਲਹੋਈਜੋਗੀਆਏਸਨੇਯੋਲਯਬਸਾਈਜਾਨੀ॥
ਸੈਤੀਆਖਦੀਅਗਰਪਯਾਨਾਰੀਨੀਸੈਤੇਰੀਆਆਸਾਂਆਬਾਸੀਆਨੀ
ਏਸਜੋਗੜੇਨਾਲਤੂੰਥੋਜਨਾਗੀਅਨੀਭੜੀਏਯੋਲਯੂਆਏਆਨੀ॥
ਸਤਾਪਤੇਜਗਪੂਣੇਰਾਦਰੇਵੈਬਲੀਗਲਾਏਸਦੇਨਾਲਕੀਲਾਈਗੁ
ਨੀ

ਆਟਾ ਕੂਟ ਨਾਲ ਏ ਏਹ ਚਾਈ ਕਰਿਕੇ ਵਿਚੋ ਕਢੀ ਜੇ ਦੂਧ ਮਲਾਈ ਜਾਨੀ। ੨੭।
ਓਨਾ ਏਕੋ ਈ ਵਿਗਾੜ ਪਕੜ ਦਾ ਗਲਾਂ ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰੀਸ ਲਾਈ ਜਾਨੀ।
ਰਗੀਨਿਆ ਦ੍ਰਦਾ ਭੂਤਨੇ ਵਾਂਗ ਈਸ ਤੋਂ ਰਿਸੇ ਖਾਦੀਆਏ ਬਸਾਈ ਜਾਨੀ।
ਓਨਾ ਬਹੁਤ ਪਖੰਡ ਅਸਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਰੋਈ ਦਿਸੀ ਛੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਨੀ।
ਪੈਰ ਧਿਆਨ ਕੇ ਜਾਣ ਢਰੋਢ ਨੀ ਆਵੇਂ ਆਖ ਰਾਦ ਲਾਕੇ ਹੀਆ ਛਾਈ ਆਨੀ।
ਵਿਗਸਾਹਾ ਗਰੀ ਬਤੇ ਅਕਲ ਕੰਧ ਸੇ ਏਪਟੀ ਆਇ ਸਕ ਭੜਾਈ ਆਨੀ। ੫੩੦ ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ
ਮੌਇ ਦੇ ਅਵੱਲ ਨੂੰ ਗਾਲ ਨਾ ਦਾ ਵਿਨਾਹਾ ਤੂੰ ਸੀ ਦੋਵੇ ਨਿਦ੍ਰਾਨਿ [illegible] ਰਸਾਈ ਜਾਨੀ।
ਮਾਲਜਾਦੀਆ ਵਾਗ ਬਹੁਣਾ ਈਤੇ ਗਾਪਾ ਬੋ ਤੂੰ ਤ੍ਰਮਸ ਲਾਈ ਆਨੀ।
ਪੈਰ ਪਕੜ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦੇਤਿ ਛੋਆ ਅੜੀਆ ਕੇਹੀਆ ਕੂ ਦ੍ਰਗੀ ਜੇ ਲਾਈ ਜਾਨੀ
ਧੀਆ ਨਾਰ ਬਰੇ ਰਪਨਾ ਹੋਏ ਤੜੀ ਗੁਸੇ ਹੋਨਿ ਨਾ ਭੁਲੀਆਂ ਦੀਆ ਜਾਈ ਜਾਨੀ।
ਤੈਨੂੰ ਸੂਕ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭਾਗਤਰੀ ਜੋ ਜੀ ਨਾਤੁ ਰੀਆ ਬਾਰ ਚਗਾਈ ਜਾਨੀ।
ਜੀ ਸਾਰ ਬਰੇ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਦੇਪਕੜਤਾਂ ਓਸ ਕਭੂ ਲਾਈ ਜਾਨੀ।

ਸਾਡੇ ਪੀਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਿਦੀਆ ਏਆ ਗੋਆ ਤਾਈ ਜੋਗਾਲੀ ਆਦੇ ਦ੍ਰੀਆ ਲਾਈ ਜਾਨੀ
੪੩੧ ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ ਦਾਗਸਸਾਂ ਉਹਿ ਤਾਸਦਾ ਜੀਦ੍ਰਵੇ ਨੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀਆ ਨੇ ਕਕਮਾਈ ਜਾਨੀ
ਪਤੇ ਤਾਰੀਆ ਦੇ ਬੁਰੇ ਲਾਦਨਾਂ ਦੇਨ ਅਗਨ੍ਹੇ ਸਾਮਤਾੜ੍ਹੇਗੀ ਜਾਨੀ॥
ਮਥਾਂ ਤਾਈ ਉਹੀ ਨਾਲ ਕੂਦ੍ਰਾਗੀਆ ਦੇ ਤੇਗੀਆ ਜੋਗੀਆ ਲੈਂਦੀਆ ਗੀਜਦੇ॥
ਤੇਗੀ ਜੀਭ੍ਰਮ ਦ੍ਰੇਸੀਆ ਹਥਾਈ ਲਤ ਤੇਗੀ ਚੂਤੜੀ ਲਨ੍ਹੂਦੀਆਂ ਭੇਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਖੋਗੀਅ ਲੋਸੋਂ ਲੈ ਏਨਾ ਚਾਈ ਕਰ ਕੇ ਕਿ ਖੰਕਤੀ ਜੇ ਪਾਨ ਛਲੰਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਰੂਗਾਆਈਆਂ ਦੇਨ ਦੂਕ ਦਾਦ੍ਰੇ ਭਗਏਹਿ ਨਾਲਟੀਆਂ ਕੌਗੀਆਂ ਦੇ।
ਏਸ ਅੰਨ ਨੂੰ ਢੂੰਡਦੇ ਓਹਿ ਗਏ ਮਾਨ੍ਹੇ ਨਿਗਥੀਆਂ ਤੇ ਨਚੌਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਹੂਡੇ ਕੈਂਮਿਲੋਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਂਭੈ ਗਸ੍ਰਾੜੀ ਏ ਖੇਕਈ ਫਕੀਰੀਆਂ ਸੰਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਸੋਟਾਂ ਹੜਾਈ ਲਨਕੁ ਪਤਿਆਦਾਂ ਤੇਗੀਆਂ ਭੇੜੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਤੌਗੀਆਂ ਦੇ॥
ਦਾਗਸਸਾਹਾਂ ਦਾਦੀਆਂ ਜਾਦੀਆਂ ਨੀ ਤੇਗੀਆਂ ਭੈੜੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਤੌਗੀਆਂ ਦੇ॥
੪੩੧ ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ ਬੁਰੇ ਕੌਹਿ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਈ ਉਫਗੀ ਗੀਬ ਬੁਰਿਆਂ ਰਓਹਿ ਕੀਜੇ ਨੀ॥

ਰੰਤ ਭ੍ਰੁਖਣਿ ਕੇ ਹੀ ਨਾਜ੍ਹੂ ਵਿਚ ਰਖੇ ਲਤਾਂ ਆਵਦੀਆਂ ਐਰ ਕਰਦੂ ਬੰਕੀ ਜੇਨੀ।
ਇਕ ਤੌਰ ਕਰਦੀ ਦੂਸਰੀ ਦੂਪ ਗੈਰੀ ਦੀ ਦਿਸ ਨਾਲੇ ਦ੍ਹਾਨੇ ਭ੍ਰਾਬੀ ਦੇਵਰੇ ਸੰਕੀਆਂ ਲੀ
ਏਥੇ ਬੋਹਤ ਫਕੀਰ ਅਕਾਬਰਦੇ ਨੂੰ ਖੈਰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਆਇ ਭਤੀਅੰਕਰੀਆਂ ਨੀ।
ਮਾਂ ਵੈ ਹੈ ਨਜੋ ਡੂੰਗ ਖਾਨੇ ਹੋ ਠਸੇ ਟੋਸ੍ਹਿ ਚਾੜ੍ਹੀਆਂ ਭਿ ਨਾਹਾਸੀਰੀਆਂ ਨੀ।
ਓਠ ਲਫ਼ੂ ਨ ਫਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਿਰਾਂ ਦ੍ਰੂ ਚਾਟੀਆਂ ਕੂੜੀਆਂ ਲੀਕੀਆਂ ਜਾਨੀ।
ਲੜੂ ਨਾਲ ਜੋ ਚੰਗੀਆਂ ਹੋ ਵ੍ਹਦ੍ਹਰੇ ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਤੇ ਜੈਦੀ ਓਠ ਕੀਆਂ ਨੀ। ੩੩
ਹੁਜ੍ਰੇ ਸੋਗਾਲੀ ਸੁਟਕੇ ਮਗਨ ਵਾ ਚਾ ਫਕਰ ਸ ਛਟੇ ਕਬੇ ਹੁਜ੍ਹੇ ਮਾਰਦੇ ਨੀ।
ਛੋਟੀ ਓਘੜ ਦੀਆਂ ਜਰਮੀਆਂ ਬਗਤਿ ਮੁਸਕਪਾੜੇ ਮੈਰਗ ਦੇ ਖੋਲੀਆਂ ਰਗਦੇ ਨੀ।
ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਜਾਲਿਮਾਂ ਦੇ ਜਗ ਜਾਤ ਸਣ ਤਾਰਿ ਪਾਰਦੇ ਨੀ।
ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਨਾ ਦੇ ਨੇਕ ਨੈਸੀ ਬਹੋਂ ਵਾਲੇ ਸਾਜਿਦ ਆਪਿ ਬੈਠਿ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਰਦੇ ਨੀ।
ਪੈਨਮਾਲ ਗਵਾਇ ਕੇ ਵੇਚ ਸ੍ਹਿ ਨੂੰ ਨਜੇ ਬਾਜ਼ ਆਸਕਰਦੀਂ ਦਮਾਰਦੇ ਨੀ।
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ ਜ਼ਰਦਪੋਸ਼ ਮਟੀ ਲਗੇ ਮੈਰਗ ਪਾਂ ਜੈਰਿਗਾਲੇ ਕਸੇ ਅਸਲ ਤਲਵਾਰਦੇ ਨੀ। ੩੪ ਸਬਾਬ ਕੈਤੀ

ਅਨੀ ਦੇਖਣੀ ਦਾ ਸਤਾਰ ਬਦਾਈ ਦਾ ਹਾਥੈ ਗੇਆ ਨਾਲ ਕੂਪ ਤੇ ਆਹੇ ।
ਸਗਲ ਜਾਦੇ ਰੋਬ ਬਡਾ ਹੈ ਦੀਚ ਨਾਇਕੇ ਛੇੜੂ ਦੀਚ ਨਾਮ ਗਲਬ ਕੀਏ ਆਹੇ ।
ਇਕੇ ਫੜੀਆ ਲਾਦੀਆ ਕਾਗਿਨ ਪਾਪਾਇ ਕੇਡਾ ਹੈ ਦੀਚ ਨਾਰੇ ਠਹਿਰੇ ਆਹੇ ।।
ਏਪੁਰਦੀਆ ਲਾਨ ਤਾ ਹੈ ਨ ਜੰਗੀ ਗਾਏ ਦਾਗ ਸੇਟਨਿ ਦਿ ਰਪਾਏ ਆਹੇ ।।
ਗੰਗਆ ਅਦੀ ਬਹੁ ਤੈ ਹੈ ਚਾਇ ਤੇ ਨੂੰ ਭੋੜੂ ਪਾਘੋ ਹੇ ਨਾਸ ਰੁ ਦੇਆਹੇ ।।
ਦਾਰ ਸਸਾ ਹਾ ਆ ਆਖੈ ਹਿ ਝੂ ਨਾਹਿ ਪਦੀ ਕੰਨ ਪਾਏ ਆਰ ਬਦੇ ਪਏ ਆਹੇ ।। ੧੦੫
ਭੁਭੀ ਜੋਗੀਆ ਦੇ ਦੂਤੇ ਕਾ ਜੇਨੀ ਗਲਾ ਨਾਇ ਸੁਦੀ ਜੇ ਕੰਨ ਪਾਏ ਆਹੀਆ ।
ਰੋਕਿ ਬੈਨਪ ਲੇ ਦੂਪ ਦਹੀਪ ਹਿਦੇ ਦੜੀਆ ਚਾਟੀਆ ਜੋੜੂ ਦੇਅਏ ਆਹੀਆ ।।
ਗਿਠਾਗਿ ਠਦਪਾਇ ਕੇ ਦਾਲਾਸਿ ਤੇ ਰਛ ਪਸ਼ੀਅ ਦੇ ਲਾਗੜੂ ਪਾਟੀਆ ਆਹੀਆ ।
ਦਾਰ ਸਾਸਾ ਹਾ ਏਮ ਸਤੇ ਕੇ ਪਾਏ ਲਖੇ ਗਾਏ ਕੇਰ ਲੇਆ ਦਾਗ ਨੀ ਗਾਏ ਆਹੀਆ
ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ
ਏਇ ਮਸਲਾਮ ਸਾਹੂ ਰਹੈ ਜ ਗਸਾਰੇ ਜਟੀ ਓਠੇ ਗੀ ਕੰਮ ਸੁਦਾਰ ਦੀਹੀ ।
ਉਨਿ ਤੂਬੇ ਤੇ ਅਦੇ ਤੇ ਹਿ ਡੂੀਆ ਰਖੇ ਅਤੇ ਲੇ ਸੇ ਝੂਆ ਪਦੇ ਹਾਰ ਦੀਹੀ ।

ਪੀਰ ਫਕਰ ਨੂੰ ਫਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਨੀ ਦੀਆਂ ਸਾਭਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਰ ਦੀ ਹੀ।
ਵਾਰਸ ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਲੜਨ ਅਸੂਲ ਕਰਏ ਬੋਲੇ ਮੀਸਗ ਲੀਸਗਾਨ ਵਿਚਾਰਨੀਆਂ ੫੩੭

ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ

ਮੇਰੇ ਹਥ ਲੱਗੇਂ ਦੇ ਤੇਰੀ ਲਹੇ ਟੋਟਕ ਵਰੋਈ ਆਂਸੀ ਜੋਗਾ ਨਾਲਾਮੂਲੀ ਆਵੇ।
ਅਸੀਂ ਯਾਰੀ ਹੀ ਵਾਗ ਕਲਬੂਤਿਆਂ ਦੀ ਨਾਲ ਚਾਹ ਤੂੰ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਸੂਲੀਆਂ ਦੇ।
ਸੂਟਾ ਨਾਲ ਰਪੇਟ ਦੇ ਭੰਨੀਆਂ ਹੀ ਨੂੰ ਸੁਆਦ ਆਵਨੀਆਂ ਸੀ ਆਵੂਲੀਆਂ ਦੇ।
ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਰੇਆਂ ਤ ਵਾਗ ਫਤੂ ਆਨਿ ਵਿਚ ਓਅਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੂਲੀਆਂ ਦੇ। ੫੩੮

ਜਬਾਬ ਰਾਂਝਾ

ਤੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਫਾਈਆ ਵਦੇ ਨੂੰ ਸੇਮੀ ਫਰਕਦੀਆਂ ਜਾਮੂ ਤੈਂ ਜਿਹੇ ਹੇ ਨੀ।
ਮੇਰਾ ਕੁਤਕਾ ਲਵਦੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚੁਤੜੀ ਅਜ ਵੂਹਾ ਵਾਂ ਵਤਾਗ ਤ ਬੈਰਹੇ ਨੀ।
ਸ਼ੇ ਬਾੜੀ ਵਾਗ ਤੇਰੇ ਬੀਕ ਤ ਸੁਟਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਵਦਾਂ ਲੋਗਿ ਤੂ ਤੇਕਾਹਿ ਰਹੇ ਨੀ।
ਏਸ ਭੇਤ ਦੇ ਪੂਲੀ ਤੋਰੀ ਸੇ ਛਤੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਕਲੈ ਦਸੱਸੈਗਿ ਰਹੇ ਨੀ।
ਓਜਾੜੂ ਖੇਰਗਾਦੇ ਫਾਲੂ ਕਟੀ ਜੇ ਮੀਕਾਈਆਂ ਜੇ ਆਸਾਤੇ ਤੈਨੂੰ ਫੂਤੀ ਦੇ ਜਿਹੇ ਨੀ ੫੩੯
ਅਸੀਂ ਸਬਰ ਕਰਕੇ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹੇ ਬਹੁਤ ਤੈਂਡੀਆਂ ਕੀਆਂ ਏ ਫਕੀਰੀਆਂ ਨੀ।

ਅਸਾਂ ਸੇਲੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰਖੀਆਂ ਚੌਸਟ ਦੇਸ ਦੇ ਜਸੰਗੀਆਨੀ।
ਏਸ ਠੌਂਦੀ ਦੇਸ ਖੇਆਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਅਖ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਤੌਨ ਭੰਗੀਆਂ ਨੀ।
ਕਰਾਂ ਇਸਟ ਤੇ ਕੁਆਰੀ ਓਚੋ ਹੋ ਵੇ ਮੇਰੀ ਓਗਲੀ ਓਗਲੀ ਪੀਰੀਆਂ ਨੀ।
ਵਾਂਗ ਬੁਤੀਆਂ ਕਰੇ ਪਕ ਚੰਤ ਗਲਾਂ ਅਖੇ ਹੂਤੀਆਂ ਕੁਆਰੀ ਦੀਆਂ ਰੀਗੀਆਂ ਨੀ
ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ ਰਜਾਈ ਕੁਆਰੀਓ ਨੀ ਅਜੇ ਦੂਦਟੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ ਪੀਰੀਆਂ ਨੀ।
ਵਾਂਗ ਸਸਾ ਹਾਟ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਨੂੰ ਅਰੀਆਂ ਸੀਟੀਆਂ ਵੇਖ ਕਸਾਈਰੀਆਂ ਨੀ
੨੪੦ ਰਾਂਝੇ ਆਖਿਆ ਸੁਦ੍ਰੀ ਪਾਗਲ ਹੀਰੇ ਏਸ ਨੰਗੀ ਨੂੰ ਖਿਜ਼ ਤੂੰ ਏਆ ਈ।
ਮੈਂ ਆਕੇ ਪਲਿਓ ਦੇ ਤੂੰ ਦੇਸਾਂ ਏਸ ਨਾਲ ਸਾਂਤੇ ਮਥਾਂ ਲਾਏਆ ਈ।
ਨਾਹੀ ਮਨੇ ਕਰਲੈ ਸੈਂ ਮਸੂਕੇ ਤੇ ਨਾਲ ਅਕਲ ਦੇ ਚਾਸੀ ਅਸੂਏ ਆ ਈ।
ਗੁਣ ਬੰਨਕੇ ਕਰਾਪ ਰਾਬ ਓਨੂੰ ਸੁਦ੍ਰੇ ਸੁਲਪ ਜੋ ਕੀਤ ਤੂੰ ਪਾਏ ਆ ਈ।
ਵਾਂਗ ਸਸਾ ਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਟਾ ਦਵਾ ਈ ਜੋਗੀ ਆਪਣੀ ਦਾਜ ਦੇ ਆਈ ਆ ਈ।
ਜਬਾਬ ਮਾ ਹੀਰਿਆ ਆਪਣੀ ਏਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਨੀ ਵੇਗਾਪ ਤੇ ਆਗਬ ਜਾਦਾ ਦੈ ਦਾਈ।

ਏਨਾ ਆਜਜ਼ ਦਾ ਭੌਰ ਗਲਿ ਮਾਹਿ ਆਨੂੰ ਦੇਗਾ ਆਗਲੀ ਹੈ ਬੁਰਾ ਰੋਈ ਦਾਈ। ੧੧੦
ਸਾਈ ਵਾਲੇ ਆਨਾਸ ਤੂੰ ਬੌਸ ਨਾਹੀ ਭਾਲ ਦਾ ਸਿਖਾ ਸੈਤੀ ਏਛਈ ਦਾਈ।
ਪੌਰ ਹੂੰ ਮਕੇ ਸਾਪਾਟੀ ਟੈਸ ਕਰੀ ਜੇ ਕੈਮ ਲਦਾਰ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੈਦਾਈ।
ਪਿਛੇ ਫੜੂੰ ਗੀ ਸੰਗੀ ਦੇਕੁ ਤੈਕੇ ਨੂੰ ਕੈ ਦੁਪੁਛਦਾ ਦੇਗੜੀ ਜਾਣ ਦਾ ਈ। ੧੧੨
ਭਾਭੀ ਇਕ ਡੂੰਲੜੂ ਫਕੀਰ ਸਾਨੂੰ ਤੂੰ ਬੀਜੈਂ ਦੇਕੜੇ ਨਾਸ ਪੂਛੀਆ ਦੇ। ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਲੇ ਤਾਂ ਹੈ ਤੂ ਦੇ ਭਾ ਦੀ ਖ ਘਨਾਹੀ ਕਾਨੂੰ ਪੂਛੀ ਜੇ ਭਾਕ ਸਤੂੰ ਮੀ ਜਾਦੇ।
ਦਦਟੀ ਸੈ ਦੇ ਈ ਅਲ ਫਕੀਰ ਘੇਠੀ ਅਲੇਰ ਕੈਮਾਈ ਜਾਪੂ ਮੀ ਜਦੇ।
ਹੂੰ ਤੇਰ ਨਾਲ ਲੜੂ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੰਦ ਕੜੇ ਕੁਟਿ ਦੇਹਠੇ ਨੇ ਏਨੂੰ ਦੂਮੀ ਆਦੇ। ੧੧੩
ਜਾਂਦੂ ਸੈਤੀ ਜੇ ਅਸੀ ਰਾਗ ਗਵਾਲੇ ਪਤੇ ਮਿਲਕ ਨੇ ਹੈ ਦੇ ਦੂੰ ਮੀ ਜਾਦੇ। ਜਬਾਬ ਸਾਹਾ
ਲੇ ਤਾਂ ਪਾਟਿ ਪਾੜਿ ਦਦਾ ਨਾਹ ਦੇ ਕਾਨੂੰ ਪੌਰਿ ਫਕੀ ਰੇਹੋ ਨਾਲ ਕੁੜੂ ਮੀ ਆਦੇ।
ਕੋਈ ਵੇਸ ਰਹਾਂ ਫਤਾ ਗਾਲ ਸੁਟੇ ਪਿਛੇ ਫੇਰੇ ਕਏ ਨਾਲੂੰ ਮੀ ਆਦੇ।
ਦਾਰਸਸਾਹਾ ਫਕੀਰ [illegible] ਨੇ ਕੈ ਮੰਨੇ ਰਿਦੇ ਮਿਗਨੀ ਦੇ ਮੀ ਅਫੂਰਾ ਮੀ ਆਦੇ। ੧੧੪

ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਲੋਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲੀ ਸੁਣੀਆਂ ਤੇ ਰੋਗ ਸੋ ਨੂੰ ਆਨੀ।

ਮੋਟੇ ਡੂੰਡੂੰ ਮਾਈ ਕੇ ਕਰਣਿਆਂ ਕੂੰ ਛੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਣਾਏ ਸਦੀਆਂ ਚੋਂ ਨੂੰ ਆਨੀ

ਗੁਰੂ ਏਸ ਦੇ ਦੀਨ ਨਾਲ ਪਹੁ ਚਲੇ ਖੇਡੇ ਖੇ ਅਕਲਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਟੋਂ ਨੂੰ ਆਂਨੀ।

ਮਾਰ ਮੂਛੀਆਂ ਭੁਲਿਆਂ ਸੋ ਰਾਈ ਟੰਗਾਏ ਛੁਰੇ ਢੂੰਡਿ ਦਰਵਾਣ ਕਠੇ ਨੂੰ ਆਨੀ।

ਜਿੰਨ ਬੁਝਿ ਤੇ ਦੋਖ ਦੀਆਂ ਕਲ ਜਾਏ ਅਸਾਂ ਓਠ ਏਸ ਮਾਰ ਕੇ ਲੈ ਨੂੰ ਆਨੀ।

ਕਾਠਿਆਂ ਗਾਸੁ ਫੂਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਏਨੂੰ ਪਤਿ ਰਖਾ ਦੇ ਦੀ ਓਰ ਖੇ ਨੂੰ ਆਨੀ।

ਵਾਰ ਸਸਾਂਹ ਫਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅੜੀ ਦੀ ਵਧੇ ਜੋਗੀ ਰਦੀਆਂ ਗੀਦ ਲਾਂ ਕੋ ਨੂੰ ਆਨੀ।

ਜੋਬਾਬ ਹੀਰ

ਹਾਇ ਹਾਇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਰੇ ਸੈ ਤੀਜੇ ਬੁਰੇ ਆਖੇ ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਜਿਨਾਂ ਨਾਲਾਂ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਵੈਰ ਚਾਇ ਏਸ ਨੇ ਮਾਲ ਤੇ ਜਾਨ ਦੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਕੰਨ ਪਾਟਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋ ਅੜੀ ਬੱਧੀ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਓਅੰਤ ਨੂੰ ਰੋੜ੍ਹ ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਰਹੀਓ ਰਨ ਪਰੇ ਸੂੰ ਦੂਰ ਡੇ ਜੋ ਨੇ ਨਾਲਾਂ ਮੰਗਣੇ ਦੇ ਕੇ ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਏਨਾਂ ਤਿਹਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜ ਨੀ ਜੋ ਨਾਹੀ ਕੂੜੀ ਜੋ ਚੋਜ਼ੇ ਆਸ ਕਰ ਫਕਰ ਲੋਭੇ ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਵਾਰਸਸਾਹਾ ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂਲ ਸਭੋ ਲਖਿ ਵੇਖੋ ਦੂਰ ਦੇ ਲੜਨ ਦੇ ਤੋਂ ਰਹੋਇ। ੧੩੧
ਭਾਬੀ ਏਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦੀਆ ਅੜੀ ਬੰਦੀਆਂ ਅਸੀਂ ਮਨਾ ਬੰਨ ਰਲ ਹਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਜੋਬਾਬ ਸੇਤੀ
ਏ ਮਾਰਿਆ ਏਸ ਜਹਾਨ ਆਕੇ ਅਸੀਂ ਰੋਜ ਮਸੂਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏਹ ਸੈਦ ਦੀ ਛੁਰੀ ਤਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਅਸੀਂ ਦੇਹੁੰ ਦੀਆਂ ਤੇ ਜਕੜਾਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏ ਤਾਂ ਗੁਣਡਿਆਂ ਦੂੰ ਰਤੈ ਪੇਰ ਪਾਰਿ ਦਾ ਅਸੀਂ ਖਲਰੀਆਂ ਗਧੂੜਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏ ਤਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਦਿਸਦਾ ਨੂੰ ਦਾਈ ਅਸੀਂ ਲੋਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਆਂ ਨਾਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਮੂਹ ਰਿੰਗਾ ਅਹਲ ਸਦਾਗਰੇ ਨੀ ਅਸੀਂ ਮਨੇ ਤੇ ਸੌਂਕ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਏਸ ਚਾਕ ਦੀ ਕੌਂਮਿਆ ਜਾ ਰਹੈ ਨੀ ਗਾਂਜੇ ਭੌਜਤੇ ਅਸੀਂ ਨਾਹਾਰੀਆਂ ਹਾਂ।
ਵਾਰਸਸਾਹ ਇਏ ਮੂਹ ਦੇ ਸੂਪੈਦਿ ਰਾਂਦੂ ਅਸੀਂ ਹੋਲੇ ਦੀਆਂ ਗਧ ਕਰੀਆਂ ਹਾਂ ਜਬਾਬ ਰੰਨ
ਜੈਨਾ ਨਾਲ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਅੜੀ ਬੰਦੀ ਹਥ ਧੋਇ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਚਲੀਆਂ ਨੀ।
ਆਸ਼ਕਾਂ ਰਹੀ ਨੂੰ ਆਰੀ ਜੋ ਡਾਰੀ ਜੇਨੀ ਕੇਹੀਆਂ ਰਾਈਆਂ ਤਾਂ ਪਾਆ ਵਿਲੀਆਂ ਨੀ
ਹੈਨ ਮਿਤ੍ਰੀ ਵਾਸਦੇ ਹੋਇ ਨੀ ਵੇਖੁੰਮ ਕੈ ਰਦੀਆਂ ਦੇਸ ਤੇ ਪਲੀਆਂ ਨੀ।

ਰਾਂਗੜੀ ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਜੇ ਵੇਖ ਭਰੀ ਜੇ ਭਲਾ ਕੀ ਕਰੇ ਗੈਹਿਨਿ ਨ ਚੋਲੀਆਂ ਨੀ।
ਸ ਜੁਹੂੰਸ ਗਈਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜ੍ਹਕੇ ਰਤੀਂ ਅੱਖੀਆਂ ਹੋਣ ਅਕੰਲੀਆਂ ਨੀ
ਪਕੀ ਕੂਪ ਝੜਾ ਵੂਲੇ ਹੈ ਸਾੜ੍ਹਿਨ ਜੋਗ ਦੀ ਰਾਗ ਨਾਲ ਨਾਰੀਆਂ ਛੁਲੀਆਂ ਨੀ।
ਜਿਥੇ ਗਾਬਰੂ ਹੋਣ ਨ ਜਾਪੈ ਤਿਨ ਆਪੇ ਧੇ ਮਾਰ ਕੇ ਬੋਲ ਪਵਲੀਆਂ ਨੀ।
੪੪੮ ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਟਲ ਜਾਈਂ ਫਕੀਰ ਤੂੰ ਗੁੰਡੀ ਜੇਨੀਆਂ ਕੁਆਰੀ ਜੇ ਗਹੀ ਕਰ ਖਸਲੀਆਂ ਨੀ।
ਭਾਬੀ ਨਾਲ ਫਕੀਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਕਿਤ ਗਾਲ ਲੈ ਕਾਨੂੰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਹਾ।
ਜੋਗੀ ਵੇਖਕੇ ਪਾਂਦ੍ਰਿਸ ਚੜ੍ਹੀ ਕਾਈ ਸਾਦ੍ਰੇ ਸਾਤੇ ਤ੍ਰੀਖੂਨ ਗੁਸਾਰਦੀ ਹਾ।
ਨਹੀਂ ਜਾਂਦ੍ਹੀ ਜਾਰ ਸੁਏ ਪਗੜਾਇਕੇ ਲੈ ਆਂਨਿ ਸਾਨੜ੍ਹੀ ਜਾਰਦੀ ਹਾ।
ਲੜ੍ਹੇ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂ ਅਕ੍ਲ ਕਰਕੇ ਦੁਰਸ ਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਢਾਂਹਕੇ ਮਾਰਦੀ ਹੈਂ। ੪੪੯
ਜਬਾਬ ਹੀਰ
ਧੌਲ ਧਪਤੀ ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਜੇ ਡਰੀ ਜੇਨੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸੰਤੀ ਜੇ ਧੀ ਕੂੰ ਰਲੀ ਜੇਨੀ।
ਕੀ ਖੇਦਸ ਸਨੇਹਨਿ ਸਾਨੀਆਂ ਦੇ ਅਗੇ ਕੀ ਦ੍ਰਦੇ ਆਫੂਠਨਾ ਬੋਲੀ ਜੇਨੀ।
ਸ੍ਰੀ ਵੇਖ ਕਰਿ ਚਾੜ੍ਹੀ ਜੇ ਰਾਈ ਸੂਲੀ ਤਬੀ ਔਂਡ ਅਪਗਾਧਨਾ ਤੋਲੀ ਜੇਨੀ।

ਰੰਨੇਪਾਨ੍ਹਿਕੇ ਬਾਗੀਆਪਤੀਆਨੀਕੈਜਕੂਆਗੀ ਜੇਆਨੀਜੇਭੂਲੀਗੇ ੧੩੨
ਵੁਗਸਸਾਗਾਵੋਂਇਸੂਗਮੇਤੋਹੇਗਨ੍ਹਿਵਿਚਕੈਤੇਪਾਈਸ਼ਾਫਦੇ ਤੇਸੀਜੇਨੀ ਸਿ੦ ਜਵਾਬ ਸਤੋ
ਭਸਾਦਸਭ੍ਰਾਬੀਕੇਗਾਵੈਰ ਗਾਇਓਭ੍ਰਈਆਪਿਟਵ੍ਹੀਨੂੰਪਾਈਸੂਗਿਨੀਹੈ।
ਆਵ੍ਹਿਦਦੀਆਗਸਾਵਿਨਾਓਲੈਲੈਪਈਅਸਤ੍ਰੇਪਾਨਦੂਗਿਨੀਹੈ।
ਆਪਰਕਗੰਤਾਈਕੇਫੜਿਆਈਅਤੇਲੋਕਾਨੂੰਪਾਈਦਵ੍ਹਾਗਿਨੀਹੈ।
ਆਖਿਭ੍ਰਾਈਨ੍ਹੀਗੁਨ੍ਹੇਕੁਟਾਈਸੁਣੂੰ ਜੇਗੀਮੇਗਿਨ੍ਹੇਤ੍ਰੈਸਨੂੰਨੂੰਗਿਨੀਹੈ।
ਵੁਗਸਸਾਗਾਤ੍ਰੈਘੂੰਠੀਬਧੇਆਈਏਨ੍ਹੀਹੈਸੁਤੋਮਾਗਿਦ੍ਰੀਤੇਨੂੰਠੀਵੂੰਗਿਦ੍ਰੀਹੈ।ਅਖ ਜਵਾਬ ਹੋਰ
ਫੁਵਗਖਪਨ੍ਹਿਸਾਵਸਦੀਆਫਿਰਦੀਅਨੀਅਕੀਵੇਖਕੇਹੋਗਿਦੀਆਕੋਈਆਂ।
ਅਸੀਦੁਧਦੀਆਪੰਤੀਆਨੇਕਪਾਕਾਕਰੇ ਰੋਗਾਏਅਸੀਭ੍ਰੀਹੋਗਹੋਈਆਂ।
ਚੋਰਟੋਂਦ੍ਰੀਗੁੰਡੀਆਭੇਤੇਮੁਹਾਆਏਓਜ਼ਿਵਲੀਆਹੋਰਹੋਈਆਂ।
ਬਦਨੇਬਤੇਕੋਟੀਆਤੇਣ੍ਹੀਆਨੀਏਹੁਸਨਦੇਬਾਗਦੀਆਂਹੋਰਹੋਈਆਂ।
ਏਦੀਬਹੁਤੇਵੇਖੋਨਾਲਖੇਆਸਰਾਦੀਆਵਿਚਸਹੋਰਹੋਈਆਂ।

ਭਰਜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰਦੀਆਂ ਨੀ ਫਿਰਨਾ ਸੁਣਿਆ ਮਗਰ ਲਗੋ ਹੋਈਆ

ਵਾਰਸਸਾਹਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਲ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਉਸਦੀ ਪਰਦੇਸੀ ਦੀਆ ਜੋਗੀ ਹਰ ਭੌਰੋ ਹੋਈਆ

ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ — ਸੈਤੀ ਆਖਦੀ ਭ੍ਰਜਾਈ ਨਾ ਰਬ ਬਾਰੇ ਕਾਰੇ ਹਥੀ ਜੇ ਤਰਦੀਏ ਪਿਆਰੀ ਜੇਨੀ।

ਤੇਰੀ ਹਿਕ ਤੇ ਕੁੜੀ ਜੇ ਜਾਰ ਤੇਰਾ ਤੈਨੂੰ ਲਾਕੇ ਅਗ ਚ ਸਾੜੀ ਜੇਨੀ।

ਆਪੇ ਵੇਖ ਜੇ ਲੈ ਕੂੜ ਵਾਰਥ ਸਨੂੰ ਉਠ ਕਰੀ ਹੈ ਆਤੇ ਤੂੰ ਰਾਗੀ ਪੇ ਜੇਨੀ।

ਵੇਮਾਰਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾਰੋ ਤੇਰੇ ਇਸਕ ਦੀਆ ਰੜਾ ਉਖਾੜੀ ਜੇਨੀ।

ਅਸਾ ਜੋਗੀ ਤੇ ਤੂੰ ਵੈਰ ਪਾਵੇ ਏਨੂੰ ਜਾਨ ਤੇ ਮਾਰਣ ਤਾਰੀ ਜੇਨੀ।

ਵਾਰਸਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਗਲ ਤੇਰੀ ਅਸਾ ਸਮਝ ਲਈ ਬਾਤ ਸਾਰੀ ਜੇਨੀ।੫੨

ਲਕੁੜਨਿ ਜਦੋਂ ਤੇ ਕੁੜੀ ਜੇ ਭੂਮਨਾਈ ਗਲ ਜੋਗੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ਨ ਆਈ ਆਈ।

ਆਖ ਕੰਡੀ ਜੇ ਦੂਤੀ ਜੇ ਏ ਫਸ ਤਾ ਏਸ ਪੂਰਨੇ ਕਾਈ ਸਿਧ ਪਾਈ ਜਾਈ।

ਏਸ ਆਰਸੇ ਤੂੰ ਵੈਰ ਛੇੜਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਚਾਨ ਚਕਵੀ ਪਾਈ ਲੜਾਈ ਆਈ।

ਹੀਰ ਨਾ ਹੀ ਪਾਦੀ ਨਾ ਅਸਾ ਕੋਲੋਂ ਵਾਰਸ ਗਲ ਫਕੀਰ ਤੇ ਆਈ ਆਈ।੫੩

ਸੈਤੀਅਖੇਆਓਣਗਥੇਲਬਾਦੀਪੈਰਪਾਣਕੀਗਨੂੰਕੜੀਜੇਨੀ।
ਆਟਾਪਾਤਿਕੇਣੂਗਕੇਬੁਰਿਕੇਚੀਦੁਆਂਦੇਲੌਅਲਖਛਸਾਦਦੀਵੜੀਜੇਨੀ।
ਟੋਭ੍ਰਿਛੇਆਂਵੇਨੂਓਕਡਏਨੂੰਹਣੂਾਂਵਡਮਜਬੂਤਿਟਾਗਡੀਜੇਨੀ।
ਆਵੇਅੰਆਤਭਤੀਤੇਵਖਹੋਏਈਜੇਸਾਥਉਣਬਲੇਟੇਟਾਂਛਡੀਜੇਨੀ।
ਆਪੇਔਂਸ੍ਰਿਨਿਵਾਲੀਆਹਗਿਸਟੋਇਸਦੇਜਾਗਨੂੰਕੁਟਿਕੇਛਡੀਜੇਨੀ।
ਵਾਗਸਜਾਹਿਦੇਨਾਲਦੋਗਥਕਗੀਜੇਓਣਲੌਕੀਪੇਸਾਰਦੀਜੇਗਡੀਜੇਨੀ। ੫੫੫
ਬਾਦੀਹੋਇਗੁਸੇਨਕਰਾਈਓਣੀਬੁਕਚੀਦ੍ਰੇਟਾਂਕਿਇਓਲੇਰੇਆਸੂੰ।
ਧੋਹੀਗਬਦੀਪੈਰਲੈਜਾਇਸਾਥੈਗਾਲਗਾਲਕਰਪਸੂੰਨਾਂਛੇਰੇਆਸੂੰ।
ਬਾਦੀਲਾਡਦੇਨਾਲਰਵਾਓਕ੍ਰਿਕੇਪਕਾਦੇਕੇਨਾਥਪਹੇਨੇਆਸੂੰ।
ਲੈਕੇਪੈਰਤੇਲੋਥੁਜਾਇਸਾਥੈਕੇਈਸੁਤਨੇਨਾਗਨੂੰਛੇਨੇਆਸੂੰ।
ਵਾਗਸਜਾਹਛੰਗਦੇਬਾਗਵੜਕੇਵੇਖਕਲਦੇਵੁਜਾਹਿਨੂੰਗੇਨੇਆਸੂੰ। ੫੫੬
ਜੋਗੀਭੀਖਨੂੰਵੇਖਹੈਰਾਨਹੋਇਆਪਈਜਾਦੂਪਾਵਿਰਅੰਬਾਦੀਅਛਨੇਆਸੂ।

ਚੀਨ੍ਹਾ ਚੋਗ ਚੁਗੂ ਵਿਆਪਾਰੀ ਓਹੀ ਮੂੰਨ ਚਲੈ ਗੋਲੀ ਜੋ ਦਾਨ੍ਹੀਆਂਨੀ।
ਜੈਸ ਤੇ ਨਬੀ ਵਰੂਦ ਦਾ ਨਹੀ ਤੂਰਿਆ ਅਖੀ ਫਿਤੂਰ ਨਾ ਮੁਲਕ ਉਖਾੜੀਆਂਨੀ।
ਜੈਸ ਦਾ ਪੀਰ ਪੈਰੋਂ ਠਾਨ ਨਹੀ ਮਿੰਡਾ ਪੰਡ ਨਾਹੀ ਬੈਸੋਂ ਹੁਣ ਸਾੜੀਆਂਨੀ।।
ਰੂਬ ਮੂਏ ਨੀਕਾ ਸਬੀ ਵਿਚ ਚੀਰੈ ਹਾਰ ਸਾਰੀ ਨੇ ਬੋਲੀਆ ਆਰੀਆਂਨੀ।
੪੫੭ ਜੈਸ੍ਰਿ ਭੂਸ ਭਾਆ ਤੇ ਅਤੇ ਲਖੋਂ ਪ ਰੂ ਬੇਆਪ ਦ੍ਰੈ ਆਪ ਨ੍ਹੋ ਦ੍ਰਾਰੀਆਂਨੀ।
ਓਹ ਓਹ ਜੋ ਰਾਹ ਵਿੰਡ ਕੈ ਰਿਗ ਹੋਇਆ ਡੇ ਘਸੂਟਿਆ ਏਰਿ ਨਾੜੀਆਂਨੀ।
ਜੋ ਰੀਖ ਪੁਰਿ ਚਾਏ ਪਲੀਤ ਕੀਤੇ ਪਈਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸੋਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂਨੀ
ਹਾਰ ਸਾਆ ਬੂਦੀ ਦੀ ਕਠਨੀ ਤੇ ਸੂਟ ਚੋਲੀ ਏ ਰਿ ਨੇ ਅੰਗੇ ਆਰੀਆਂਨੀ
ਜਵਾਬ ਲੌਂਡੀ ਲੌਂਡੀ ਆਖਸੂੰ ਦੀਅਸ ਤਾਨ ਆਏ ਕੇ ਹੀ ਬਾਦੂ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁੰਦਿਆ ਵਦੀ ਏ।
(ਕੇਆ) ਏਸਆਂ ਨਨੂੰ ਦੂਰ ਵੇਹਿ ਗਨਗੇ ਸਾਰੀ ਪਲ ਕਤਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਦੀ ਏ।
ਜੋ ਰ ਬਾਜ ਕਾਤੇ ਦੀ ਵ੍ਹਾ ਹੋਨ ਸਸਤੇ ਜੁਆਰ ਕੀੜ ਦੀ ਸਭ ਲੈ ਆਵਦੀ ਏ।
ਜੋ ਦ੍ਰਿਲ ਨਾਲ ਸੁਆਕ ਤੇ ਬਾਜੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਟਾਲ ਟੇ ਸਭ ਬਦ੍ਹਾ ਵਦੀ ਏ।

ਵਾਰਸ ਅਸੀ ਕੁਰਬਾਨੇ ਹਾਂ ਰਕਬਉ ਤੇ ਅਜ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਆਸਨਾ ਭਾਂਵਦੀ ਏ। ੧੨੫

ਅਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧੌਲਿ ਗਰਿ ਦੇ ਸਾਡਾ ਰਬ ਦੀ ਵਲ ਧਿਆਨ ਹੈਨੀ। ਜੋਬਾਬ ਜੋਗੀ

ਅਸੀ ਭੋਜਨ ਬਹੁਤ ਨਾ ਪਾਵਨੇ ਹਾਂ ਦੂਧ ਪਾਕੇ ਰਹੀ ਜੋ ਮਸਤਾਨ ਹੈਨੀ।

ਬਹੁਤ ਆਟਾਂ ਦਾ ਦੂਲੈ ਦੇ ਓਇ ਜੋਗੀ ਜੋਏ ਦਾ ਜੋੜਿ ਨਿ ਵਲ ਧਿਆਨ ਹੈਨੀ।

ਕੇਹਾ ਅਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰੇਹਾ ਜਿਨਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕੋਈ ਬਨੀ ਗੀ ਦੋ ਮਸਤਾਨ ਹੈਨੀ।

ਅਗੇ ਇਕ ਕੂੜੀ ਪਈ ਭੌਂਕਦੀ ਸੀ ਤੂੰ ਓਦੂੰ ਵੀ ਬੜੀ ਮਸਤਾਨ ਹੈਨੀ।

ਖੁਸੀ ਮੇਰੀ ਆ ਗੁਣਤੀ ਮੈਂ ਹਥ ਦੇ ਸਾਂ ਜਿਨ ਭੂਤ ਕੇ ਦੇਓ ਮਸਾਂ ਦ੍ਰਿੜ ਵਾਨ ਹੈਨੀ।

ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਦੇ ਮਗਰ ਦੇ ਓ ਲਗ ਗਈ ਓ ਅਸਾਂ ਖੇਰ ਦੁਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਆਟਾਨ ਹੈਨੀ॥੬॥ ਜੁਬਾਬ ਲੋਕੀ

ਚੀਤ੍ਰਾ ਸਾਲਾਹ ਲੋਧ ਦੇਸੀ ਆਦੀ ਰੀ ਦ੍ਰਿਸੂ ਨਾਲੋ ਦੇ ਲੋਕਾ ਭੂਖੇ ਆਦਾ।

ਅੰਨ ਰੀ ਦ੍ਰਿ ਦਾ ਖਾਈ ਜੇ ਨਾ ਸਖ ਦੇਸੂ ਆ ਦਆ ਵਦਾ ਨੂੰ ਰਗਾ ਭੂਖੇ ਆਦਾ।

ਬਾਦ੍ਰਿ ਨਾਥ ਨੀ ਆਏ ਸਦੇ ਰਾਵ ਲਾਦੀ ਆ ਆਈ ਬਾਪ ਹੈ ਨੇ ਗਆ ਭੂਖੇ ਆਦਾ।

ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਮਾਂ ਆਨ ਵਾਨ ਜੁਆਈ ਆਏ ਨਾਲੂ ਚੇਆ ਭੂਖੇ ਦੇਸੂ ਕਆਦਾ।॥੬੧॥ ਜਬਾਬ ਤੇ ਗੀ

ਚੀਦ੍ਰਪੈਰ ਰੇਦ੍ਰ ਬੁਰਾ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਅਛੀ ਭਭੜੇ ਆਸਾ ਜੋਿਤ ਬਾਅਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ।
ਕੈ ਛਭਗਾਤ੍ਰਿ ਕਰੀਤੇ ਲਖੰਗ ਦ੍ਰਾਲੇ ਫੂਰਸੂਰਦ੍ਰਾ ਲੋਗਪਾ ਬਲਾਂ ਨੂੰ।
ਜੈਹਿਰਸੀਦ੍ਰ ਰੇਆਂ ਨੂੰ ਅੰਨਿਸੰਨ ਦ੍ਰਾਲੇ ਪਾਣ੍ਹੀ ਹਲਕੇਆਂ ਨੂੰ ਪਨਸਾਅਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ।
ਸਾਰੇ ਦੂਹੀਨ੍ਹੇ ਤੇ ਥੇਅਦਾਮੂਸਲਮਾਨਾਂ ਤੇ ਆਜਿਤੂਆ ਕਾਜੀ ਓਪਾਅਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ।
ਦ੍ਰਾਰਸਸਾਹਾਨ੍ਹੇ ਓਸੀਧਾਂ ਆਦ੍ਰਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਮੂਸਾਤੇ ਬਾਗਥੈ ਅਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ। ਦ
ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਦੀਓਡ੍ਹਿਗੜ੍ਹਕੇ ਤੇ ਗਾੜ੍ਹਕੇਪਾਟਿ ਲਬਾਰੈ ਅੰਨਆਪਹੈ ਜਾਤੈ ਭੂਖਿਆਂ ਨੂੰ।
ਬੁਤਾਗੋਦ੍ਰਸੋਖੰਡ ਜਾਰੀ ਰੈਨਤੂਕੋਹਿਰੇ ਫੂਰਦਾਤੂਕਗਾਭੂਖਿਆਂ ਨੂੰ।
ਕੇਤੇਮੂਲਪਦ੍ਰ ਬਾਰਨਾਅਤੇ ਓਈਅਜੋਹਿਰੇ ਰਸਾਦ੍ਰਦਾ ਤੂਕੇਆਂ ਨੂੰ।
ਦ੍ਰਾਰਸਸਾਹਾਤੂੰ ਜੋਠੜੀਂ ਅਸਤੀ ਏਨਾਸੂਠੇਆ ਭੂਖਦੇਸੂਕੇਆਂ ਨੂੰ। ੮੬੩॥
ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ
ਜੋਗੀ ਜੋਗਾਦੇ ਸ੍ਹੇ ਤੇਪ ਕੜ੍ਹੀਪਪਦ੍ਰ ਤੂਰਤੂਓਠਿਆਰ ਕੋਹਿੜੀਆਂਨੀ।
ਪਕੜ੍ਹਿ ਛੋਹੜੀ ਜੋਗਨੂੰ ਤੇ ਆਰਹੋਏ ਆਸਾਰ ਦ੍ਰਾਹਿੜੇ ਡਿਰਆਪੰ ਡੀਆਂਨੀ।
ਸਾਨ੍ਹਿ ਬਾਲਕੇ ਜਾਦ੍ਰਿਨਿਆਨਦ੍ਰੇਟਾਂ ਨਾਲ ਕਾਦ੍ਰੜਾ ਜਟੀਆਂ ਕੋੜੀਆਂਨੀ।

ਸੋਹਿਣੇ ਜੋਰਕਰਜੇਖਾਨਿਆਂ ਹਿਮਕਰਨੇ ਲੈਕੇ ਤੌਂ ਪਾਪਾਹਾਨੂੰ ਤੇਈ ਨੀਆਨੀ। ੧੩੫
ਗਖਣਾਈਮੂੰਤੈਂਗ ਰਤਾਕਨੂੰਕੇਆਈ ਤੈਨੂੰ ਹਿਸਦਾਗਰੂ ਸਭਸੈਂਦੂ ਸੈਨੇ। ੫੬੨
ਚਾਹਲਕੇਂਦੂਰਨਿਆਅਤਾਆਪਬਪੇਖੋਂਗ ਟੋਹਿਤੇਕਾਤੀਏਸੈਂਦੂਸੈਨੇ।
ਤੇਸੀਂਦੁਗਾਸੂ ਹੀਸਭਫੁਲਸੂਟਾਂ ਜੋਨ੍ਹੀਆਈ ਹੈਓਜਕੇਕੂੰਜਸੈਨੇ।
ਪਾਨ੍ਹੀਦੇ ਰੀਦੂਆਪਨਖਾਵਦਾਨ੍ਹੈਨਾਹੀਆਂਕੇਰਵੁਗਾਮੂੰਹਿਦੂਸੈਨੇ।
ਫਨ੍ਹੇ ਰਹੀਆਵੂਰੀਆਪੁਟਸੂਟਾਲਾਇਬੋਠੀਏਦੈਂਗਚੀਬੂੰਜਸੈਨੇ।
ਇਸਫਹੂਨ੍ਹੀਆਂਕੇਦੇਂਟਸਹਨੂੰਟਗਾਭੈਨਕੇਕਵੁਗਾਪਲੈਂਡੁਸੈਨੇ।
ਦਾਰਸਾਸਾਹਾਇਸਚਾਨ੍ਹਿਦਿਗਾੜੀ ਜੇਤੂੰ ਹਖੀਵਾਗਮਦਾਨਾਵਿਚ ਭੂੰਜਸੈਨੇ। ੫੬੫
ਥਾਦੀਹੋਇਕੇ ਰੁਪਖੜ੍ਹੋਇਰਹੀਸੈਤੀਆਪਦੀਖੋਂਗਨਾਪਾਇਆਵੈਸੋ।
ਇੰਤੂੰ ਜੋਗੀ ਝੂਲੀਕਕੀਂਮਜਾਤੇਕੇ ਜੂਏ ਸਾਟੇਲਾਸਹੁੰਭੇਨ੍ਹਮਚਾਇਆਵੈਸੋ।
ਆਪਜਾਇਕੇ ਟੇਗਜੋਗਈਸੈਦਾਪਨਮਿਤ ਦੇਖਤ ਫਗਾਇਆਵੈਸੋ।
ਸੋਸੀਪਾਨ੍ਹਿਪਾਤਿਏ ਸਨੇ ਲਾਇਸੂਟੀ ਜਾਨ੍ਹਿ ਬ੍ਰਹਕੇ ਸ੍ਹੰਮਕਗਾਇਆਵੈਸੋ।

ਰੀਦ੍ਰਖੈਂਰੋਦ੍ਰ ਬ੍ਰਗਾਲੋਗੀਆਨੂੰਅਛੀਭਭੂਤੇਆਸਾਣੀਓਬਾਅਦ੍ਰਾਨੂੰ।
ਕੈ ਛਭਗਾਤ੍ਰਿਕਾਣੀਤੇ ਲਖੰਗ ਦ੍ਰਾਲੇ ਦ੍ਰਰਸੂਟਦ੍ਰਾਲੋਂਗਪਾਬਲਾਨੂੰ।
ਜੈਹਿਗਣੀਦ੍ਰਵੇਆਨੂੰਅੰਨਿਸੰਨਦ੍ਰਾਲੇਪਾਣ੍ਹੀਹਲਕੇਆਨੂੰਪਨਸਾਮ੍ਹਦ੍ਰਾਨੂੰ।
ਸਹੇਦੂਹਿਨ੍ਹੇਤੇਬਿਅਦਾਮੂਸਲਅਨਾਮੌਤੇਆਜਿਦੂਅਗਾਣੀਓਪਅਦ੍ਰਾਨੂੰ।
ਦ੍ਰਾਗਸਸਾਹਾਣ੍ਹੀਓਸੰਖਾਂਆਦੂਹਿਆਨੂੰਸਿਖਮੂਲਤੇਬਾਗਖੈਅਦ੍ਰਾਨੂੰ।ਦ

ਜਬਾਬ ਲੋਗੀ

ਦੀਓਦ੍ਰਿਗੜ੍ਹਕੇਤਿਗੜ੍ਹਕੇਪਾਣਿਲਖਾਹੈਅੰਨਆਯਹੈਜਤੇਹੈਭੁਖਿਆਨੂੰ।
ਬੁਡੇਗੋਦ੍ਰਸੋਲੰਙ ਜਾਣਿ ਰੈਨਤੂਕੋਣਿਛਰੇਛੂਟਦਾਤੁਕਗਾਭੁਖਿਆਨੂੰ।
ਕੇਤੇਮੂਲਖਪਦਬਾਗਨਾਅਡੇਓਈਅਜੇਣਿਛਰੇਗਲਾਦ੍ਰਦਾਤੁਕੇਆਨੂੰ।
ਦ੍ਰਾਗਸਸਾਹਾਤੂੰਜੋਗੜ੍ਹੀਅਸਤੀਏਨਾਸੂਰੇਆਭੁਖਦੇਸੁਕੇਆਨੂੰ। ੮੬੩॥

ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ

ਜੋਗੀਜੰਗਦੇਸ੍ਰਿਤੇਧਕਨ੍ਹਿਧਪਤੁਰਤੂਓਹਠੇਆਆਰਕੇਲੈਣ੍ਹੀਆਨੀ।
ਪਕਾਨ੍ਹਿਛਰੇਤ੍ਰੀਜੋਗਨੂੰਤਿਆਰਹੋਈਆਆਰਦ੍ਰਾਹਿਨ੍ਹੇਦ੍ਰਿਚਆਏਂਣ੍ਹੀਆਨੀ।
ਸਾਣ੍ਹਿਬਾਲਕੇਜੀਦ੍ਰਾਨਿਆਨ੍ਹੇਟਾਨਾਲਕਾਦ੍ਰਤੁਟੇਜਟੀਆਂਕੇਤ੍ਰੀਆਨੀ।

ਜੈਹੇ ਜੋਕਰਾਂ ਜੋ ਖਾਨੇ ਮੂੰਹ ਅਕਰਾਂ ਵੇ ਲੈ ਦੇ ਤੋਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨੀਆਂ ਨੀ। ੧੨੫ ੫੯੨
ਗਥਰਾਈ ਮੂੰਤੈਂ ਰਤਾਰ ਨੂੰ ਕੇ ਆਈ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਰਾਗ ਰੂਸ ਭਸੈ ਦੂ ਰੇ ਨੇ।
ਚਾਵਲ ਰੈਂਦੂ ਜਾਨੇ ਅਮ ਤਾਂ ਆਪ ਬਪੇ ਖੇਰ ਟੋਦ੍ਹ ਤੇ ਰਾਤੀ ਏ ਸੂੰਦੂ ਰੇ ਨੇ।
ਤੇਰੀ ਵਗਾਸੂ ਰਸਿ ਭਢੂ ਲਸਟਾਂ ਜੇਹੜੀ ਆਈ ਹੈ ਓਜਕੇ ਵੰਜ ਰੇ ਨੇ।
ਪਾਨ੍ਹੇ ਦੇ ਰੀਦ੍ਹਾਪਨ ਪਾਦ੍ਹ ਦਾ ਨ੍ਹੇ ਨਾਹੀਆਂ ਕੇ ਰਵੂ ਗਾਮੂੰ ਦਿ ਰੇ ਨੇ।
ਛਨ੍ਹੇ ਰਦੀਆਂ ਵੂਰੀ ਆਪ ਟਸੂਟਾ ਲਾਈ ਬੈਠੀ ਏ ਦੈ ਰਦੀ ਖੂੰਜ ਰੇ ਨੇ।
ਸਿ ਛਵੂ ਨੀਆਂ ਕੇ ਟੰਟਸ਼ ਨੂੰ ਟੰਗਾ ਭੈ ਨਕੇ ਰਵੂ ਗਾਪਲੰਙ ਰੇ ਨੇ।
ਦਾਗਸਸਾ ਹਾਸਿ ਚਾਨ੍ਹੇ ਦਿ ਗਾੜੀ ਜੇਤੂੰ ਹਥਿ ਦਿਗਾਮ ਦਾਨ ਵਿਚ ਭੂੰਜ ਰੇ ਨੇ। ੫੯੫
ਬਾਦੀ ਹੋਇ ਕੇ ਰੂਪ ਪਕੜੋਇ ਰਗੀ ਸੈਤੀ ਆਪ ਦੀ ਖੇਰ ਨਾ ਪਾਈਆ ਵੇ ਓ।
ਏਤੂੰ ਜੋਗੀ ਜ਼ਲ ਕਰੀਅਜਾਤਿ ਵੰਜ੍ਹੇ ਏ ਸਦੇ ਲਾਸ ਦੂੰ ਭੇਨ੍ਹ ਮਚਾਈਆ ਵੇ ਓ।
ਆਪ ਜਾਈ ਕੇ ਦੇ ਗਜੇ ਗਈ ਸੈ ਦਾਪਨ ਮੰਤ ਦੇਖਤ ਛਰਾਈਆ ਵੇ ਓ।
ਮੇਰੀ ਪਾਦ੍ਹ ਪਾਤਿ ਏ ਸਨੇ ਲਾਈ ਸੁਟੀ ਜਾਦ੍ਹ ਬੂਹ ਕੇ ਸ੍ਹੰਕ ਗਾਈਆ ਵੇ ਓ।

ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਸਦੇ ਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਂਦੂ ਛਥਿਆਂ ਸੋਰਦੇ ਆਸ ਫੜਾਈ ਆਂਵਦੀ ਹਾਂ।
ਵਾਰਸ ਸਾਹਿਮਣਿਆਂ ਏਸ ਮੋਹਣੀ ਤੇ ਦੂਆਂ ਸੀ ਲਾਇਕੇ ਬਾਜ ਛੁਡਾਈ ਆਂ ਹਾਂ।
੫੬੬ ਛੁਟਾਂ ਖੋਹਿ ਕੇ ਮੇਰੀ ਆਪ ਹਿਸੂਟਾਂ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਣਿ ਕੇ ਦੇਆਂ ਵਲਾਂ ਵਡਨੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡਦੀ ਸੂਕਾਂ ਵਿਖਾਂਵਦਨੀ ਹੋਇ ਲੈਖਾਪ ਸੀਮ ਤੇ ਏ ਗੀਰਾ ਓਡਨੀ।
ਤੇਰਿਆਂ ਸਾਂਦੇ ਨਾਲ ਮੁਦਪੜਾਈ ਨਾਹੀ ਹੋਂਵਦ ਫੂਸੈਂ ਹਿਣਿਆਂ ਲਾਂਵਦਨੀ।
ਲਾਤਿਆਂ ਰਕੇ ਛਨੂੰ ਗਾਂਵਾਈ ਗੁਬਾਂਦਿ ਕਡਿਆਈ ਜੋਂ ਹਿੰਡ ਜੋਂ ਓਤਾਂ ਵਡਨੀ।
ਸਦੇਕੁ ਆਂਰੀਦੇ ਮਾਂਰਕੇ ਮਿ ਝਕ ਵੂਨਿ ਕਲ ਜਾਨ ਗੀਆਂ ਸੈਤੀ ਦੀਆਂ ਚਾਂਵਡਨੀ।
ਰਥ ਲਿੰਗੀ ਜੇ ਤਾਂ ਸੈਂਵੂ ਹੀਰ ਭਿ ਨੇ ਕਡਿ ਲਉਗਾ ਸਭਿਆ ਕਾਂਵਡਨੀ।
ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਪੁਲਾਂਟਾਂ ਸੈਂ ਜਾਣਿ ਨਾਹਾਂ ਕਤਾ ਦੂਰਾਂਦੀ ਆਂਪਸ ਤਾਂ ਜਾਂਵਡਨੀ।
ਵਾਰਸ ਸਾਹਿਦੇ ਓਤਿਆਂ ਚੜੀ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿ ਕਲ ਜਾਨ ਗੀਆਂ ਜੁਆਨੀ ਦੀਆਂ
ਵਡਨੀਆਂ ਹੀਰੇ ਤੇ ਰਾਹ ਜਾਂਓ ਹੈ ਬਾਤ ਸੈਂ ਨੂੰ ਨਾਹਿ ਤਾਂ ਆਰ ਸੋਪਕ ੜੂ ਪਾਖੀ ਲਕੇਨੀ।
ਏਦੀ ਕਡ ਸੂਟਾਂ ਸਤਾਂ ਪਰ ਹਦੇ ਦੇਆਂ ਪੇੜੇ ਦੇ ਗਲੀ ਵਾਹਿ ਗਾਂਪਾਲੂ ਕੇਨੀ।

ਸੈਤੀ ਆਖਦੀ ਪਾਂਦੂ ਅਸਾਂ ਵੀ ਡੂਨ ਗੀ ਲੈ ਦੁਾਏ ਗੇ ਜਾਗ ਜਗਾਈ ਕੇ ਨੀ। ੧੩੭
ਬੁਕ ਚੀਂਧੂ ਦਾ ਸੈਤੀ ਨੇ ਭਰ ਲਿਆ ਨਾਲੇ ਹੀਰ ਨੂੰ ਲੋਅ ਉਠਾਈ ਕੇ ਨੀ।
ਦ੍ਰਗਸਮਾਗਾਤ ਵੇਖ ਕੇ ਰੰਗ ਹੋਇਆ ਔਰ ਦੇ ਹੂਲਗੀ ਜਾਂਦ ਆਈ ਕੇ ਨੀ। ੫੨੨ ਜੁਬਾਬ
ਪਲੰਘ ਘੋੜ ਤੁਰਕੇ ਹੀਰ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਆਗਹੇ ਈ ਚਲੀ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਘੇਰ ਘਿਆਂਵਦੇ ਨੂੰ। ਸੈਇਰ
ਕੋਹੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੋਹਣੀਆਂ ਪਲਮ ਰਹੀਆਂ ਉਠੀ ਇਸਕ ਨੂੰ ਸਿਕ ਲਕਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਦੂਨੇ ਸੂਏ ਕਜਲਾ ਘਟ ਵਾਲੀ ਰਾਹ ਬਗਲਾ ਅਗੇ ਉਡਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਸੂਰਖੀ ਹੋਠਾਂ ਤੇ ਆਂਦੂ ਕੇ ਰੰਗ ਲਾਈਆ ਲਿਸਕੇ ਨਖਤੇ ਮੀਹ ਵਸਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਗਲ ਛੂਟੀ ਦੀ ਲੀ ਉਤੇ ਡੋਰੀਆਂ ਸੀ ਤੇ ਜੁਲੈ ਪਾਈ ਸੇ ਸ੍ਰਿਙਲਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਮਸਤਿ ਹਾਥੀ ਵਾਂਗੂ ਹੈਸੀ ਚਲਣ ਉਸਦੀ ਪੈਰ ਬਗਲੇ ਵਾਂਗ ਟਿਕਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਕਟੇ ਨਾਲ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਦੀ ਸੀ ਘੂੰਡ ਕਢਿ ਰੱਖਦੇ ਲੁਕਾਂਵਦੇ ਨੂੰ।
ਦ੍ਰਗਸਜਹਾਂ ਆਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਰੰਗੀ ਆਈ ਆਸਕ ਮਾਸੂਕ ਕਾਂਵਦੇ ਨੂੰ। ੫੨੩
ਸੈਤੀ ਨਾਲ ਜੋ ਹੀਰ ਦੇ ਘੇਰ ਪਾਈਆ ਜੋਗੀ ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਰਤ ਹੀਰ ਜਣੇਆ।

ਮੂੰਹੋਂ ਆਖਦੀ ਰੋਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੈਟੀ ਕਾਹਿ ਕਬੇੜਿਆ ਦੇਖੀ ਛੇੜਿਆ ਜਾਪੇਆ।
ਆਪਿ ਲੈਮ ਕਰੀਆ ਠਕਰੀਆ ਰਾਵਲਾ ਦੇ ਦੇਠੇ ਹੋ ਰਾਵਨਾ ਹੈ ਅਧਕੜਿਪੇਆ।
ਹੂੰਠੇ ਦੇਖ ਚਰੀ ਦੂ ਸੈਰਿਤੀ ਆਤਿ ਦਿਤਾ ਫੇਟ ਜੋਗੀ ਦੇ ਕਾਲਜੇ ਵੁਜਾਗੀਆ।
ਵਾਰਸਸਾਹ ਜੋ ਦੈਗੀਆ ਰਾਹਾ ਵੁਲੈਆਪੇ ਝਾਦੇਖ ਰੋ ਰਟਕ ਤੇ ਵੁਜਾਪੇਆ।
ਹਥੋ ਛਡਿ ਚੋਪੀ ਜੋਗੀ ਨਾਲ ਮਾਰੀ ਚੀਦਾ ਵੁਲਾਤੇ ਹੂੰਠ ਝਾਭੁਜਾਪੇਆ।
ਜਵਾਬ ਜੋਗੀ
ਖੈਰ ਫਕਰ ਨੂੰ ਅਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਚੇ ਰਬ ਸੈਬਲ ਬੁਕਥ ਲੇਗੀ ਜੇ ਨੀ।
ਕੀਹੇ ਔਝੋ ਹੇ ਕਾਰਨਾ ਜੋ ਬਨੇ ਦਾਯੋ ਲਖਪਤੀ ਜੇ ਮਸਤ ਹੰਕਾਰੀ ਜੇ ਨੀ।
ਹੋਈ ਜੇ ਮਸਤ ਹੰਕਾਰ ਮਗਰੂਰ ਕਰਕੇ ਲੋੜ੍ਹ ਪਤੇਥ ਈ ਆਨੀ ਵੁਰੀ ਜੇ ਨੀ।
ਕੀਹੇ ਪੁਸਨ ਦਾ ਆਦਿ ਨਭਾਗ ਭਗੀ ਜੇ ਛਲੋ ਜਾਈ ਗਰੂਰ ਪਦਿ ਹਾਰੀ ਜੇ ਨੀ।
ਹੂੰਠ ਤੇ ਨ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪੀਠਿਆ ਈ ਸਾਲਾ ਪਾਗਮਰੀ ਹੁਦਿ ਡਾਰੀਂ ਜੇ ਨੀ।
ਸਾਪੇ ਮੁਲਿ ਭੁਜਪਦੇ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਰਾਹੋ ਦੇ ਪਿਟ ਦੇਟੀ ਏਦੇ ਦਿ ਜਾਰੀ ਜੇ ਨੀ।੧੨੫
ਜਵਾਬ ਸੈਤੀ
ਪੇ ਲਖਪਤੀ ਥਜਾਰਦੇ ਨਾਥ ਤੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੰਬਲੀ ਜੋਗੀਆ ਵਾਰੇ ਆ ਦੇ।।

ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਆਖਾਂ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹਥ ਲਾਇ ਤੈ ਨੂੰ ਨਹੀ ਮਾਰਿਆ ਵੇ।
ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਤ ਮੇਰਾ ਵਡਾ ਕੈਹਰ ਕੀਤੋ ਲੋੜ੍ਹੇ ਮਾਰਿਆ ਵੇ।
ਹੁਣ ਆਟੇ ਦਾ ਲੋਹਾ ਲੈ ਜਾਈ ਸਾਥੋਂ ਕੋਈ ਵਡੀਕ ਫਸਾਦ ਹਾਰਿਆ ਆਵੇ।
ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਅਸਾਡੇ ਜੇ ਨੂੰ ਪਬੁ ਹੋਵੈ ਮੇਵੇ ਮੁਫਤੀ ਜਾਇਗਾ ਮਾਰਿਆ ਵੇ। ਮ੍ਰ
ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ
ਜੇਤਾਂ ਪੋਲਕ ਫੜ ਵਡ੍ਹਾਂ ਨਾਹੀ ਹੋਂ ਦੇ ਹੂਠਾ ਫਕਰਦਾ ਚਾਇ ਭਨਾਈ ਜੋਦੀਓ।
ਜੇਤਾਂ ਕੂਆਰੀਆਂ ਜਾਰ ਹੋਂਡਾ ਵਿਹੁ ਨੀਤਾਂ ਟੇਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋ ਸੁਮਾਰ ਛਿਪਾਂ ਕੀਓ।
ਕੈਰੀਆਂ ਗੀਜੇ ਤੇ ਭੈਣ ਦੇਵੁ ਕਾਸਾ ਆਸੀ ਆਖਟੇ ਗਲ ਸੁਮਾਈ ਜੋਗੀਓ।
ਭਰ ਜਾਈ ਨੂੰ ਮੇਰਹੁ ਰਕਦਾਈ ਕਾਰੀ ਨਾਲ ਬਲੋਚ ਦੇ ਲਾਈ ਜੋਪਕੀਓ।
ਖੁਸੇ ਹੋਇ ਬਲੋਚ ਦੇ ਹਥ ਆਈ ਓ ਜਹੀ ਕੁਆਰੀ ਦੀ ਚਾਇ ਭੰਨਾਈ ਜੋਗੀਓ।
ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਜੇਕਰ ਈਰਖੀਆ ਆਮ ਰੋਗਾ ਸਭ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਭੰਜਾਸੀ ਵਾਂਸਕੁ ਦੈਨਿਗੇ ਵੇ।
ਸਿਆਣੀ ਰਖੀਰ ਵਲੀ ਸਿਪਸਾਪ ਜਾਸਾਨੇ ਇ ਸਭ ਪਾਸਾਰਨ੍ਹੇ ਫੈਲਗੇ ਵੇ।
ਭੀਨੇ ਹੂਠੇ ਦਾ ਐਡ ਵਧਾਇਕ ਰੇ ਖੁਰਾ ਰੂਪ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸਭ ਕੈਹਨਗੇ ਵੇ।

ਜੀਭਬੁਰਾਬੁਲੇਸੀਆਂਰਾਂਵੂਲਾਂਵੇਏਹੜੁਸਜਾਂਪਾਸੇਸਿਗੇਵੇ।

ਠੂਠਾਨਾਲਤਕੰਬਰੀਭਜੇਧਿਆਂਵਾਂਰਸਸਾਹਾਂਗੀਸਾਂਠੈਰੈਸਿਨਗੇਵੇ। ੧੨੮

ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ ਸਾਲਾਕੈਹੀਰਪਵੂੀਭਿਨੇਤੂਾਂਗੀਜੇਨੀਠੂਠੇਭੰਨਕੇਲਾੜੁਪੰਧਿਆਰਨੀਹੈ।

ਲਕਬੰਨਕੇਰੰਨੇਕੁਲੰਕਰੂਨੀਆੜ੍ਹਾਂਵੇਖਫਕੀਰਨੂੰਆਰਨੀਹੈ।

ਮਾਰੇਹੁਕਮਦੇਮਰੇਤਾਸਭਕੋਈਬਿਨਾਹੁਕਮਦੇਖੂਨਿਗੁਨਾਂਰਨੀਹੈ।

ਬੁਰੇਨਾਲਜੋਬੁਰਾਏਬੁਰੇਹੋਈਜੇਅਸੀਬੋਾਏਲੇਤੇਤੂੰਜਾਰਨੀਹੈ।

ਠੂਠਾਫੇਰਦੂਰਸਤਕਰਦੇਮੋਗਾਆਖਹੋਰਕੀਸਾਨੂੰਲੈਤਾਰਨੀਹੈ।

ਲੋਕਆਖਦੇਏਹੈਕੁੜੀਕੁਆਰੀਸਾਡੇਭਾਈਂਦੀਪਾੜੂਵੀਹਾਰਨੀਹੈ।

ਇਕਚੋਰਤੇਦੂਸਰੀਚੜ੍ਹੀਹੋਕੇਵਾਰਸਸਾਹਾਂਨੂੰਫਾਇਕੇਮਾਰਨੀਹੈ।

ਪਚਵਾਲੀਜੇਵਾਹੁਟੀਜੇਬੋਲਤੂੰਬੀਕੇਹੀਜਾਨੀਵੂੰਛਸੋਚਵਿਚਾਰਨੀਹੈ।

ਸਵਾਮਿਵੀਮੁਤੈਰਵੀਫਕਰਦੀਹੀਕਿਸੇਜਾਰਨੀਦੇਸਿੰਮਰਨੀਹੈ।। ੧੨੯

ਜਬਾਬ ਹੀਰ ਜੀਭਆਖਦੀਏਰਵਾਂਇਕੇਹਾਂਠੂਠਾਭੰਨਾਫਕੀਰਨੂੰਮਾਰਨਾਕੀ।

ਜੈਂਨਾਇਕਅਲਾਇਦਾਆਸਗਈਓਨਾਪੈਂਛੀਆਂਨਾਲਜਹੇਤੂੰਨਕੀ। ੧੨੮
ਜੇਤੈਕੰਨਪੜਾਫਕੀਰਹੋਇਭਲਾਤੇਨਾਦਾਪੜਤਦੂਪਾੜਨਾਕੀ।
ਬੋਤੈਕੰਮਦਾਹੁਤਹੁਧਾਓਕਰਕੇਸੌਰੇਕੰਮਦਾਰਾਇਦਿਗਾੜਨਕੀ।
ਲੜੀਜੇਆਪਬਰਾਬਰੀਨਾਲਕੁੜੀਜੇਸੋਟਾਪਕੜਫਕੀਰਤੇਧਾਵਣੀ।
ਮੇਰੇਬੂਹੇਤੇਫਕਰਕਿਓਆਰੋਓਈਹੁਸਾਂਟਆਪਤੋਂਫਕਰਮੁਤਾਹਵੂਕੀ।
ਪਾਸੇਰਾਤੇਮੈਂਨਾਲਦੈਰਹਾਈਓਏਥੇਕੁਆਰੀਜੇਤੂਪਲੈਜਾਹੁਦੂਕੀ।
ਬੋਲਰਕਾਟੇਹੋਸਦੂੜਿਆਂਦਾਮਗਸੂਮੈਂਹਾਤਕਰਾਹੁਦੂਕੀ।
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹਏਹਿਗਸਾਬੋਫਾਇਦਾਈਓਨੂੰਕਰਸਜਾਹਾਨਬੀਰਾਹੁਦੂਕੀ। ੮੦
ਭਲਾਦਸਖਾਂਆਨੀਜੇਨੇਕਪਾਕੇਜੋਸਟੇਪਸੂਤੇਪਤੂਨੇਨਿਆਜਆਈ। ਜਬਾਬ ਸੈਤੀ
ਪਾਥਾਰਤੇਰਆਸੀਕੋਈਨਾਹੀਜਾਪੇਲਾਟੇਕੇਰੋਈਧਾਂਧੋਲਾਆਜਆਈ।
ਸੌਰੋਮੇਨੀਦੀਤੇਜੂਠੀਦੋਨੀਦੀਹੈਅਜਤਾਂਕਨਾਅਸਕਰੀਬਾਜਆਈ।
ਵਾਰਸਸ਼ਾਹਜਾਆਨੀਦੀਓਮਗਾਈਆਏਅਸਕਬੀਹਬਨਾਕਸ਼ਆਈ। ਜਬਾਬ ਰਾਰ

ਉਸ ਨੂੰ ਰੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵੈਰ ਜਾਇ ਓਸ ਨੂੰ ਜਾਈ ਸੋ ਤੇ ਨਾਗ ਵਸਦੂਈ
ਨੂੰ ਠਾ ਭੈਸ ਫੇਰੀਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨੀ ਤੈ ਅਗੇ ਰਬ ਦੇ ਆਖ ਕੀ ਦਸਦੂਈ।
ਤੇਰੇ ਕੂਆਰ ਨੂੰ ਖੂਆਰ ਜੇ ਸਾਰ ਕਰੇਸੀ ਏਸ ਜੋਗੀ ਦੇ ਭੂਜ ਨਾ ਪਸਦੂਈ
੫੮੨ ਨਾਲ ਚੂਨੀ ਨੂੰ ਖੜੀ ਘੂਲਨੇ ਲੈਗਾ ਵਾਰਸ ਸਾਹ ਨੂੰ ਰਲੈ ਰਾਨੇ ਗਸਦੂਈ।
ਰਾਝਾਥ ਸੈਣੀ ਤੇਰੇ ਜੇਹੀਆਂ ਲਖ ਭੜੂਈਆਂ ਮੈ ਤੇ ਓੜਾਈ ਜਾ ਹੈ ਨ ਓਹੂ ਠੇਆੜੇ।
ਤੈਨੂੰ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਵਲੀ ਨਜਆ ਵਲਿ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸਦੇ ਤੇ ਖਸਭੂ ਸੂਠੇਆਰੇ
ਜੋਇ ਥਾਗ ਦੇ ਵਚ ਮੈ ਮਾਰਸੂ ਦਾ ਓਥੇ ਸੁਣਿਆ ਵਾਂ ਵਰਥੂ ਵਾਂਏਆਏ।
ਸਾਡੇ ਪੌਸ ਵੇਨ ਨੀ ਜਾਦ ਰੰਧ ਮਥੇ ਗੁਸੇਆਏ ਨਾਲ ਸੂਠੇਆਏ।
ਵਾਗ ਸਏਮ ਲੰਗ ਮੈਮ ਸਾਤੇ ਏਵੂੰ ਇਸ ਤੇ ਵਲਨੀ ਦੂਰ ਗਾਸੂ ਠੇਆਏ।
੫੮੩ ਸੁਣੇ ਆਰੀ ਇਕੇ ਮੈ ਆਪਾਸੂ ਸਾਇਕੇ ਭਗੀ ਜੇ ਤੂ ਪਮ ਗਾਇ ਸਾਨੀ।
ਰੋਵਾ ਆਰ ਭੂ ਭੀੜਾਈ ਆਵਦੇ ਖੇ ਤੈਨੂੰ ਪਾਏ ਮਖਾਏ ਕੁਣਾ ਵਸਾਨੀ।
ਰਾਕਲੀ ਕਲਾਈ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਭਾਈ ਗਾਲ ਪਛਲੀਆ ਕਤ ਸੂਵਸਾਂ

ਸੀਤਾ ਦੀ ਸ੍ਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਗਾਹਿ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਪਾਅੰਦੂਪ ਹਾਇਸਾਨੀ। ੧੩੦
ਕੰਨ ਤਾਈ ਜੇ ਨੇ ਤੈ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਲ ਛੰਡ ਦਾ ਹਸਾਨੀ।
ਇਹ ਹੁਣਿ ਕੇ ਏਸ ਦਾ ਅਤੇ ਤੇਗ ਸਾਈ ਸੋ ਰੂਠੇ ਏਨਾਲ ਰਲਾਦ ਸਾਨੀ।
ਰਖ ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਔਤ ਨੀ ਜਮਾਪਾੜ ਤੇਰੀ ਗਤ ਨੂੰ ਭੈਗ ਸਹਾਦ ਸਾਨੀ।। ੮੦੪ ਜਬਾਬ
ਭੂਨ ਨੇ ਤੇ ਰਦੋ ਧਾਂਡੇ ਜੇ ਆਖਲਾਈ ਜੋ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਏ ਜਗਾਨ ਤੇ ਮੁਲ ਪਸਾਰਾ। ਹੀਰ
ਰਬ ਜੋ ਨੂੰ ਆਟੇ ਜੁਲ ਜੇ ਸੁਟ ਦੀ ਚਨ ਕੀ ਭੂਕ ਦੀ ਜੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਆਹੀ ਭਾਰਾ।
ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਦੀ ਭੈ ਦੇ ਨੂੰ ਪਕੜਨਿ ਜੋਗੀ ਰਬ ਸਾਏ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਸ ਕਾਰਾ।
ਮੇਰੀ ਭੈ ਗਾਲ ਨੂੰ ਓਸ ਦੀ ਟਗ ਭੈ ਨਾਸਿਆ ਲਸਾਂ ਝੂਟ ਦੇ ਏਰੇ ਸਸਾਰਾ।
ਸੋ ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਤੁਧ ਨੂੰ ਕਰੇ ਸੈਦਾ ਆਖ ਤੁਆਰੀ ਜੇ ਪਾਈ ਓਹੀ ਦੇ ਆਰਾ।
ਲੂੰਡੀ ਏਥੋਂ ਕੇ ਚੂੰਡੀਆਂ ਤੇਰੀ ਆਨੀ ਕਗ ਭੂਬ ਪੰਜਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾੜਾ।
ਏ ਰਸਾਸਾਹ ਪਿ ਨਾਮ ਗਰਿਨ ਕੋ ਲੋ ਹੁੰਗੀ ਹੋ ਏ ਤਾਪਾਤਿ ਦੀ ਸੋ ਗਤਾਰਾ। ਜਬਾਬ
ਕ ਜਾਲ ਪਾਈ ਨੈਣੀ ਪੂਛਲਿਆਂ ਲੜਨੀ ਜੁਲਫ ਕੈ ਤਲਾਂ ਦਾਰ ਬਦ ਓਲਾ।। ਸੈਦੀ

ਲੀਵ੍ਰੀਆਪਣੀਆਤਿਕਪਲਆਈ ਜੁਨਫਠਸੇਪਤਕੇ ਰੰਗਾਵ੍ਦਾਉਨੀਹੈ
ਹੈਸਾਫਥਗਣੀਆਰੰਲੀਬਾਫਤੇਣੀਓਤੇਕੈਗਿਣੀਆਅਸੀਆਸਾਵ੍ਨੀਹੈ
ਠੰਗੀਗਾਸੇਤੁਲੇਲਫੂਾਲਾਈਕੇਨੀਰਾਜਾਂਦੇਨੇ ਮ੍ਰਿਗਨੂੰਫਉਨੀਹੈ।
ਮਲੇਦ੍ਰਦ੍ਰਾਲੇਨੂੰਦਿਦਾਸਣੇਨੂੰਜਗੀਬਾਦਲਪਾਣਿਗੰਤ੍ਰਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਰਥਭੂੜੀਪਾਇਕੇਕੈਗਿਰਲਾਵ੍ਾਕੂੰਜਪਤਕੇਸਾਵ੍ਦ੍ਰਸਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਕੈਨਾਨਪਰੇਆਨਾਲਾਣਿਰਆਵ੍ਦਨੀਹੈਅਖੀਪਾਇਸੁਰਆਣਕਵ੍ਦਨੀਹੈ
ਅਤੇਆਸਕਾਨੂੰਵ੍ਖਿਾਵ੍ਦਨੀਹੈਲਏਟਰੀਆਤੇਪੁਰੀਅਕਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਨਾਲਹੁਸਨਗੁਮਾਨਟੇਪਲੀਗਬਹੇਕੇਹੂੰਰਪਿਦੀਭੈਸ੍ਰਿਸਦਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਮੈਗਿਦੀਲਾਈਹੋਥੀਪੈਨਜਗੀਜੇਵ੍ਰਸੁਾਈਨਾਮ੍ਰਿਗਦੀਸਾਨਗੁਵ੍ਾਂਨੀਹੈ।
ਪੈਂਣਨਾਸਚਵਾਇਵੇਰਵ੍ਦਨੀਹੈਗੈਦ੍ਰਲਾਡਦੇਨਾਲਠਕਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਸ੍ਰੀਦਾਗੈਭੂਥਾਦੇਰੀਂਵ੍ਦ੍ਰਦੀਪਾੜਤੇਲੇਨਾਕੇਸੇਨੂੰਲੀਆਵ੍ਦਨੀਹੈ।
ਪਰਿਆਸੀਵ੍ਰਿਨਗੀਗਾਆਣਿਤੈਥੰ ਜੋਤੂੰਆਪਨੂੰਛੈਲਸਣਾਵ੍ਦਨੀਹੈ।

ਸਾਡੇ ਰੰਦ ਸਰੀਰ ਅਬੇਲੀ ਜੇ ਦੇ ਸਾਨੂੰ ਚੂਨੀ ਜੋਗੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵਦਨੀ ਹੈ। ੧੩੧
ਨਾਹੂ ਸਾਰੀ ਵੀ ਰੰਨਾਂ ਇਹ ਪਤੀਆ ਬਾਝੇ ਸਾਡੇ ਜੀ ਨੂੰ ਜਗਨਾ ਭਾਵਦਨੀ ਹੈ।
ਤੇਰਾ ਕੁੰਮਨਾ ਕੇ ਈ ਵਗਾੜਿਆ ਸਾਨੂੰ ਐਵੇਂ ਜੋਗ ਤੋਂ ਟਿਗ ਭੰਨਾਵਦਨੀ ਹੈ।
ਸਦੇ ਜੋਗੀ ਦੇ ਆਰ ਕੇ ਇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਜੇ ਸਦੀ ਆਖਦਨੀ ਪਈ ਵਕਾਵਦਨੀ ਹੈ।
ਤੇਰਾ ਜਾਰ ਜਾਨੀ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭਾਵੇ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿਗ ਕੀ ਮੂੰਹਿ ਉਆਵਦਨੀ ਹੈ।
ਸਭੇ ਅੜੀਤੇ ਦੋਪ ਨੂੰ ਤੇ ਰੂਪਾੜਾ ਸੁਣਾਮੈ ਦੇ ਸੇ ਕੀ ਆਪਈ ਵਪਾਵਦਨੀ ਹੈ।
ਹੁਦੇ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਆਰ ਖਟੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵੇ ਖਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿ ਛੁਡਾਵਦਨੀ ਹੈ।੫੬ ਜਬਾਬ
ਭਲਾ ਭੁਆਰੀ ਜੇ ਸਾਰਾ ਕਿਉ ਲਾਵਦਨੀ ਹੈ ਰਿਕੇ ਹੋ ਠਕੀ ਉਪਈ ਬਦਵਦਨੀ ਹੈ। ਹੀਰ
ਕਿਉ ਜੋਗੀ ਥੋਕ ਆਰ ਭੰਨਾਵਦਨੀ ਹੈ ਮੂੰਹੋ ਆਪਿ ਡਿਟੇ ਆਸ਼ੋਕੁਰਖਾਵਦਨੀ ਹੈ।
ਲਗੀ ਵਸ ਗੈ ਦੇ ਬੋਇ ਪਾਵਦਨੀ ਹੈ ਸੜੀ ਬਲੀ ਨੂੰ ਕੂੜੀ ਆਸਾ ਵਦਨੀ ਹੈ।
ਜੋਗੀ ਨਾਲ ਉਠ ਜਾਇਗੀ ਓਪਲੇ ਨੀ ਜੇਹੀ ਆਪਈ ਭੁਜਾਰ ਤਾਪਾਵਦਨੀ ਹੈ। ਜਬਾਬ
ਸੈਤੀ ਆਖੇ ਆ ਉਠ ਰਬੇ ਲਬਾਟੀ ਦੇ ਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਆਰ ਗਾਵਈ ਪੇਨੀ ਹੈ। ਸੈਤੀ

ਏਨੂੰ ਕੁਟੀਏ ਨਾਲ ਸੋਮੂਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਿੰਗਰੀਸ ਦੇ ਨੂੰ ਅਗਲਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਨਾਲ ਅਗਰੇ ਲਦੇ ਸਿਯ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੀ ਗੇਥੇ ਝੇ ਲੇਲੀਂ ਮਦੇ ਫੂਕਦ ਦਿਖਾਈ ਜੇ ਨੀ
ਏਨੂੰ ਦੇਈ ਜੇ ਭ ਜਾਇ ਨੇ ਤੂੰ ਗਤੇ ਏ ਥੈਂ ਦਿਚੋਂ ਅਲਖ ਪਛਾਣਦੀ ਸਾਈ ਜੇ ਨੀ
ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਪਲੇਂ ਗਦਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਡੇਰਾ ਅਨਾਰ ਕਲੀ ਚ ਲਪਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਏਨੂੰ ਆਗੀ ਜੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਦਰਸ਼ੀਨ ਆਪ ਦੀਆਂ ਸੀਰਲਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਏਨੂੰ ਰਾਤੀਆਂ ਸੂਖ ਸਭ ਸਭ ਬੀਤ ਦੀ ਰੇ ਤਾਈ ਜੋ ਮਿਟਦੀ ਸਭ ਸਗ੍ਹਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਏਨੂੰ ਕੰਙਿਆਂ ਪਦਿ ਲਸੂਪਰੌਂ ਦੇ ਰਖਿਆਂ ਤਾਈ ਕੇ ਤੇ ਛੋਪਯਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਰੋਗਲਿਆਈ ਜੇ ਸਦੂ ਕੇ ਸਭ ਕੂੜੀ ਜਾਨਾਲ ਖੁਸੀ ਦੇ ਰਸੀ ਜੇ ਗਾਈ ਐ ਨੀ ॥
ਰਖਲਾਈ ਜੇ ਓਹ ਜੋਏ ਜਾਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਰੀਸਾਈ ਦਿਖਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥
ਦੁਰਸਸਾਣਿਆਂ ਓਹਲੈ ਡੀ ਜੇ ਨੀ ਏ ਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਛਲਣ ਜਾਈ ਜੇ ਨੀ ॥੮੮
ਸੈਤੀ ਨਾਲ ਲੈਡੀ ਰਖ ਪਕੜੀਂ ਮੁਲੀਨੇ ਸਦੇ ਨਾਲ ਛੜੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਲੇ ਨੂੰ ॥
ਰੀਰ੍ਹੇ ਆਪ ਭਦੀਆਂ ਸਭੇ ਜੋਗੀ ਝੂਠੇ ਆਦਦ ਬਕ ਅਨੇ ਓਸ ਰਾਦਲੇ ਨੂੰ ॥

ਖਪਰ ਭੰਨਕੇ ਸੇਲੀਆਂ ਤੋੜੀਆਂ ਨੇ ਛਾਈ ਲੇਆ ਨੇ ਸੋਗ ਦੇ ਸਾਵਣੇ ਨੂੰ। ੧੩੩
ਅੰਦ੍ਰ ਰਗੀਗਣੇ ਦੁਹੁਕੇ ਮਾਰ ਕੁੰਡਾ ਬਾਹਰ ਕੁਟੇਆਂ ਨੇ ਲਟ ਬਾਵਣੇ ਨੂੰ।
ਦੁਰਸਸਾਗਾਗੀਆਂ ਨਾਲ ਮੂਲੀਆਂ ਦੇ ਠੰਡ ਕੀਤਾ ਨੇ ਉਸ ਰਉਤਾਵਣੇ ਨੂੰ। ੨੮੫
ਵੂਗਾਦੁਟ ਲੀਗੇਟ ਨੇ ਲਏ ਮੂਲੇ ਕਾਰੇ ਦੇਖ ਲੈਣੀ ਤੇ ਆਮੂਗੀ ਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ।
ਜੀਦੇ ਛੰ ਜਾਦੇ ਠਮਲ ਨੂੰ ਮਲ ਛਾਂਗੇ ਪਾਸੇ ਭੰਨ ਉਨੇ ਨਾਲ ਕੁ ਗਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ।
ਜਟ ਆਗਮਪਾਵੀਆਂ ਢੇਰ ਉਨੇ ਸ੍ਰਿ ਭੰਨੇ ਉਨੇ ਨਾਲ ਦੂਰੀ ਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ।
ਛੇ ਇਕਟ ਕਰ੍ਹ ਸੈਨ ਪਾਨਾਫਲ ਲੜ੍ਹੀਆਂ ਜੇ ਦੇ ਅਬੂ ਸੰਮੂਦੀ ਦਿਰ ਵੂਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ। ੨੯੦
ਉਨਾ ਆਗਸ ਦਾਗਆਂ ਗਦੁਲੇ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਤੇ ਫਰੁੜ੍ਹੀਆਂ ਲਾਈ ਜਾਸੂ।
ਗਾਲਾਪਟ ਕੇ ਚੇਲੀਆਂ ਸੋ ਕੂਚ ਭੰਨ ਕੇ ਲਾਲ ਕਰਾਈ ਜਾਸੂ।
ਪਾੜ੍ਹੀਆ
ਨਾਲ ਤੇ ਨਵੀਂ ਲੋ ਤੂੜ੍ਹ ਕੇ ਪਕੜੂ ਗਾਤੋਟ ਦੇਦੇਨੇਟੇ ਦਿਰ ਰੂਲਾਈ ਜਾਸੂ।
ਕੀਤੀ ਵੂਤੀ ਅਗਲ ਤੇ ਆਗਹੁੰ ਦਾ ਵੁਈ ਵੁਈ ਪੌਦੇ ਦੇਸ ਤ ਟੇਕ ਬਾਣੀ ਆਸੂ।
ਜੋਗਾਇ ਛਕਦ੍ਰੀ ਪੇ ਲਪੇ ਦਾਸੇ ਟੇ ਭੂਤਨ੍ਹੀ ਆਗਟ ਪਾਈ ਆਸੂ।

ਫੜੇ ਚਕਤੇ ਚੂੰਡੀਆਂ ਦੋਗਾਲੀ ਚੋਣੀ ਸਾਂਝੇ ਵਾਗਨ ਚਾਈਆਂ ਸੂ।
ਮਿਟੇ ਲਤਾਂ ਠੋਕ ਕੇ ਨਾਕ ਕੂਤ ਕੇ ਦੇ ਵੇਗਣ ਜੀਆਂ ਵਾਗ ਲਟਾਈਆਂ ਸੂ।
ਫਰਸਸਾਣੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਹੀਰ ਨੂੰ ਆਖ ਛੁਡਾਈਆਂ ਸੂ।
੪੫੧ ਏਨਾਂ ਕੁਟਦੀਆਂ ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਪੰਜ ਸਤ ਮਿਸਰੇ ਦੀਆਂ ਅਗਾਈਆਂ ਸੂ
ਫਾਕਰਾ ਖਲੀ ਤੁਰੰਤ ਆਣ ਗਿਰਦ ਹੋਈਆਂ ਜਾ ਫੂਈ ਫੂਈ ਨਾਮ ਅਲਾਏ ਟਸ ਗਾਏ ਜਾ
ਓਨਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਪਕੜ ਕੇ ਰਖਮ ਗੋਪਿ ਕਡ ਕੇ ਕਿਤਾਮ ਝੁਗੀਆਂ ਗਈ ਜਾ।
ਪਕੜ ਕੇ ਸੁਟਪਟ ਓਸ ਨੂੰ ਰੂਝ ਵੜਿਆ ਜਾ ਬੂਤ ਅ ਝੁਗੀ ਓਰਈ ਜਾ।
ਘੋੜ ਕਡ ਅਭੂਤੀ ਤੇ ਸੁਟਿਓਸ ਨੂੰ ਤੇ ਸਤੇ ਕਢ ਕੇ ਦੇ ਜਕ ਪਾਈ ਗਈ ਜਾ।
ਸੂਬੇਦਾਰ ਤਗੀਰ ਕਾਢ ਦਿਤਾ ਵਡਾ ਦੈਂਟ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਗਈ ਜਾ।
ਜੋਗੀਆਂ ਸਾਤਿਹੀ ਗਨ ਹੋਈ ਦੰਗਾਰਿ ਹਾਕੇ ਈ ਜਾ ਦੂਝਾ ਪੋਲੀ ਪਲਗਈ ਜਾ
ਫਾਰਸ ਸਾਣੀਆਂ ਵਾਡਸੇ ਹੋਈਆਂ ਪਈਆਂ ਜੋਨ ਓਰੀਗ ਨੂੰ ਲਗਾਈ ਜਾ
੪੫੨ ਓਹੀ ਬਾਹ ਕਰਕੇ ਪਕੜ ਕੇ ਰਾਝਿਆ ਰਜਾਨਾ ਦਿਲ ਬਾਹਦਾ ਸਤਾਈ ਜੀ।

[illegible] ਲੁਟਿਆ ਨੈ ਦਾਦ ਸੁਣਾਵ ਦੇ ਕੋਈ ਨ ਲੋਕ ਭੁਲਾਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ੧੩

ਸ [illegible] ਜਪ ਅਕਲ ਨੇ ਰੋਜ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਦੀਪਾਉ ਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਕੇਹਾ ਮਾਰਨਾ ਏ ਅਸਾਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲੋ ਮਲਾਨਣ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਸੀਨਾ ਭੁਜ ਕਬਾਬ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਬਸਾਂਦੀ ਭਾਉ ਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਗਲ ਪਲੂ ਨਾਈਂ ਸਕਦੇ ਕੁਠਿਆਂ ਦੇ ਛਾਤੀ ਲਾਉ ਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਮੋਠੇ ਅਕਲ ਆਖਿ ਅਲਸਭ ਦੂਰ ਹੋਏ ਇਸਕ ਅਲੀ ਬਕਾਉ ਏ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਕਈ ਜਾਏ ਕੇਹੇ ਰਾਜ਼ੀਆਂ ਨਤਿ ਕਰਦਾ ਮੂਨਿ ਦਿਖਾਈ ਉਏ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਮੈਨੂੰ ਆਰਕੇ ਕੰਡੇ ਉਧਕ ਵਿਚ ਦੇ ਵੈਰਿ ਪਾਇਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਏ ਸਫਈ ਓ ਜੋਗ ਬਕਰਿ ਦੁਈ ਲਾਦੂ ਦਾਉ ਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਮੈ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਆਇ ਸਾਇ ਇਸਕ ਪਿਛੇ ਤੂੰ ਮੀਆਂ ਉਠਿ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਹਾਈ ਆਰਦੇ ਨੂੰ ਬਾਹ ਕਰਿਆ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉ ਨਾ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।

ਵਿਚਜਗਦੇਮੈਖਰਾਬਹੋਇਆਪੂਰੀਪਾਇਆਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਮਹੀਵਾਗੂਮੈਚੇਆਤੈਨੂੰਫਨਾਹਾਹੂਦਿਉਠਾਇਆਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ
ਮੈਨੂੰਰਾਇਸੀਤੇਰੇਦੇਖਣਿਵਾਧੀਤਲਾਇਆਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਗਈਆਂਪਵੀਭੂੰਜਨਕਾਰਿਲਿਆਵੀਤਾਅਪੁਆਇਆਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਮੈਅਰਜਕਰਾਗਬਲੋਤੂਅਗੋਦਿਲਨੂਲਾਇਆਇਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਅਸੀਹੋਇਫਕੀਰਸਾਂਆਇਪਹੁਚੇਹੁਦਿਨਬਆਇਆਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਭੀਖਮੰਗਦਿਆਏਦੀਦਾਰਦੀਸਾਖੈਰਪਾਈਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਅਸਾਂਆਸਕਾਂਭੌਰਾਨਿਆਇਆਨੂੰਸੂਰਜਾਇਨਾਇਆਇਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਵੂਗਫਰਿਆਦਦੇਮੈਬੇਹੋਸਹੋਇਆਕੰਮਗੁਵਾਇਨਾਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ
ਸੀਗੀਵਾਗਮਾਹੀਲਟੋਦੀਫਥੇਰੇਲਾਤਪਾਇਆਇਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।
ਵਾਗਮਜਨੂੰਸਕਕਲਬੂਤਹੋਇਆਦੇਖੀਆਇਆਇਦਿਲਬਾਂਵਾਸਤਾਈ।

ਹੋਲੀਆ ਵਿਚ ਰਕਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਭਾਇਨਾ ਓਇ ਦਿਲਬਾ ਵਾਸਤਾ ਈ। ੧੩੪
...ਲੇ ਆਇਆ ਮਛਲੀਆ ਓਦਿ ਲਬਾ ਵਾਸਤਾ ਈ।
...ਅਗੇ ਭੋਗਿਆ ਈ ਗੁਦ ਗੁਲਾਇਨਾ ਓਇ ਦਿਲਬਾ ਵਾਸਤਾ ਈ।
... ਜਗ ਮਸਤੋਇਆ ਵੈ ਮਲਾ ਦੇ ਦਾਗ ਦੇ ਪਾਇਓ ਦਿਲਬਾ ਵਾਸਤਾ ਈ। ੫੪੨
ਭਾਰ ਭਰੀ ਪਿਛੇ ਦੁਖ [illegible] ਈ ਸਭੋ ਰੰਡੀਆ ਗੈਆ ਨੇ ਮੈ ਲੀ ਜਾਨੀ।
ਮੈਨੂੰ ਰਬ ਬਾਝੂੰ ਨਹੀ ਤੇਗ ਕਾ ਲੇ ਬਾਪੇ ਆਣੂ ਪਤਾ ਨਿਨਿ ਤ ਜੈਲੀ ਜਾਨੀ।
ਜੈਖੇ ਸੀਹ ਭੁਕ ਦਿ ਫੂਕਾਨੇ ਏ ਦੀ ਸਾਡੀ ਪਾਪੜੀ ਜੈਂਗਲੀ ਚਲੀ ਆਨੀ।
ਸਭੋ ਦੇਸ ਤੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਸਾਝ ਛੁਟੀ ਦੇਜੀ ਆ ਆਪਿਆ ਦੂ ਲੀ ਆਨੀ। ੫੪੪
ਛਿਲਾ ਵੈਰ ਕੇ ਪੜੀ ਜੇ ਕਲਾ ਅਤੇ ਰੀ [illegible] ਆਦੀਆ ਮੁਤੋ ਮੁਟ ਸੁਟਾ।
ਕਠਾ ਅਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਸੈ ਮੈਰ ਫੂਕਾ ਜੜੈ ਜੋ ਤੇ ਨਕ ਕੇ ਨ ਕਟਿ ਸੁਟਾ।
ਫੌਜ ਦਾ ਨ੍ਹਣੀ ਪਕੜੇ ਕੁਆਰੀਆ ਨੂੰ ਰਖ ਪੇ ... ਨੂੰ ਭੂਪੀ ਟਿ ਸੁਟਾ।
ਨਾਲ ਫੌਜ ਨਾਦੀ ਦੇਆ ਫੂਕ ਕੇ ਮੈ ਗਾਕ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ... ਟਿ ਸੁਟਾ।
...ਲਨੀ ਭਾ ਅਗੁ ਲਗ ਕੇ

500

482/M

ਸਾਈਆਂ ਦੇਖਕੇ ਸਿਠੀ ਲੈਣ ਆਕੀਤੀ ਹੋਈਆ ਪ੍ਰਣ ਪਸੋ ਬੰਗਤਾ ਕੇ
ਅਨਆਂ ਆਗਆਸਾਈਆ ਔਬਣ ਪਾਦੇਵੇ ਨਾਗਣਾਂ ਦੇਸਾਈ ਨਜਰੰ ਸੋਹ
ਕਾਈਂ ਆਂ ਆਗਾ ਆਈਆ ਬਾਜਨਾਂ ਦੇ ਈਹੈ ਜਾਗ ਬੇਲ ਸਾਂ ਈਕਾਰ
ਨਾਪੇਤਗਸਾਈਆਂ ਆਗਾ ਸਾਈਆ ਦਾਗਦੇ ਆਦਗੀ ਰੰਗਪਲਕਤ
ਸਾਈਆ ਬਾਜਾਂ ਨੈ ਦਾਕੁਈ ਨਾਈਆਂ ਆਗਾ ਦਾਨਸ ਵੇਦ ਤੇ ਅੰਦਰ
ਦੀਕੇ ਟ ਸਾਈਆ ਏਦੇ ਬਾਜਨ ਕੋਈ ਹੈ ਕਾਈਆਂ ਆਗਾ ਸਾਈਆ ਬਾਜ
ਤੁ ਬੇਹੋਰ ਕਾਣੇ ਕਗਸੰ ਭੇਦੇ ਸੇ ਅੰਕਤ ਨਾਗੇ ਬਕਜਾਈਆਂ ਆ ।
ਸਾਈਆ ਵਾਸਤੇ ਦੀਨਆਸਾਨ ਦੂਵੇਹੈ ਗਏ ਨੀ ਹੋਇ ਕਨਸ਼ੀਆਂ ਆ ॥
[illegible] ਕਾਈ [illegible] ਦੂਰ ਗੇਪ ਗਲਤ ਨੇ ਕਕ [illegible] ਦੇ ਤੁ ਪਸਾਈਆਂ ਆ ॥

Gita Shastra, Shri Mukh Vak. 873

275

MS-4897